

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

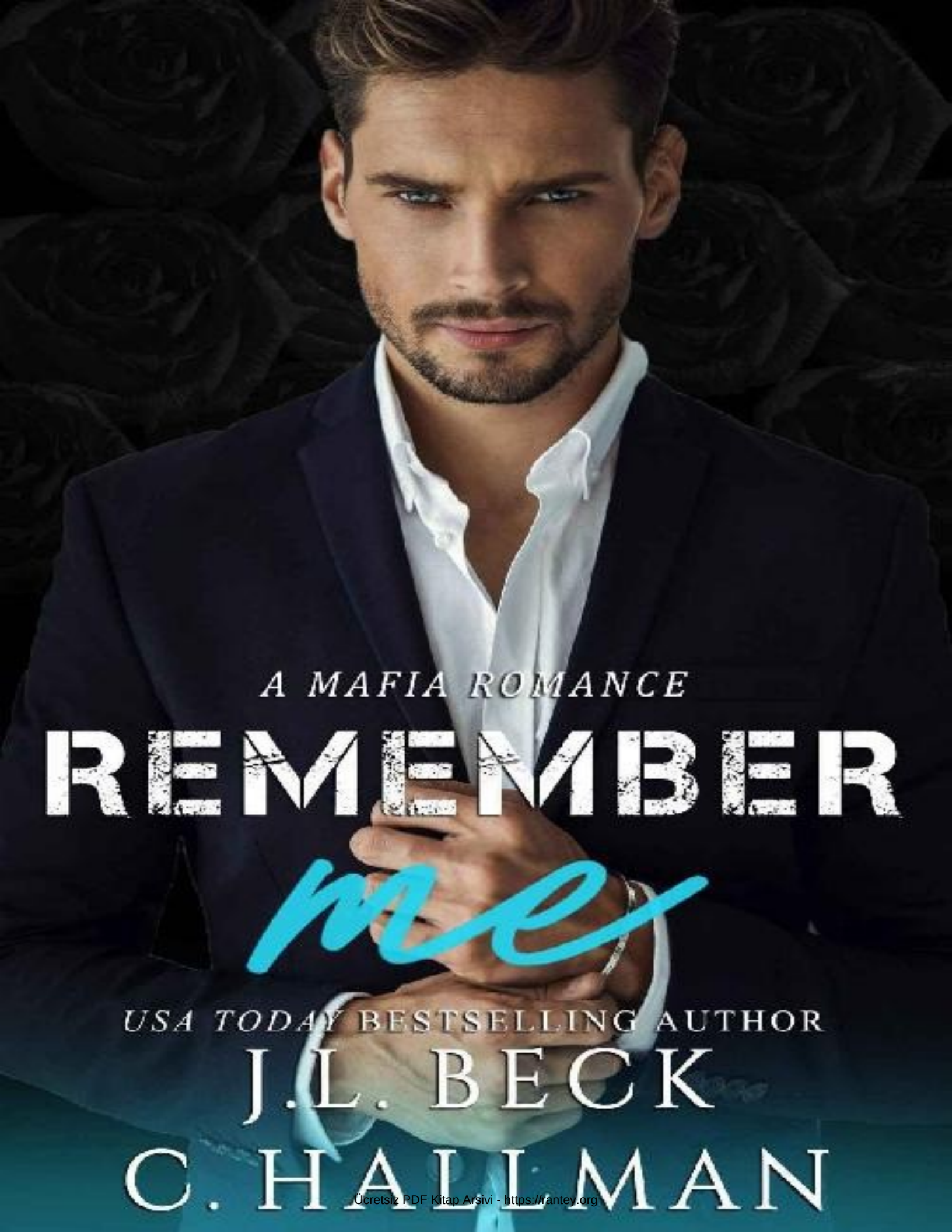
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MAFIA ROMANCE

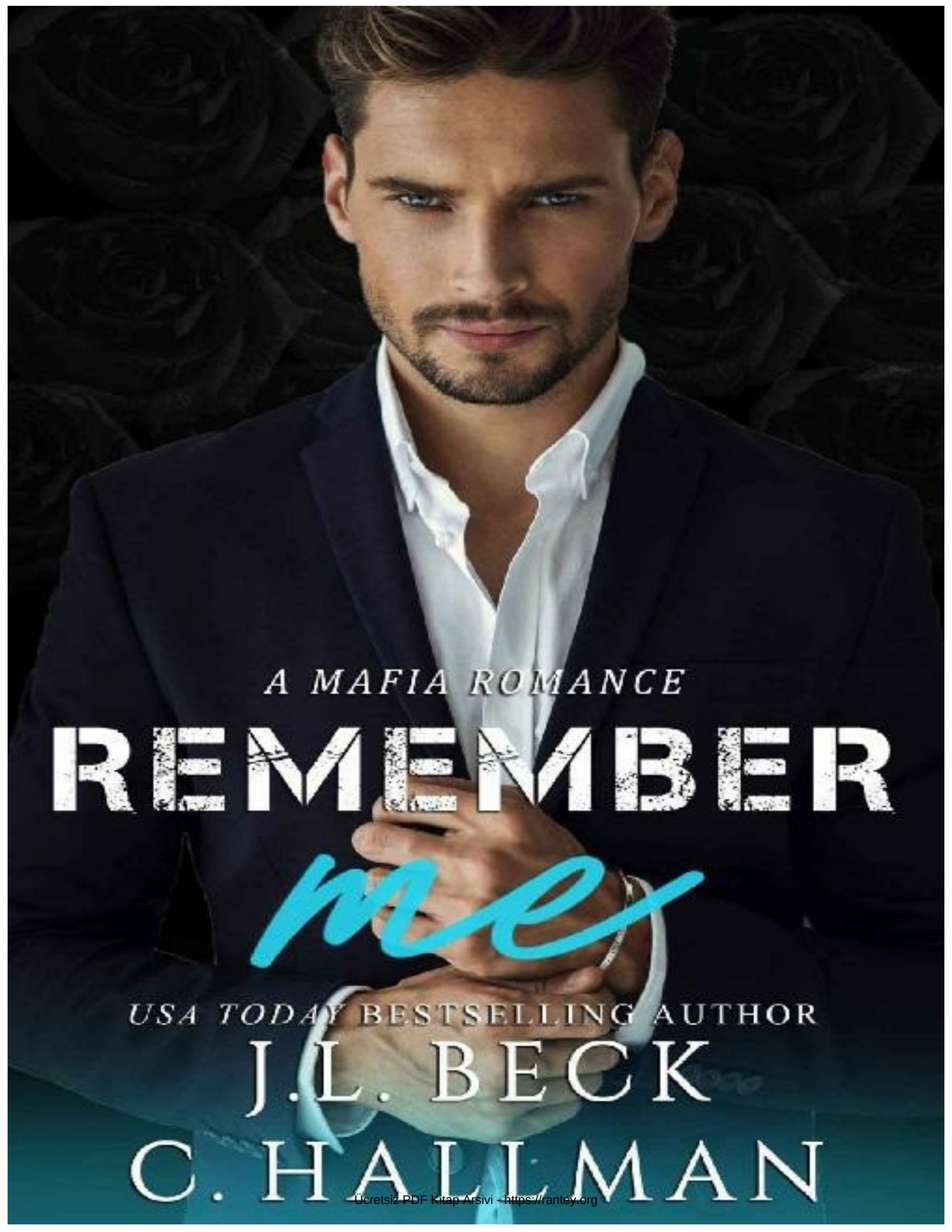
REMEMBER

me

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

C. HALLMAN

A MAFIA ROMANCE

REMEMBER

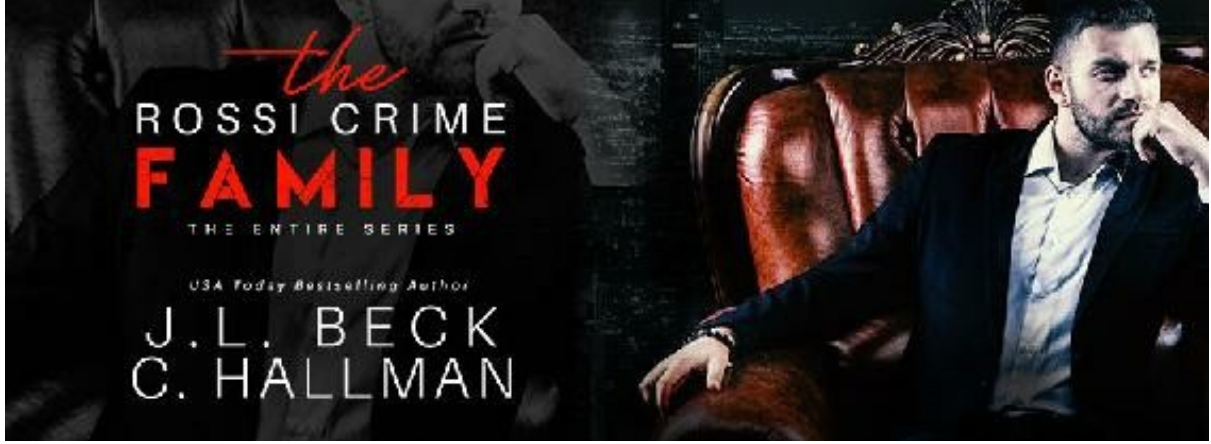
me

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

C. HALLMAN

ROSSİ SUÇ AİLESİ SERİSİ

[Beni Mahkum Et](#)

[\(ÜCRETSİZ\)](#)

[Beni Korum](#)

[Beni Sakla](#)

[Beni Korum](#)

[Beni Evcilleştir](#)

Her kitap tek başına okunabilir, ancak serinin sırayla okunması en iyi sonucu verecektir

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Sonsöz

Rossi Suç Ailesi Serisi

Ayrıca J.L. Beck ve

tarafından Bahis

Yazarlar Hakkında

Çeviri Kitaplar

Telegram

G

yarış

Uzun zamandır istediğim terfiyi almaya çok yaklaştım. Kıçımı yırtarak çalışıyorum. Mağaza müdürü, evet, o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum. Bu gece Gregory ile bir toplantı daha yaptıktan sonra eminim. Geleceğim için heyecandan başım dönüyor. Gidecek tek yol yukarı.

Anahtarlarım elimde, çantam omzumda, park alanından geçip arabama doğru yenilenmiş bir gururla yürüyorum. İki yıllık sıkı çalışma. Erken kalkmakla, beni umursamayan insanların vardiyalarını karşılamakla ve domuz kafalı patronumu seviyormuş gibi davranmakla geçen iki lanet yıl. İki yıl ve sonunda doğru yönde ilerliyorum. Sanırım bu akşam bunu kutlayacağım, belki yeni bir kitap ve bir fincan sıcak çikolata ile. Okumak en sevdiğim zaman, son iki yılda bende değişmeyen tek şey.

Dudaklarımda kocaman bir sırıtış beliriyor. Sadece kendim için gülümsüyor olsam bile, en azından bir şey için gülümsüyorum. Arabama doğru yavaşça yürürken gözlerimi arabamdan ayırmıyorum, ama dikkat çekecek kadar hızlı değil. Mağaza şehrin en iyi yerinde değil. Korkunç bir bölge olduğundan değil, ama bu kötülüğün hemen köşede gizlenmediği anlamına gelmiyor. Kötülüğü ilk elden gördüm. En göze çarpmayan yerlerde bile saklanabileceğini biliyorum. Yardım eli uzatması gereken papaz gibi. Ya da size sevgi ve şefkat göstermesi gereken ebeveynler gibi.

Pfft, sanki.

"Para nerede, Murphy?" Bir adamın sesi havayı kesiyor. Ses tehditkâr, çelik gibi soğuk ve boğazımı sıkıyor, neredeyse beni boğuyor. Başımı sese doğru çevirmek istememiştim. Dönmemem gerektiğini biliyordum. Yürümeye devam etmeliydim ama yapamadım. Dedğim gibi, o ses beni intikam hırsıyla kavradı. Her şeyden çok refleks olarak döndüm ama bunu yapmak hayatımın en büyük hatası oldu.

Bir silahın parlak metali, silahtan çıkan sesi duymadan bir an önce yukarıdaki sokak lambasından gelen ışıktaki yansıyor. *Aman Tanrım.* Ellerimi kaldırıp ağzıma götürüyorum. Kalbim göğsümün içinde duruyor ya da en azından öyle hissediyorum. Tekrar atmaya başladığında doğal olmayan bir ritimle atıyor. Çığlık atacak kadar oksijen topladığımda ciğerlerim daralıyor. Bunun aptalca olduğunu, sadece istenmeyen dikkatleri üzerime çekeceğini biliyorum ama içimdeki korkuya engel olamıyorum. Bu bana çok fazla geçmiş, çok fazla *onu* hatırlatıyor.

Murphy adındaki adamın cansız bedenini yere yığılırken, çığlık boğazımdan koptu.

beton. Silahı tutan adam dönüyor, kafasını kaldırıyor, gölgelerin arasında kısmen gizlenmiş olmama rağmen o karanlık gözler benimkileri buluyor.

Korku omurgamdan aşağı kayıyor ve tehlike ciğerlerimi tıkayan havayı kaplayarak nefes almayı zorlaştırıyor. Katilin gözlerine baktığımda zamanda geriye gidiyorum ve onunki kadar soğuk bir çift göze en son ne zaman baktığımı hatırlıyorum. Luke'u son kez gördüğüm o geceyi zar zor atlatmıştım ama burada öyle bir şey olmayacak. Buraya kadar ikinci kez ölme riskini almak için gelmedim.

Felç olmuş gibi hissediyorum, kaslarım bir an için korkudan kaskatı kesiliyor. Birbirimize bakarken zaman duruyor, ama onun hareket ettiğini görür görmez vücudum harekete geçiyor. Arabama doğru koşuyorum, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kilidini açıyorum, kilidi açar açmaz kapıyı açıyorum ve kendimi sürücü koltuğuna atıyorum.

İçeri girdikten sonra titreyen bir elle anahtarı kontağa soktum ve arabayı çalıştırdım. Hemen dönüyor, motor kulaklarımda kükreyerek canlanıyor. Tanrıya şükür, bu geceyi bir sıçramaya ihtiyaç duyduğu gece olarak seçmemiş. Dikiz aynama bakıyorum ve adamın bana doğru koştuğunu görüyorum, beni vuracakmış gibi silahını kaldırıyor ve hiç düşünmeden koltuğuma yığılıp ayağımı gaza basıyorum. Midem sıkışıyor, bükülüyor ve geriliyor. Lastikler gıcırdayarak yola dönüyorum ve bu sırada kaldırıma çarpıyorum.

Aman Tanrım! Az önce ne oldu?

Eve tamamen otomatik pilotta gidiyorum. Zihnim korkuyla doluydu. Uzun zaman önce gömdüğümü sandığım türden bir korku. Direksiyonu o kadar sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Bu kadar korkunç, bu kadar vahşi bir şeye tanık olmayalı iki uzun yıl olmuştu, sanırım hayatımın o kısmının var olduğunu bile unutmuştum. Şu anki huzurlu hayatıma o kadar alışmışım ki, bu dünyada hâlâ pusuda bekleyen kötü insanlar olduğunu unutmuşum.

Apartmanımın otoparkına giriyorum ve bulabildiğim en boş yere park ediyorum. Arabayı park etmeden önce birkaç kez nefes alıp vererek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Çantamı kapığım gibi ön kapıya koşuyorum, bu sırada neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Ağır kapıya yaslanıyorum ve kilidi açmak için anahtarlarımla uğraşıyorum. Kapının kilidini açmak için uğraşırken alnımda ter damlaları oluşuyor.

Korku beni ileriye doğru iterken merdivenlerden daireme koşarak çıktım.

Ellerim hala o kadar titriyor ki anahtarı kilide zor sokuyorum. Sonunda içeri girdiğimde korku ve bitkinlik beni öylesine tüketiyor ki kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve yere yığılmadan önce sürgüyü yerine kilitliyorum. Kalbimin durmasına saniyeler kalmış gibi hissediyorum ve ciğerlerim yeterince hava ememiyor.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ama boynumda hiçbir şey yok. Gömleğimi çekiyorum, neredeyse üst kısmı yırtılacak. Tüm vücudum titriyor ve diken üstündeyim. Az önce bir cinayete tanık olduğuma inanamıyorum... *yine*.

Geçmişimdeki her şey sonunda kayboluyor, uzak bir anıdan başka bir şey olmuyordu ve şimdi de bu. Bugün gördüğüm şey taşkın kapılarını açtı. Son iki yılda yaptığım her şey unutmak, yeni bir hayata başlamak ve bildiğim her şeyi geride bırakmak içindi. Eski hayatımı hatırlamak istemiyorum. Ama bu gecedен sonra tek düşünebildiğim bu.

Burada fazla bir şeyim yok, sadece arabam ve evim dediğim küçük dairem var. Ama gerçekten ihtiyacım olan tek şey bu ve büyüdüğüm yoldan sonra beklediğimden daha fazlası. North Woods'taki küçük dini cemaat Safe Harbor - güvenli, hah!- hayatımın ilk on sekiz yılında benim evimdi.

Ailem çok katıydı ve aşırı sevgi dolu değillerdi ama *yine* de bana yaptıkları korkunç şeyleri

yapmalarını beklemiyordum.

Sanki marketteki rafta duran bir ürünmüşüm gibi beni satıyorlardı. Beni sattılar. Kendi ailem! En yüksek teklifi verene açık artırmayla satılmam gerekiyordu ama şans benden yanaydı.

ve kaderin bir cilvesi olarak serbest bırakıldım. Daha da iyisi, bana yeni bir kimlik ve bir hayata başlamak için yeterli para verildi... gerçek bir hayata. Ölçülemeyecek kadar minnettarım, keşke kalbime *onu* unutturabilseydim.

Luke'u düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor. Ailemin ihaneti beni çok etkilemişti ama Luke'un ihanetinin ruhumu parçalayan acısıyla kıyaslanamaz bile. Beni sevdiğini söylemişti, sonsuza dek söz vermişti. Bazı kötü şeyler yaptığını biliyordum ama hiçbir şey beni gerçeğe, çocuksu bir sırtış ve tatlı fısıltılarla örttüğü karanlığa hazırlayamazdı. Onun farklı olduğunu, iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm ama o sadece kılık değiştirmiş bir şeytandı ve bana gerçek yüzünü göstermek için pusuya yatmıştı.

İnleyerek kendime onu düşünmeyi bırakmam, olabilecekleri ya da olması gerekenleri düşünmeyi bırakmam gerektiğini söylüyorum. Çok uzun zaman önce kaybettiğim, istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım bir şeyi umut etmenin hiçbir anlamı yok. İstikrar, güvenlik, ölümsüz ve tehlikesiz basit bir hayat istiyorum.

Bir elimi göğsümde tutuyorum ve gözlerimi sıkarak nefesime odaklanıyorum, başka bir şeye değil. Düzensiz nefes alış verişimi kontrol altına almam sonsuza kadar sürüyor ve bunu yaptığımda, hareket edemeyecek kadar bitkinim, kaslarım o kadar gergin ki nefes almak bile acı veriyor.

Zihnim ve bedenim bu düzlükte bile değil ve bu hayattan asla kaçamayacakmışım gibi geliyor. Tek yapabildiğim olduğum yerde bir top gibi kıvrılmak. Gözlerim kapanırken, yarının daha iyi bir gün olacağını, uyandığımda bugünün bir rüyadan başka bir şey olmayacağını umuyorum.

Kapının önünde yerde yatmaktan boynum ve sırtım tutulmuş, midem ise endişeden bir düğünden başka bir şey değil. Sadece iki saat uyuyabildim, geri kalan zamanımı korkudan yaprak gibi titreyerek ve duygularıma yenik düşüp hüngür hüngür ağlayarak geçirdim.

Olanların gerçekliği üzerime sert bir şekilde çöküyor, o kadar sert ki bütün günümü evime kapanarak geçiriyorum ve iki yıldır ilk kez gerçekten hasta olduğumu söyleyerek işe gidiyorum. Terfi için iyi görünmeyecek ama umurumda değil. Bütün gün polise gitmeyi düşündüm. Onlara gördüklerimi anlatmayı, ama bunu yapmaya cesaret edemedim. North Woods'tan saatler uzakta olabilirim ama buradaki polislerin evdekilerden farklı olduğunu nereden bilebilirim?

Başımı ellerimin arasına aldım. North Woods polis departmanının nelere izin verdiğini öğrendikten sonra herhangi bir kolluk kuvvetine nasıl güvenebilirim? Şiddete, kızların satılmasına. Safe Harbor'ın o kadar uzun süre korkunç şeyler yapmasına izin verdiler ki, iş yasaları çiğnemeye geldiğinde kimse onlara dokunamadı. Polisi aramamaya karar verdim ve bu düşünceyi bir kenara ittim. Bana *yardım* edecek sahtekâr, yozlaşmış polislere ihtiyacım yok.

Dün geceki olayların yaşandığı park alanından geçmek zorunda kalacağımı bilmediğim için bu sabah işe gitmek üzere evden çıkmaya cesaret edemedim. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor. Dün öğle yemeğinden beri krakerden başka bir şey yiyemedim, bu da aç olduğumu bildiğim için berbat bir durum.

Her şey yoluna girecek. Vücudum bu yanıtı kabul etmeyi reddetse de kendime bunu söylemeye çalışıyorum, hatta ben bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Kendimi *iyi* hissetmem iki yılımı aldı ve şimdi en başa döndüm. Sürekli korku içinde yaşamama izin veremem. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Sadece kendimi toparlamam gerek. *Derin nefesler.* Mutlu düşüncelere odaklanmaya çalışarak sertçe nefes alıp veriyorum ama gözlerimi her kapattığımda o adamın yere düştüğünü görüyorum. Ateşlenen silahın sesini duyuyorum ve katilin benimkini delip geçen karanlık

bakışlarını görüyorum.

Keşke dün hiç olmasaydı. Çok yorgunum, vücudum ağrıyor ve zihnim tamamen

Dağınıklık. Uyuyabileceğimden şüphe etsem de yatağıma kıvrılıp battaniyeyi vücudumun üzerine çekerek en azından birkaç saat uyuyabilmeyi umuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve düzensiz kalp atışlarımı yavaşlatarak nefesime konsantre oluyorum. Uykuyla uyanıklık arasındaki o duruma dalıp gittiğimi hissediyorum. Yastığa daha da gömülüyorum, rahatlayabileceğim bir an için bile dua ediyorum, cam kırılma sesi beni yatakta dik oturtuyor, gözlerim kocaman, vücudum bir kez daha yüksek alarmda.

Yataktan fırladım, ayağım battaniyeye dolandığı için neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Öleceğim ve tüm bunlar lanet battaniyenin ayağıma dolanmasıyla yerde sıkışıp kaldığım için. Yerde tökezliyorum, bakışlarım bir tür silah arıyor. Gözlerim komodinin üzerindeki lambaya takılınca altından tutup sıkıca kavriyorum. Çok fazla zarar vermeyebilir ama bir an önce evden çıkmam için yeterli olacaktır. Yere vuran ağır botların sesi duvarlarda yankılanıyor. Bir panik atak daha geçirmek üzereydim ki, söz konusu ayak seslerinin bana doğru geldiğini fark ettim. Ağır ağır nefes almaya başlıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor. Ellerim terliyor ve neredeyse lambaya tutunma yeteneğimi kaybediyorum.

Sikeyim. Oh, Tanrım, hayır.

Davetsiz misafiri hazırlıksız yakalayabileceğimi umarak kendimi kapının arkasındaki duvara yaslıyorum. Kapı açılırken ve ışık yanarken nefesimi tutuyorum. *Işığı neden açıyor?* Ani parlaklık yüzünden bir an kör oluyorum - bu ışıkları açıklıyor, pislik beni kör etmek istedi - ama bu lambayı bir beyzbol sopası gibi sallamamı ve onu önemli bir yerinden vurmayı ummamı engellemiyor. Tam kafasına, tam istediğim yere isabet etti.

Homurdanıyor, ardından bir dizi küfür savuruyor ve geriye doğru sendeliyor ama umduğum gibi bayılmıyor. Onun yerine, tam da ben onu itip kapıdan çıkmaya çalışırken hırlayarak arkasını döndü. Bakışlarımız çarpıştığında ve ondaki karanlık benimkine karıştığında başımın belada olduğunu anlıyorum. Onu hemen dün geceki adam olarak tanıdım.

"Buna pişman olacaksın, kaltak," diye homurdanıyor ve beni kolumdan tutup kapıdan uzaklaştırıyor. Tırnaklarımla yüzünü tırmalayarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama bu bana sadece yüzüme sert bir tokat kazandırıyor. Darbenin etkisiyle geriye doğru sendeliyorum ve o da bu anı beni yatağa itmek için kullanıyor. Pantolonundan bir bıçak çıkarmasını dehşet içinde izliyorum.

"Uslu durmaya başlayacak mısın yoksa seni kesmeye mi başlayacağım?" Sesi tehditkâr ve üzerime dehşet yağıyor.

"Siktir git," diye hırlıyorum, bana zarar verip vermeyeceğini umursamadan suratına tükürüyorum. Anlamadığı şey ise dövüşmeyi bırakmayacağım. *Asla*. Beni neyle tehdit ettiği ya da ne yaptığı umurumda değil. Geri adım atmayacağım. Daha önce bir kez hayatta kaldım. Bunu da atlatacağım.

Bana doğru bir adım atıyor, elleri kollarıma uzanıyor, tam o sırada ben yana yuvarlanıp yataktan kalkıyorum. Ciğerlerinden bir hırıltı yayılıyor ve bu sefer bana doğru hamle yapıyor. Bir kez daha ondan kıl payı daha hızlı davranmayı başarıyorum ve elinden kurtuluyorum.

Bakışlarım bana doğru gelen ellerine kayıyor, ama çok geç olana kadar bıçağını görmüyorum. Bıçak derimi keserken gözlerim açılıyor. Acı etime yayılıyor, damarlarımdan pompalanan adrenalin ağrı kesici görevi görüyor, ama bu acı onun tarafından yakalanma olasılığımın yanında hiçbir şey. Yaramı umursamadan, sadece kaçma ihtiyacı hissederek kapıya doğru koşuyorum.

Kapıdan üç adım ötede bana yetişiyor, gömleğimin arkasından yakalıyor, beni geriye doğru sürüklerken kumaşın yırtılma sesi kulaklarımı dolduruyor. Beni yere fırlattığında dişlerim kafamın içinde takırdıyor, vücudum affetmeyen zemine çarpıyor, yüksek bir gümbürtüyle kemiklerim ve etim acıyla zonkluyor.

Ona baktığımda, bıçağı bana doğru savurmaya başladığını görüyorum, bıçağın parıltısı yukarıdaki ışıktaki parlıyor ve bir an için bunun o olduğunu düşünüyorum.

İşte böyle öleceğim.

Bulduğum yere gelmek için bu kadar mücadele ettikten sonra, böyle mi öleceğim? Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, dilimin ucunda sessiz bir dua.

Hiçbir şey olmadığında ve sessizliğin sağır edici sesi dairemde yankılandığında gözlerim irkilerek açılıyor. Neler olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırptıştırıyorum. Az önce karşımda duran adam bir bez bebek gibi yere yığılmıştı. Gözlerim yüzünde geziniyor, gözleri açık ama bana bakmıyor, aslında hiçbir şeye bakmıyor ve o zaman nedenini anlıyorum... çünkü o öldü.

Alnında çeyreklik büyüklüğünde bir kurşun deliği var. Bunu fark ettiğimde boğazıma bir çığlık düğümleniyor. Gözlerinin arasından ve burnunun üstünden gri ve mavi halımın üzerine akan kan sonunda beni vuruyor.

Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum. Hava ciğerlerimde durur ve bir an için tam bir sessizlik olur, sonra acı veren bir çınlama kulaklarımı doldurur. Televizyon ekranında arkamdan gelen birinin yansımasını görene kadar tek bir kasımı bile oynatmıyorum. *Kahretsin*, onu öldürdüler ve şimdi beni de öldürecekler.

Hiç düşünmeden ölü adamın yere düşerken düşürdüğü bıçağı kapıyorum. Nabzımın kulaklarımda gümürdediğini duyabiliyorum ve yerden kalkıp ikinci davetsiz misafirimle yüzleşmek için dönerken bıçağın sapını ölümüne kavıyorum.

Gözlerim, bizi mahvettiği ve kalbimi kırdığı günden beri her gece beni rahatsız eden tanıdık bir çift soluk mavi göze kilitleniyor.

Zaman durdu. Tüm dünya yok oluyor, sadece o ve ben zamanın içinde asılı kalıyoruz.

Nasıl? Neden?

Gözlerimi kırptıyorum, sonra tekrar kırptıyorum, belki önümdeki görüntüyü gözlerimden silebilirim umuduyla, ama bunun mümkün olmadığını bilmeme rağmen hala aynı şeyi görüyorum. Onu yıllardır görmemiştim ve yine de burada, karşımda duruyor, on kat daha karanlık ve hala inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor.

Hay sikeyim. Ölmüş olmalıyım. Bu gerçek değil. Belki de kafamı çarptım ve şimdi bir şeyler görüyorum. Bir an elimi başıma götürüp bir şişlik var mı diye baktım. *Hiçbir şey yoktu*. Bana bakıyor, gözleri içimi delip geçiyor, beni olduğum yerde tutuyor.

"Silahlı çatışmaya bıçak mı getirdin?" Kalın kaşları soruyla kalktı. Sesinin tınısı beni yıkıyor. Beni aynı anda hem rahatlatıyor hem de yıkıyor, kalbimin kırık parçalarını bir araya getirip tekrar kırıyor.

Sesi eskisinden daha derin, daha sert, sanki bir avuç çakıl yutmuş gibi.

Mavi gözleri üzerimde, anlamadığım bir duyguyla bana bakıyor.

Daha iri, vücudu kas duvarından başka bir şey değil, kızıl kahverengi saçları artık uzun değil, askeri tarzda kesilmiş, kısa ve kafa derisine yakın. Belli ki zaman ona iyi davranmış, bu da beni daha çok kızdırıyor.

Onun her santimetrekaresinde dolaşırken midem sıkışıyor. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, tüm vücudu öfkeyle titreşiyor ama bu bana bakışıyla uyuşmuyor.

"L-Luke?" Sesim emin değil ve titreşiyor, tam da şu anda hissettiklerimi yansıtıyor. Sanki karşımda duranın o olduğunu bilsem de buna inanmak istemiyorum.

"Merhaba, Gracie." Yıllar önce bana taktığı lakabı kullanırken dudakları hafif bir sırıtışla yukarı kalkıyor. İki yıldır kimsenin adımı söylemediğini duymamıştım ve şimdi onun söylemesi bende artık

sahip olmak istemediğim duygular uyandırıyor. Karşılık olarak dudağımı hırlatıyorum, ismimin dudaklarından dökülen sesi

Kalbim göğsümün içinde daha hızlı atıyor. Benim sesimin aksine, onunki güçlü ve kendinden emin, olanlardan hiç etkilenmiyor. Sanki bütün bunların olmasını bekliyormuş gibi, sanki bunu bekliyormuş gibi.

"Nasıl...? Sen nasıl buradasın? Sen... Sen burada olamazsın," derken kelimelerim birbirine karışıyor.

Bana doğru devasa bir adım atıyor ve ben de otomatik olarak bir adım geri çekiliyorum. Çok daha uzun boylu ve boynumu yukarı doğru kaldırıyorum, çenemi kaldırıyorum ve hala elimde olan bıçağı kaldırıyorum. Bir an için bana zarar verebileceğini düşündüm. Onu iki kez öldürürken gördüm, hiçbir şeyin değişmediği ortada. O benim ilk aşkım olabilir ama onun için bir hiç olduğumu bir kez daha kanıtladı. Bana içindeki karanlığı gösterdi.

Yine de gözlerindeki bakış yumuşak, şefkatli ve bu bakışın bende bıraktığı acı hissi beni daha da kızdırıyor. Umduğum gibi geri çekilmek yerine bana doğru bir adım daha atıyor ve aramızdaki boşluğu tüketiyor.

"Oyun oynayacak vaktimiz yok. Biri polisi aramadan önce buradan gitmeliyiz. Bıçağı bana ver," diyor, sesi sert ama söyleyecekleri umurumda bile değil. Onunla hiçbir yere gitmiyorum ve kendimi korumak için sahip olduğum tek silahı kesinlikle ona vermiyorum. Onun yerine kendimi saldırısına hazırlıyorum.

"Uzak dur benden," diye hırladım. "Burada olmamalıydın. Beni kurtarmana ihtiyacım yoktu. Sadece git." Önümdeki bıçağı ne yaptığımı biliyormuşum gibi kullanıyorum, o ise etrafımda bir av gibi dönüyor, hata yaptığım anı bekliyor, böylece üzerine çullanıp son darbesini indirebilecek.

"Bir dakika önce öyle görünmüyordu. Parçalanmana saniyeler kalmış gibi görünüyordu." Sesindeki ukalalık sinir bozucu ve onu tokatlamak istiyorum. Anlamsızca tokatlamak.

Başımı sallıyorum, sesi, aptalca sözleri beni rahatsız ediyor. "Geri çekil." Sesim titriyor. Korkmuyorum... Güçlüyüm, bundan daha güçlüyüm. O bir adım daha atıyor ve ben adım adım geri çekiliyorum, ta ki beni bir köşeye sıkıştırana, yatak odamın duvarı arkamda kalana kadar.

Kendini beğenmiş dudaklarında bilmiş bir sırıtış beliriyor. *Pislik herif*. Yaklaştığında bıçağı ona doğru savuruyorum, saldırımdan kolayca kaçarken bıçak havayı kesiyor.

"Hayatını kurtardığı için birine böyle teşekkür edemezsin." Başını yana eğip beni inceliyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Ses tonu yine ukala, sanki birini öldürdüğü için ona teşekkür edecekmişim gibi. Birinin ölümünün bilincimde olmasını istemiyorum. *Ama zaten öyle*. Dişlerimi sıkıyorum ve ona bir yumruk daha atıyorum. Beni yemlediğini, benden bir tepki almaya çalıştığını biliyorum ve işe yarıyor çünkü tek düşünebildiğim bu aptal bıçağı ona saplamak.

"Sana hiçbir şey için teşekkür etmiyorum," diye homurdanıyorum, ikinci hamlede beni bileğimden yakalıyor ve bıçağı göğsüne yaklaştırmadan beni durduruyor. Göz açıp kapayınca kadar kolumu garip bir şekilde büküyor. Acı omzuma vuruyor, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve elimde olmadan elimi açıp bıçağı bırakıyorum. Ya bunu yapacaktım ya da acı çekmeye devam edecektim.

"O güzel dudaklarınla bana daha sonra teşekkür edeceksin Gracie," diye fısıldıyor kulağıma ve yemin ederim burnunu boğazımda gezdirerek nefes aldığını duyuyorum. Bıçak yere değer değmez beni diğer kolumdan yakalıyor ve yatak odasından çıkarıp ön kapıya doğru sürüklemeye başlıyor.

Hayır. İçimden bir ses çılgılık atıyor ve o anda tamamen aklımı kaybediyorum. Vücudumu yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi sağa sola savurmaya başlıyorum, onunla savaşmak, çelik pençesinden kaçmak için sahip olduğum tüm gücü kullanıyorum.

"Seninle oraya geri dönmeyeceğim. Geri dönmektense ölmeyi tercih ederim! Kendine zaman kazandır ve beni şimdi öldür," diye bağılıyorum ona ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Beni

Güvenli Liman'a geri götürmesine izin vermeden önce kendimi öldüreceğim.

"Bunun için burada değilim, o yüzden benimle kavga etmeyi bırak. Bizi yavaşlatıyorsun," diye bağıyor ama sesi beni daha da sinirlendiriyor. Eğer bunun için burada değilse, o zaman neden burada? Söylediği her şey

Hiç mantıklı gelmiyor ve tek düşünebildiğim ondan uzaklaşmak, kaçmak ve benim için ne planladıysa onu yapmak.

Boğuşmanın ortasında sağ kolumu kurtarıyorum, elimi sıkıca yumruk yapıyorum ve ona doğru savuruyorum. Parmak eklemlerim hiç acımadan ve düşünmeden zaten eğri olan burnuna çarpıyor. Damarlarımı heyecan ve korku doldururken, kemiğin kemiğe çarpışmasıyla koluma acı yayılıyor.

Sikeyim bu acıyı. Gözlerim yüzüne kayıyor ve elinin tersiyle burnunu silmesini izliyorum,

burnundan kan damlıyor ve melek gibi yüzünden aşağı süzülüyor. Kim daha çok şaşırdı

bilmiyorum, o mu ben mi? Gözlerindeki bakış vahşice ve neredeyse korkudan sineceğim ama onun yerine omurgamı çelikleştirip darbenin gelmesini bekliyorum. Bunu bana tekrar yapmasına izin

vermeyeceğim. Ona tekrar aşık olmayacağım. Kendime izin vermeyeceğim

onun varlığıyla büyülenmek. Bu hatayı bir kez yaptım ve neredeyse hayatıma mal oluyordu.

"Başka biri olsaydın şimdiye kadar boynunu kırmıştım," diye hırlıyor. Beni kavrayışı sıkılaşıyor, parmakları üst koluma acıyla saplanırken gözleri bana dik dik bakıyor, buzdan hançerler ruhumu delip geçiyor. Kıpırdamadan durup misilleme bekliyorum. Belki bir tokat, bir yumruk ya da bir mermi, ama gelmiyor. Onun yerine öyle bir hassasiyetle hareket ediyor ki anlamak zor. Tamamen gizlilik ve hız, beynimin neler olduğunu algılamasını zorlaştırıyor. Bir saniye içinde vücudumu döndürüyor ve sırtımı göğsüne yaslayarak beni kendine doğru çekiyor.

Bana ne yapıyor? Kolunu boynuma dolayarak beni boğmaya çalışırken kelimeler kafatasımda titreşiyor. Koluna tutunuyorum, boynuma hafif bir baskı uygularken gergin kasları şişiyor.

Aman Tanrım, beni gerçekten öldürecek mi?

Az önce oraya dönmektense ölmeyi tercih ederim dediğimi biliyorum, ama şimdi bunun gerçekten olabileceğini düşünüyorum, artık o kadar emin değilim. Ölmek için çok gencim. Önümde koca bir hayat var. Hayallerim, özlemlerim. Daha üniversiteye bile gidemedim. Gözlerim yaşıyor ve onu durdurmak için son bir kez daha koluna yapışıyorum.

"Sakin ol, Gracie. Sana zarar vermeyeceğim..." Luke kulağıma yakın fısıldıyor ama zaten öyle olduğunu anlamıyor. Sadece burada olması bile bana zarar veriyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kolu boğazımı daha da sıkarken kelimeler dilimin ucunda kayboluyor.

Boğuluyorum. Ciğerlerim yanıyor.

Nefes alamıyorum.

Gerçekten, nefes alamıyorum.

Ben de konuşamıyorum. Kollarımın ağırlaştığını, vücudumun oksijensizlikten onun kollarında güçsüzleştiğini hissedene kadar onun kollarında çırpınmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Görüşümün üzerinde siyah noktalar titreşiyor ve gözlerimi açık tutmak için inanılmaz bir çaba sarf ediyorum, ama bu nafil bir çaba, kazanamayacağımı biliyorum. Çok geçmeden görüşüm kararıyor ve her şeyi tüketen bir karanlığın içine çekiliyorum.

Luke

Planladığım gibi gitmedi.

Gracie... benim tatlı Grace'im. Şimdi ne kadar da alıngan bir kadın. Vücudu kollarımda gevşerken ve narin boynuna sarılışımı gevşetirken inanamayarak başımı sallıyorum. Hâlâ onu en son kucağıma aldığım günkü kadar güzel, hatta belki daha da güzel. Başı omzuma yaslanırken yüzündeki birkaç koyu kahverengi saç telini tarıyorum. Yüz hatlarını, dolgun dudaklarını, dolgun yanaklarını, uzun kirpiklerini ve lekesiz soluk tenini inceliyorum. *Mükemmellik.*

Kırılan burnumdan kan damlıyor ve ben sırtıyorum. *Hay sikeyim.* Bu cehennem gibi ateşliydi. Ama nafile. Benden kaçmasına imkân yoktu, sahip olduğum eğitimle, saniyeler içinde etkisiz hale getirme ve öldürme becerimle olmazdı. Yine de denemesi çok hoştu, tabii ki eğitimimi bilmemesi gerekiyordu, iki yıldır ayırdık. Öğrendiğim ve yaptığım şeyler, yapabileceğim şeyler, onu ölümüne korkuturdu... tıpkı geçen seferki gibi. Onu kaldırılabilmek için ağırlığını değiştirdim, omzuma attım ve dairesinden çıkmaya başladım, bir yandan da benimle dövüşmeye çalışırken ne kadar havalı görüldüğünü düşünmeye devam ediyordum.

Merdivenlerden inerken onu omzumda çok fazla zıplatmamaya çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey onun uyanması ve bu küçük kavganın devam etmesi. O piçi vurmak yeterince dikkat çekti, onunla bir olay çıkması işleri daha da kötüleştirecektir. Teknik olarak sessiz olmam ve sadece ölüm zamanı geldiğinde görünmem gerektiğinden, gerçekten ihtiyacım olmayan bir şey. Dişlerimi sıkıyorum, gömleğinden sıcak kanın sızdığını hissediyorum. O şerefsizin bıçağıyla onu kestiğini gördüm ve odaya yeterince hızlı giremedim. Yarayı fark ettiğini bile sanmıyorum, büyük ihtimalle hissetmeyecek kadar adrenalinle doluydu ve bunun için minnettarım. Onun acı çekmesini istemiyorum. Yine de uyanmadan önce onu buradan çıkarıp otele geri götürmek için bir neden daha.

Mümkün olduğunca çabuk o kesiğe bakmalıyım. Arabanın kapısını açtım ve onu arka koltuğa bıraktım. Sürücü koltuğuna geçmeden önce ellerini arkadan yedek kelepçeyle kelepçeliyorum. Otele varmadan uyanırsa benimle kavga edecek ve ben şu anda bununla uğraşacak zamanım yok. Keşke olsaydı.

Arabayı çalıştırdım ve otele doğru yola çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde arka koltukta kıpırdamadı bile. Ne otele giderken ne de onu ceketime sarıp odama taşırken. Onu uyandırmak, öfke dolu gözlerinin tadını çıkarmak istesem de, dışarıda olduğu için şükrediyorum çünkü şu anda başka bir

patlamayı kaldıramam. Zaten uçurumun kenarında tırnaklarımla asılıyorum. Bu

ona yapmak istediğim son şeydi. Tek istediğim onun iyi, basit, lanet bir hayatı olmasıydı ve şimdi bu saçmalığa geri döndü.

Onu büyük boy yatağa yatırdım ve ceketimi sıyırdım. Sonra gömleğini sıyırıp yumuşak tenini ortaya çıkarıyorum. Tenini gördüğüm anda sikim sertleşiyor. İpeksi pürüzsüz, lekesiz porselen. Yarayı incelerken onu yan yatırıyorum, elleri hâlâ arkadan kelepçeli. İyi büyüklükte bir kesik, belki bir inç kadar genişliğinde, göğsünün kabarıklığının hemen altında.

Birkaç dikiş gerekecek, neyse ki çok derin değil ve kendi başıma dikebileceğim bir şey. Çantamdan dikiş setini alıyorum ve onu dikmek için ihtiyacım olan her şeyi yerleştiriyorum.

Yarayı dikkatlice temizliyorum. Enfeksiyon kapmaması için temiz kaldığından kesinlikle emin olmam gerekiyor. Kesiğin etrafındaki eti yumuşak bir pembe. O pislik yüzünden enfeksiyon kapacağı düşüncesi ellerimin öfkeyle titremesine neden oluyor. Üzerine kalın bir lidokain tabakası koymadan önce yaranın kurummasını bekliyorum.

Bu, çok fazla acı hissetmeden dikişleri atabilmem için cildini yeterince uyuşturacaktır. Başlamadan önce anesteziyi birkaç dakika bekletiyorum. Bu süreyi ona bakarak, uykudaki melek yüzünü izleyerek geçiriyorum.

Üzerinde bol bir tişört ve üzerinde baykuşlar olan bir pijama pantolondan başka bir şey yok. Onu uzun zamandır bu kadar yakından görmemiştım. Tatlı çiçek kokusunu alacak ya da yumuşak tenine dokunacak kadar yakın olmamıştım ve şimdi olduğumda kendimi zar zor kontrol edebiliyorum, ki bu çok şey söylüyor, çünkü ben bir azizin sabrına sahip eğitilmiş bir katilim.

Eğer yaralı olmasaydı ve her şey farklı olsaydı, ellerim onun her yerinde olurdu, vücudunun her santimini yeniden tanırdım. Aklımda, Grace *her* zaman benim içindi. Uzun zaman önce kalbimi çaldı, beni sahiplendi, başkaları için beni mahvetti ve bugün hala üzerimde bu etkiye sahip.

Başımı sallıyorum ve düşünceleri uzaklaştırıyorum. İğneyi ve ipliği çıkarıp nefes alıyorum ve her bir düşünceyi zihnimden uzaklaştırıyorum. Onu dikmeye başladığımda kıpırdanıyor ve inliyor, ama son iki dikişe gelene kadar o kocaman kahverengi gözlerini açmıyor.

"Kıpırdama, yoksa baştan başlamak zorunda kalacağım." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama ne anlamı var ki. Gözlerindeki uyku saf korkuya dönüşüyor ve bir anda tekrar çırpınmaya başlıyor. Neredeyse gözlerimi devirecektim. Ona eğitilmiş bir katil olduğumu söylemeliyim, belki o zaman benimle mücadele etmeyi bırakır? Grace'i tanıyorsam, muhtemelen daha sıkı dövüşmeye çalışacaktır.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor, ben de ellerimi kalçalarına koyarak onu yerinde tutuyorum. Ellerim tekrar tenindeyken, sikim sertleşiyor ve pantolonumun fermuarına acı verici bir şekilde baskı yapıyor.

"Bir dikiş daha atacağım ve işim bitecek," diye onu temin ediyorum.

"Oraya geri dönmeyeceğim," ağzından çıkan ilk şey, tam da son ipliği derisinden çekerken. Benden, geçmişten korktuğunu biliyorum ve bu gece başına gelen onca şeyden sonra onu suçlayamam. Yine de yalan söyleyemem ve onu o lanet yere geri götüreceğimi düşündüğü için incinmediğimi söyleyemem. O lanet yeri yerle bir etmemiş olsaydık bile onu oraya geri götürmezdim.

"Seni Güvenli Liman'a geri götürmeyeceğim. Artık öyle bir yer yok." Sözlerimin onu sakinleştirebileceğini düşünmüştüm ama tabii ki öyle bir şansım olmadı. Tüm vücudu hâlâ gergin, sanki her an saldırmaya hazırmiş gibi ve kelepçeleri üzerinde bırakarak doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Son dikişin düğümünü atıyorum ve yaranın üzerine yavaşça büyük bir yara bandı yerleştiriyorum. Başkalarına bakmak benim güçlü yanımdır değil. Tek kişilik bir ekip olarak çalışıyorum ama tatlı Gracie'm için bir istisna yapacağım.

"O zaman neden buradasın ve beni nasıl buldun? Ve artık var olmadığını söyleyerek ne demek istiyorsun?" Sorularına cevap vermiyorum, çünkü ona henüz gerçeği söylemek istemiyorum ve bu soruları cevaplamak sadece daha fazla soruya yol açacak. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olur.

"Kelepçelerimi çöz!" Ben bir şey söylemeyince emretti. Kaşları öfkeyle birbirine çarpıyor. Bu bakış çok sevimli ve dudaklarımda biraz yabancı bir his olan gülümsememe neden oluyor. Grace'in beni güldürdüğü şekilde gülümsemeyeli uzun zaman olmuştu.

"Hiç sanmıyorum, tatlım. Sadece benimle kavga etmeye çalışacaksın, ayrıca bu halin hoşuma gidiyor." Gözlerini deviriyor ama yanaklarında bir kızarıklık belirliyor ve bir zamanlar bizi tüketen o anlık çekimi hissettiğini biliyorum.

"En azından gömleğimi geri çek."

"Neden? Meme uçlarının ne kadar sert olduğunu görmeyeyim diye mi?" "Burası soğuk," diye mırıldanıyor öfkeyle.

"Seni ısıtayım mı Gracie? Vücudumu her tarafına sürüp, sevdiğin şekilde içine gireyim mi?" Göz kırparak soruyorum.

"Sakın bana dokunma!"

"Bu kadar gürültü yapma yoksa ağzını tıkarım," diye uyarıyorum onu, bir yandan da tişörtünü geri çekip parmak uçlarını bilerek karnına sürüyorum. "Gerçi eminim bu senin de hoşuna gider." Yanakları daha da kızarıyor ve tüyleri diken diken oluyor. Onun üzerinde hâlâ aynı etkiye sahip olduğumu bilerek sırtıyorum. Her şeyden sonra bile, şu anda kabul etmese bile dokunuşumdan hoşlanıyor. Eminim bu ellerle kaç adam öldürdüğümü, etimi ne kadar kan kapladığını bilse aynı şekilde hissetmezdi.

"Senden nefret ediyorum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, gözleri öfkeyle yanıyor ve kelimeler bir yük treni gibi içime çarpıyor. Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Yalan söylediğini biliyorum; öyle olmak zorunda. Bunu gerçekten kastetmiş olamaz. Beni artık sevmiyor olabilir ama nefret güçlü bir kelime.

Bu kadar uzun süre sevdiğiniz birinden gerçekten nefret edebilir misiniz? Birlikte olman gereken birinden nasıl nefret edebilirsin? Gracie'nin benimle olması gerekmiyorsa, siktir et beni. Biz ruh eşiyiz. Onun kalbi benim kalbim. Tek bir kalp gibi atıyorlar.

Gittiğinden beri onu izledim, korudum, iyi bir hayatı olduğundan emin oldum, ama tabii ki bunu bilmiyor, henüz değil. Duygularımı bastırarak ona ters ters bakıyorum.

"Saat sabahın üçü. Biraz uyu."

Başını kaldırıp odayı tarıyor, muhtemelen başka bir yatak arıyor. Bir tane bulamayınca bakışları yine benimkilerle çarpışıyor.

"Seninle aynı yatakta yatmayacağım."

Bana karşı tutumundan ne kadar hoşlanmasam da, sertliği beni ihtiyaçtan sertleştiriyor. Acaba başım kalçalarının arasındayken de bu kadar hırçın olur muydu?

"Eğer doğru hatırlıyorsam, benimle aynı yatakta uyumaktan *çok* hoşlanırdın..." Soyunmaya başlıyorum, bilerek beni görebileceği bir yerde duruyorum. Gömleğimi çıkardığımda bakışları göğsümde, pantolonumu çıkardığımda ise bacaklarımda geziniyor. Göğsü hızla inip kalkıyor ve yanaklarındaki allık boynuna doğru yayılıyor.

Sadece boxer'larıma kadar indiğimde ve bir adım daha yaklaştığımda gözlerini kaçırıyor, aniden beni soyunurken izlemekten hoşlanmamış gibi davranıyor. Artık bir erkek çocuğu değilim, hem de hiç değilim. Artık tamamen erkeğim, yaptığım şeylerden sevişme şeklime kadar. Grace'in şu an nasıl biri olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Kelepçelerin bir tarafının kilidini açmadan önce komodinden kelepçe anahtarını alıyorum ve kollarını başının üzerine çekip başlığa kelepçeliyorum.

"Ciddi misin?" Haykırıyor, sözlerini inançsızlık kaplıyor.

"Evet, cidden, bunu yaptığıma eminim olmalısın. Yarı bütün gece böyle geriye çekilsen

kolların çok acırdı. Bu şekilde çok daha rahat edeceksin."

"Ne kadar nazıksınız," diyor alaycı bir şekilde.

Yanına yatıyorum ve ikimizi de battaniyeyle örtüyorum. Benden uzaklaşmaya çalışıyor, bu da beni bir kez daha gülümsetiyor. Eğer benden uzaklaştığını sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir. Bir kolumu altından geçirerek onu kendime doğru çekiyorum, ta ki sırtı göğsümle aynı hizaya gelene ve sert sikim yumuşak kış yanaklarına yaslanana kadar. Sikeyim. Son iki yıldır beklediğim şey buydu. Ona tekrar böyle dokunmak için.

"Seni istemiyorum," diye homurdanıyor.

"Bu doğru mu?" Kalçasını kavriyorum ve onu kasıklarına doğru çekerek sertleşmiş uzunluğumu ona sürüyorum. Yerine oturduktan sonra aynı elimi ön tarafına doğru uzatıyorum ve pijama altının bel bandında kaybolmasına izin veriyorum.

"Ne yapıyorsun? Seni istemediğimi söyledim," diye bağıyor. Ağır ağır nefes alıyor ve kalbinin hızla çarpıyor olması gerektiğini biliyorum ama bunun korktuğu için olmadığından eminim. Bunu istiyor, beni istiyor. Parmaklarım ipeksi külotunun üzerinde, sıcak merkezinin hemen üzerinde gezinirken diğer elimle ağzını kapatıp sesini boğuyorum.

"Bak ne diyeceğim, eğer parmağımı kıvrımlarının arasına daldırır ve tatlı amını kuru bulursam, seni rahat bırakırım, ama bulamazsam.." Bu düşüncüyü bitirmek için kendime izin vermiyorum. Henüz ne yapacağımdan emin değilim. Söz konusu o olduğunda, kontrollü olmaktan başka bir şey değilim.

Elimin altında bir şeyler mırıldanıyor ama konuşmasına ya da ne dediğini anlamama izin vermiyorum. Bunun yerine parmaklarımı külotunun altından geçirip yumuşak, sıcak etinin üzerinden kaydırarak bal küpüne odaklanıyorum. Parmağım kıvrımlarının arasından kayıyor ve beklediğim gibi onu benim için ıslak buluyorum.

Sikim kaya gibi sert ve içine girmeye hazır. Tabii ki tahrik oldu, iki yıldır bir erkek tarafından dokunulmamıştı. Bundan eminim. Pislik gibi sırtıyorum. İnanılmaz derecede bencilce davrandığımı biliyorum ama umurumda değil.

Xander ve Ivan için çalışmaya başlar başlamaz onu buldum ve o zamandan beri onu izliyorum. Asla beni görebileceği kadar yakın olmadım, ama güvende olduğundan ve ona başka bir erkeğin dokunmadığından emin olacak kadar yakındım, çünkü dokunsaydı onu öldürürdüm. Daha az şey için öldürdüm, bu yüzden beni rahatsız etmezdi.

O benim, her zaman benim oldu, şu anda öyle düşünmese bile. Başlangıçta uzak durmaya çalıştım, kendimi işe gömmeye çalıştım ama gitmesine izin veremedim. Bekliyor ve izliyordum, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Onun istediği, hak ettiği hayatı yaşamasını istemekle, onu bizim için olduğunu bildiğim hayata itmek arasında kaldım.

"Hiç şaşırmadım, amın ihtiyaçtan sırlıslıklam olmuş Grace. Konu ben olduğumda hep öyle olmuştur," diye alay ediyorum, kulağının hemen altında boynundaki eti emerken. "Bunu istemediğini sanıyordum?" Hayal kırıklığı iniltisi avuçlarımin arasında boğuluyor. Küçük daireler çizerek sürtmeye başlamadan önce şişmiş klitorisini parmağım ile birkaç kez sıyrıyorum.

İnlemeleri hızla inlemeye dönüşüyor ve kaçmak için mücadele etmek yerine elime sürünmeye başlıyor.

"Mmm. Bunu özlemişim, Gracie. Tatlı amını, tadını ve kokunu. Bahse girerim tadın hala bal gibidir, çünkü lanet olsun, hala çiçek gibi kokuyorsun." Kanım damarlarımda dolaşıyor. "Kahretsin, parçalandığında inleme şeklini özledim. Seni çok özledim. Eğer benden nefret etmen ve beni istememen buysa, bu seni daha da çok istememe neden oluyor." Kulak memesini dişlerimin arasına alıp ısırarak ve emerek yüksek sesle miyavlamasını sağlıyorum.

Parmaklarım onun sıcak deliğini bulana kadar aşağıya doğru ilerliyorum. Kolayca içeri kayıyorum, kasları beni kavriyor ve amma daha iyi erişebilmem için bacaklarını nasıl hafifçe

ayırdığının farkında olduğundan bile emin değilim. *Hâlâ çok mükemmel. Hâlâ benim.* Parmağımı birkaç kez sokup çıkarıyorum, rahminin üstündeki yumuşak dokuya sürtünüyorum, avucumla klitorisine baskı yapıyorum, tüm bunlar olurken sikimin

onun yerine içinde.

"Benim için gel. Tıpkı eskiden yaptığın gibi elime fişkırmayı istiyorum. Bunu hissetmek istiyorum, Gracie. Benim için gel!" Derisini canını acıtacak kadar sert ısırarak emrediyorum. Anında, dokunuşumun altında titrediğini, duvarlarının parmağımın etrafında kenetlendiğini, kollarımda parçalanmadan hemen önce tıkanmış klitorisinin zonkladığını hissediyorum. Dudaklarından yüksek sesli bir inilti kaçıyor ve eğer elim ağzının üzerinde olmasaydı, tüm kat onu duyabilirdi.

Kollarımda bir macun yığınının dönüşmeden önce tüm vücudu geriliyor, kasları sertleşiyor. Daha fazla kusmayacağından emin olduktan sonra elimi ağzından çekiyorum ve külotunu yavaşça çıkarıyorum. Sonra kollarımı ona doluyorum, yan tarafını incitmemeye dikkat ederek onu sahiplenici bir şekilde göğsüme tutabiliyorum. Sanırım orgazmının son dalgaları içinden geçtiği anda bayılıyor. Korku ve saldırganla ve benimle savaşmanın yorgunluğu arasında, daha azını beklemezdim.

Nefes alış verişi düzeldikçe ve vücudu tamamen benimkine doğru gevşedikçe onu dinliyorum. Çok yumuşak, çok mükemmel. Bir süre daha uyanık kalıyorum, sonunda onu tekrar kollarımda tuttuğum gerçeğini zihnime yerleştiriyorum. Bu günün geleceğini biliyordum; onunla savaşmaya ve onu kendi haline bırakmaya çalıştım ama içten içe onu geri almam gerektiğini hep biliyordum. Eskiden olduğumuz insanlar olmadığımızı biliyorum ama ona karşı hislerim hiç değişmedi. Bir zamanların utangaç, itaatkâr genci, alıngan bir genç kadına dönüştü ve ben onu hala seviyorum. Belki eskisinden bile daha fazla. Şimdi asıl soru şu: O benim dönüştüğüm adamı sevebilecek mi?

Olduğum adam....

Yalan olduklarını bile bile kelimelerin kafamdan geçmesine izin verdim. Her zaman böyleydim, belki kan dökme ve dünyayı değersiz pisliklerden kurtarma arzusuyla tamamen deli değildim, ama kesinlikle yaşlılarımdan biraz daha karanlıktım. Gençken bunu saklamakta daha iyiydim. O masum gençlik görüntüsünü bir süre koruyabildim ama yaşlandıkça bu görüntüm kayboldu.

Xander Rossi ilk tanıştığımızda beni olduğum gibi gördü. Beni Ivan için çalışmaya teşvik etti, çünkü ne olduğumu, şu anda ne olduğumu biliyordu. *Doğal bir katil*. Ve o zamandan beri yaptığım şey bu. Rossi Ailesi için suikastlar düzenliyorum. Başlangıçta kendime bunu Joseph gibi pisliklerden kurtulmak için yapacağımı söyledim. Grace ve kız kardeşime zarar veren insanları öldürmek için. Ama gerçek şu ki, işimi seviyorum, sadece işimde iyi olduğum için değil, onunla birlikte gelen gücü ve bana verdiği heyecanı sevdiğim için. Son darbeyi vurmayı, birinin içindeki ışığı söndüren kişi olmayı seviyorum.

Grace yanıma daha da sokuluyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Uzun bir süre tavana bakıyorum.

Onun için daha iyisini yapabilir miydim? Gerekirse, daha az katil ve daha çok aşık olabilir miyim? Korktuğunu biliyorum. Bana baktığında ne gördüğünü biliyorum ve bunu görmesini istemiyorum. Sadece beni görmesini istiyorum. Onu hala seven adamı, onu her zaman seven adamı.

G

yarış

Kapalı göz kapaklarımın ardında bir çarpıntı var ve ağzım inanılmaz derecede kuru. Ayrıca sanki biri beni güneş kadar sıcak bir battaniyeye sarmış gibi hissediyorum. Üstüne üstlük, dün gece çok garip bir rüya gördüm. Biri daireme girmiş ve sonra bir zamanlar parlak zırhlı şövalyem olan Luke ortaya çıkıp beni kaçırmadan önce adamı vurmuş.

Bu ne kadar çılgınca bir hayal?

Gözlerimi kırıpştırarak açıp tanımadığım otel odasını gördüğüm anda bunun bir rüya değil, yeni gerçekliğim olduğunu anlıyorum. Lanet olsun, Luke gerçekten birini öldürmüş ve beni kaçırmıştı. Düşünceler nabzımın hızlanmasına neden oluyor ve hareket etmeye çalışıyorum ama sonra Luke'un vücudu arkama yapışmış halde yatak başlığına kelepçelendiğimi hatırlıyorum, bu da bana hareket etmek için çok az alan bırakıyor.

Aman Tanrım, *Luke*. Dün geceki olayları hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana nasıl dokunduğunu... ve benim bundan nasıl hoşlandığımı. Kulağıma müstehcen sözler fısıldarken nasıl arzuladığımı ve erimiş lavlara dönüştüğümü. Ona bu kadar çabuk teslim olduğum için neredeyse kendime lanet okuyacaktım. *Zayıfım*. O kadar zayıftım ki, tek yapması gereken bana dokunmaktı ve ben de onun kucağında eridim. Kaçmaya çalışmak yerine ona doğru eğildim.

Beni tekrar kandırmasına izin vermeyeceğim. Gerçek onu, o gece kilisenin bodrumunda gördüğüm adamı hatırlamalıyım çünkü aşık olduğum adam diye biri yok. Hiç var olmadı... O sadece bir yalandı. Bir zamanlar inandığım ama bir daha asla inanmayacağım bir yalan.

Gözlerimi kapatarak, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, onun sıkı, kaslı vücudunun benimkine bastırıldığını, elinin dün gece bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu düşünceyle karnımın alt kısmı sıcaklıkla geriliyor. *Hayır! Hayır! Tanrım, hayır*. Ben sadece seks yoksunuyum, hepsi bu. Luke'u gerçekten istemiyorum. Sadece insan teması istiyorum. Ellerini, dilini, hatta dudaklarını bile vücudumda istemiyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve onu bu şekilde düşünmekten vazgeçmek için kendimi zorluyorum.

O senin kalbini kırdı, seni aptal. Seni hiç sevmedi.

"Dün gece içindeki parmağımı mı düşünüyorsun?" Uykulu sesi kulağıma okşuyor, beni aynı anda hem ürkütüyor hem de yatıştırıyor.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Kelepçelerimi çözüp tuvaleti kullanmama izin vermezsen yatağa

nasıl işeyeceğimi düşünüyorum, hemen şimdi."

Benden uzaklaşıyor ve utanç verici bir şekilde onun sıcaklığını hemen özlüyorum. O gider gitmez geri dönüp kelepçeleri açıyor ve kollarımı yanıma indiriyor. Kelepçelerimi çözdükten sonra

güçlü parmaklarıyla gergin kaslarıma masaj yaparak omuzlarımı ovmaya başladı. *Vay canına*, bu çok iyi hissettiriyor. Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısıyorum ve bunun yerine kendimi bu pisliğe karşı şehvet ya da aşktan başka bir şey hissetmeye zorluyorum.

"Kes şunu! Bu kadar iyi davranmayı bırak ve bana dokunmayı kes!" Kendimi geri çekip oturuyorum, içimde kükreyen öfke biraz fazla hızlı oturmama neden oluyor ve bu da sadece omuzlarımda değil, o piçin bıçakla vurduğu kaburgalarımda da ağrıya neden oluyor. Dişlerimi sıkıp nefesimi içime çekiyorum ama hava Luke'un aptal kokusuyla doluyken bu beni sakinleştirmiyor.

"Beni daireme geri götürmelisin. Burada seninle kalmamı bekleyemezsin. Senden hiç hoşlanmadığım gerçeğini unuttun mu?" Ayağa kalkmaya çalışırken ona söylüyorum. Kendimi sabitlemek için komodine tutunuyorum; dengem hâlâ biraz bozuk.

"Öncelikle, dün geceki zevk iniltilerin benden pek de hoşlanmadığını doğrulamadı." Sırıtarak karşılık veriyor. "Ve burada kalmanı beklemiyorum ama dairene de geri dönmeyeceksin. Yatak odandaki cesedi unuttun mu? Ya da dün gece birinin seni öldürmeye çalıştığını."

Ugh, pislik.

Gözlerimi kısarak, "O zaman beni karakola bırak." diyorum.

Luke bana inanmayan bir bakış atıyor. "Aptal numarası yapma, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Şehirden ayrılmamız gerekiyor. Bizim için bir şeyler ayarladım."

Sahip olduğu cesarete neredeyse şok oluyorum. *Neredeyse.*

"*Biz*" mi? Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Burada bir işim, bir hayatım var... iyi bir hayat, sen tekrar içine atlamaya karar verene kadar gayet iyi olan bir hayat. Yani, bu büyük planında *biz* diye bir şey olmayacak. Öylece gitmiyorum, özellikle de seninle."

Soluk mavi gözleri, hızla yaklaşan bir fırtınayla gökyüzü gibi kararıyor ve omurgamdan aşağı bir korku titremesi geçiyor. "Sana bir seçenek sunmuyorum Grace. Sana söylüyorum. Benimle geliyorsun, seni tekmeleyerek ve bağırarak sürüklemek zorunda kalsam bile." Beni uyarmıyor. Beni tehdit etmiyor. Bana ne olacağını söylüyor ve ben bundan nefret ediyorum. Beni istediği yere götürebileceğini sanmasından nefret ediyorum. Hayatımı kurtarmışsa kimin umurunda? O bana sahip değil.

"Benim bir erkek arkadaşım var!" Ellerimi kalçalarıma koyup buz gibi bir bakışla ona bakarak ağzımdan geçiriyorum. "Bu sabah onunla kahvaltıda buluşmazsam polisi arayacak." Bu yalan dilimden o kadar kolay dökülüyor ki, doğru olmadığını bilmesem inanabilirdim bile.

Ancak Luke öyle düşünmüyor. Gözlerini devirirken ses tonundaki güvensizlik açıkça belli oluyor. "Öyle mi? Adı ne onun?"

"George," diye yarı yalan söyledim. Geçenlerde George adında biriyle çıktım. Sadece tek bir randevuydu ve beni hiç aramadı, şimdi düşünüyorum da bu bana çok sık oluyor gibi görünüyor. Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum.

"George. Hukuk asistanı, değil mi? Beş-bir, kısa kahverengi saçlı ve gözlüklü?" Sözleri karşısında ağzım açık kaldı. Sadece şok olmadım, aslında bilebileceği şeylerden korkuyorum. Bunu nereden biliyor?

"Bunu nereden biliyorsun?" Kekeliyorum, aptalca yakışıklı sırtışını yüzünden söküp atmak istiyorum. "Tek bir randevuya çıktın, buna çıkmak denmez ve bunu yapman gerektiğinden de şüpheliyim.

Kahvaltı et, çünkü ona seninle bir daha temasa geçerse parmaklarından daha fazlasını kıracağımı söyledim." "Sen!" Hırslayarak ona doğru yürüdüm ve bir parmağımı göğsüne bastırdım. Başımı kaldırıp ona baktım.

sırtışı her geçen saniye daha da genişliyordu. "Asla ikinci bir randevu alamamamın sebebi sensin,

değil mi?"

"Tabii ki öyleyim. Gerçekten biriyle çıkmaya izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Sen

Benimsin, Gracie. Kendini bana ilk kez teslim ettiğin gece sana sonsuza kadar benim olacağını söylemişim. Seni uyarmıştım..."

O geceyi hala dün gibi hatırlıyorum.

"Sonsuza dek benim olmanı istiyorum ve seni uyarıyorum, olacaksın." Luke o gece kilisede yanağıma doğru fısıldıyor. Nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum ve bu beni ürpertiyor. Uzun zamandır ona bu parçamı vermek istiyordum ve şimdi oldu. Sonsuza dek benim olacağına yemin etti. Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu söyleyebilmemin hiçbir yolu yok, bu kadar doğru hissettirirken değil ve kesinlikle düşünebildiğim tek şey buyken değil.

"Beni uyarmana gerek yok, sonsuza dek senin olacağım ve yakında birlikte kaçacağız, gideceğiz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz. Sadece ikimiz olacağız, sonsuza dek birlikte." Gülümsüyorum ve gelecekte ne olacağını bilmesem de Luke'un sonsuza dek, her zaman benim olmasını istiyorum. Eğer o olmasaydı, burada yapayalnız kalırdım. Sonsuz bir hayat denizinde kaybolurdum.

Gözümü kırıyorum ve anı kayboluyor. Geriye doğru bir adım atıyorum, yüzümdeki öfke boşalıyor. Beni uyarmıştı ama bu onu doğru yapmaz. Bana yalan söyledi, bana ihanet etti, hiçbir şey olmamış gibi koşarak hayatıma geri dönmeyi, bana sahip çıkmayı bekleyemez.

Birinin beni izlediğinden şüpheleniyordum ama sadece paranoyak olduğumu düşünüyordum, şimdi her şey mantıklı geliyor. Duygularımı bir kenara iterek önce önemli soruları soruyorum.

"Ne zamandır beni izliyorsun? Ve hala beni ilk etapta nasıl bulduğuna dair bir cevap vermedin?"

Başını hafifçe sallar. "Bunların hiçbir önemi yok. Artık buradayım ve bir daha gitmene izin vermeyeceğim. Benimle geliyorsun ve bu son sözüm."

"Beni seninle gelmeye zorlayabilirsin ama senden daha az nefret etmemi sağlayamazsın," diye homurdanıyorum banyoya giderken. Ondan bıkmıştım. Hayatıma geri döneli daha yirmi dört saat bile olmamışken benden taleplerde bulunuyor ve ne yapacağımı söylüyor. Sanmıyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve kilidi yerine çeviriyorum. Tabii ki banyoda pencere yok. Evren neden bana böyle kolay bir kaçış bahşetsin ki?

Tezgâhın üzerinde duran yeni diş fırçasıyla dişlerimi fırçalamak için acele etmeden önce duşu açıyorum ve sıcak spreyn içine giriyorum.

Şampuan ve saç kreminin yanı sıra duş jeli de var, hepsi de evimdekine çok benzeyen bir çiçek kokusunda. Saçımı yıkıyorum, şampuanı durulamadan önce saç derime masaj yaparak yediriyorum. Aynı şeyi vücudum için de yapıyorum.

Tamamen kurulandığımda, giyecek temiz kıyafetim olmadığını fark ediyorum ve ileriye düşünmediğim için kendimi tekmeliyorum. Öfkeyle kendimi büyük, kabarık bir havluya sarıyorum ve kapıyı açıyorum. Kapı açılır açılmaz beni elinde bir yığın kadın kıyafeti tutan Luke karşılıyor.

"Sana bunları aldım," diyor ben daha ağzımı açamadan. Tam da daha fazla sürpriz olamayacağını düşündüğüm anda beni bir kez daha şoke ediyor. Ama beni izlediğini, tüm başarısız flört girişimlerle bir ilgisi olduğunu bildiğim için zaten öfkeliyim.

"Bunu sen planladın, değil mi?" Suçluyorum, bakışlarım daralıyor. "Burada beni bekleyen kıyafetler ve banyo malzemeleri vardı zaten. Bütün bunları sen mi ayarladın? Bana saldırması için o adamı da sen mi gönderdin?" Sanki yalanlarını daha iyi fark etmemi sağlayacakmış gibi başımı yana eğiyorum. Hepsi bu, yalan ve saçmalıklarla dolu.

"Saçmalama, hayatını asla böyle tehlikeye atmam." İfadesine acı acı gülmekten kendimi alamıyorum. Şu anda hayatını tehlikeye attığının farkında değil mi? Yani, artık kim olduğunu ya da benimle ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Onu bir zamanlar tanıdığımı sanıyordum, ama bu sadece bir cepheydi, benim için çizdiği bir imajdı. Onu nasıl görmemi istiyorsa beni öyle

inandırmakta çok iyiydi.

"Sen de baban gibi yalancı ve piçin tekisin," diyorum ve ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. O kadar hızlı hareket ediyor ki tepki verme şansım bile olmuyor. Avına saldıran bir aslan gibi bir anda üzerime atladı. Kocaman eli boğazıma dolandı ve sırtımı duvara yasladı. Nefes alamıyorum. Tanıdığımı sandığım adamın gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Sakin beni onunla kıyaslamaya kalkma! Ben onun gibi değilim," diye homurdanıyor, yüzümden sadece bir santim uzakta. Sıcak nefesi yanaklarımda geziniyor ama buz gibi bakışları kanımı damarlarımda donduruyor. Korku ve öfke içimi kaplarken tüm bedenim onun elinde titriyor. Luke'un kötü şeyler yaptığına şahit oldum. Onu iki kez adam öldürürken gördüm ve eminim bunu birçok kez daha yapmıştır ama bana bir kez bile el kaldırmadı, ta ki şimdiye kadar.

Boynumu sıkıca kavriyor ama değerli oksijeni ciğerlerime çekmeme engel olmuyor. Bu daha çok gücün kendisinde olduğunu, gerekirse beni yerinde tutacağını göstermek için kullanılan karmaşık bir tutuş.

"Ama sen öylesin. Seni bu hale o getirdi Luke. Seni benden aldı," diye fısıldıyorum, o geceden beri bastırdığım tüm duyguların beni tüketmesine izin vererek. Bana çarpıyorlar, beni dibe çekmekle tehdit ediyorlar. Onunla geçirdiğim onca zamanı kaybetmiş olmaktan, bu kadar uzun süre yalnız kalmış olmaktan nefret ediyorum. Joseph'in bunu bize, ona yapmasından nefret ediyorum.

"Beni bu hale o getirmedi Grace. Ben hep böyleydim. Sadece seninleyken farklıyım. Beni daha iyi yapıyorsun..." Sesi kesiliyor ve bahanesini hazmedemiyorum bile. Onu tanıdığımı sanarak nasıl kandırıldığımı bir kez daha hatırlıyorum. Ellerim havluyu zorlukla yerinde tutarken, onun elinden kurtulmaya çalıştığım da beni kavrayışı biraz daha sıkılaşıyor.

Luke'un bakışları yüzümden ayrılıp vücudumda geziniyor ve beni daha da kıvrandırıyor. Gözlerinin tenimi yaktığını, beni dağladığını hissedebiliyorum. Boştaki elini aramızdan kaldırıyor ve havluyu avuçlarından çekip alıyor. Havlu düşüyor ve ayaklarımın dibinde yere iniyor, beni tamamen çıplak, tamamen açıkta ve onun merhametine bırakıyor.

"Bunu yapamazsın." Konuşurken dudaklarım titriyor. Yüzüme doğru eğiliyor, gözleri dudaklarıma yapışmış. "Ne istersem yapabilirim, Gracie. Sen bana aitsin ve bunu hatırlaman ne kadar uzun sürerse o kadar zor olacak."

"Ben sana ait değilim. Kimseye ait değilim." Kelimelerin çok daha hırçın çıkmasını istiyorum ama bunun yerine dudaklarımdan bir fısıltıyla kayıp gidiyorlar.

Luke bana baştan çıkarıcı bir sırıtış atıyor ve ben titremeye başlıyorum. Bedenlerimiz arasında biraz mesafe kazanmak umuduyla kendimi duvara yaslamak için zayıf bir girişimde bulunuyorum ama gidecek hiçbir yer yok. O anda daha da yaklaşıyor, bedenini bedenime bastırıyor. Vücut ısı tenime sızıyor ve bundan aynı anda hem nefret ediyor hem de seviyorum. Onun bu kadar yakın olmasından zevk almak istemiyorum ama almamak da çok zor. Eskiden nasıl olduğunu hatırlamamak çok zor.

Zayıfım ve bunu biliyorum, çünkü onun sıcaklığını, şefkatini istemekten kendimi alamıyorum ve bunu bana vereceği her şekilde kabul edeceğim.

"İki yıl. Bunun için, senin için iki yıl bekledim," diye fısıldıyor, dudakları dudaklarıma o kadar yakın ki sanki sözleriyle beni öpüyor. Duygularımla, damarlarımda dolaşan ihtiyaçla savaşmak istiyorum. Ona tekrar aşık olamam. Kalbim bir öncekine benzer bir atışı daha kaldıramaz.

"O zaman daha da uzun süre bekleyeceksin, çünkü kendimi sana bir daha asla vermeyeceğim." Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor ve ben daha ne yaptığını anlayamadan yüzü karanlık bir görünüm alıyor. Ellerinden biri bacaklarımın arasında, parmakları erimiş kıvrımlarımın arasından kayıyor.

"Bunu istiyorsun..." diye homurdanıyor, dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce. Öpücük hiçbir şey ama

Cinsel ihtiyaç ve kutsal cehennem, havasız kalmış bir adam gibi öpüyor. Beni yutuyor, dişleri alt dudağımı ısırıyor, acı ve zevkle soluk soluğa kalmama neden oluyor. Hâlâ aynı Luke gibi hissettiriyor. İhtiyacın karnımda döndüğünü hissederek ellerimi kaldırıyorum ve göğsüne bastırıyorum, ama onu itecek gücü kendimde bulamıyorum.

Parmakları kıvrımlarımda akıcı bir şekilde hareket ediyor, bana şarkı söyleten o tatlı sinir demetini buluyor. "İstediğin kadar inkar et, Gracie. Beni istemediğini söyle. Beni uzaklaştır. Kaçmaya alış. Kendine artık beni istemediğini söylemek için ne yapman gerekiyorsa yap, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Vücudunu, kalbini, aklını biliyorum. Bir kez uzaklaştım ama bu bir daha asla olmayacak. Asla." Tamamen çekilmeden önce kalan kelimeleri tışıyor. Bacaklarımın arasındaki temasın kaybolması ve vücudunun benimkine olan sıcaklığı karşısında neredeyse inliyordum. Sanki o da

ve yine de geriye doğru bir adım daha atıyor, çenesi gergin, gözleri ihtiyaçla yanıyor. "Giyin ve benimle kavga etmeyi bırak. Aksi takdirde seni dizime yatırmak zorunda kalacağım."

Kaşlarını atıyorum, kıyafetleri yerden alıyorum. "Buna cüret edemezsin."

Topuklarının üzerinde dönmeden önce bana son bir kez bakıyor, gözleri vücudumda bir yol açıyor. "Oh, ama yapardım, tatlım, yapardım. Porselen beyazı kı yanaklarının yakut kırmızısı nasıl görüneceğini sadece hayal ettim. O yüzden beni test et, sana meydan okuyorum. Bana itaatsizlik ettiğinde ne olacağını sana memnuniyetle göstereceğim."

O bir deli. Akli dengesi yerinde değil ve bu onu daha da ateşli yapıyor.

Luke

BAŞ BELASİ. Şu anda öyle davranıyor. Beni sağda solda reddediyor. Düğmelerime basıyor. Konu ona geldiğinde bir azizin sabrına sahip olduğum için şanslı çünkü başka biri olsaydı ölmüş olurdu. Tam gözlerinin arasında bir kurşun, cesedi de büyük ihtimalle yakındaki bir nehrin dibinde olurdu.

Ama o herhangi biri değil. O benim Grace'im. Benim şımarık, güçlü iradeli, sürekli tartışmalarıyla beni bir elmastan daha sert yapan lanet kadını. Banyoya gitmeden önce kelepçeleri ve giysilerimi aldım. Duşa ihtiyacım var ama aynı zamanda çıktığımda burada olacağından da emin olmalıyım ve bunu sağlamanın tek yolu onu da benimle birlikte banyoya getirmek. Oh, bu eğlenceli olmalı.

"Buraya gel," diye emrediyorum, tamamen giyinir giyinmez. Benden emir almaktansa bardak yemeyi tercih edeceğini belirten bir bakış atıyor ama öyle ya da böyle sonunda dediğimi yapacağını çok iyi biliyor.

"Senden hoşlanmıyorum Luke," diye hırlıyor, viski rengi gözlerini kısarken burnu kırışıyor. "Şu anda neyi sevdiğin umurumda değil. Şimdi buraya gel ya da ben seni buraya getireceğim. Bir şekilde ya da

Bir diğeri de duş alabilmem için bu banyoya geliyorsun."

"Hayır." Başını sallıyor. "Burada, yatağın üzerinde oturup seni bekleyebilirim."

Yakında bu otelin her bir yüzeyinde onu becermekten kendimi alıkoyamayacağım. Boşalmamdan ve saf coşkudan başka bir şey kalmayana kadar onu teslimiyet içinde becereceğim. O kadar çok boşalacak ki hareket etmeye dayanamayacak, vücudu benimle savaşılamayacak kadar rahatlamış ve yorgun olacak.

"Grace," diye sertçe uyarıyorum.

Banyoya geri dönmekten önce yüksek sesle iç çekti. Onu tuvalete oturtuyorum ve boksörlerimi çıkarmadan önce ellerini arkadan kelepçeliyorum. Kasıtlı olarak duvara bakmasını izlerken sırtıyorum.

"Başka tarafa bakmana gerek yok, daha önce görmediğin bir şey değil." Diyorum. Yardım edemiyorum ama kıkırdıyorum, öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissediyorum. Bana çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Onu böyle seviyorum, alıngan ve kavgacı, zayıf bir kadın olmadığını, aksine benimle eşit olduğunu fazlasıyla kanıtladı. Öfkeli bir nefes vermekten başka bir

şey yapmadığında, ona sırtımı dönüp suyu açıyorum ve tam da beklediğim gibi bana bakıyor. Gözlerini etimde hissedebiliyorum.

Hızlıca duş alıyorum, şeffaf duş perdesi sayesinde gözüm hep onun üzerinde. Çıkıp kurulandığımda duvara bakmaya devam etti. Sanki sikimi hiç görmemiş ya da

daha önce onun içindeydi. Bir goril gibi göğsüme vurmak, onun bana ait olduğunu, onu çoktan sahiplendiğimi ve her parçamın ona ait olduğunu söylemek istiyorum, ama yapmıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Yatak odasında giyinmek için onu tuvalette bırakıp banyodan çıkarken bana havlıyor. Dışarı çıkıp tek kelime etmeden yatağa oturduğunda giyinmenin yarısını tamamlamıştım bile. Bana ateşle ve başka bir şeyle, gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şeyle bakıyor.

"Şimdi kelepçelerimi çözebilir misin?"

diye sorar. "Hayır."

"Hayır mı? Ne demek hayır?" diye haykırıyor ve ben de yüzümü ona dönüyorum.

"Yani, hayır. Uçağa binene kadar kelepçeli kalacaksın," diyorum gömleğimin düğmelerini iliklerken. Gözlerinin açıkta kalan göğsümde gezindiğini hissedebiliyorum. Evet, bu doğru. İstedğin kadar bak bebeğim. Böyle bir vücuda sahip olmak için çok çalıştım. Karın kasları, iyi tanımlanmış kaslar.

"Aslında seni uçakta da kelepçeleylebilirim. Yolda karar veririm."

"Ne? Bunu yapamazsın! Bunların hiçbirini yapamazsın. Buna adam kaçırma denir Luke ve bu bir suçtur. Hapse girmek mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum; adam kaçırma gibi önemsiz bir şeyin beni rahatsız etmeyeceğini anlamıyor mu? Keşke her gün işlediğim suçları bilseydi.

"Bunu konuşmamış mıydık? Ne istersem yapabilirim ve yapacağım." Bavulun fermuarını çekiyorum ve kelepçeleri gizlemek için ceketimi Grace'in omuzlarına örtüyorum. "Şimdi iyi bir kız olup benim için arabaya kadar yürüyecek misin yoksa seni tekrar boğup taşımam mı gerekecek?"

"Yürüyeceğim," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, öfkesini zar zor dizginleyerek.

Bir kolumla Grace'i sıkıca sararken bavulu arkamda yuvarlıyorum. Ön koltuğa oturmasına yardım ediyorum ve bavulu bagaja koymadan önce kemerini bağlıyorum. Sürücü koltuğuna oturuyorum ve onun koltuğunda rahatsız bir şekilde kaymasını izliyorum. Onun rahatsız olduğunu görmek beni rahatsız ediyor ama yapabileceğim bir şey yok, en azından şu anda.

"Eğer uçağa giderken uslu durursan, oraya vardığımızda onları çıkarırım."

"Bana patronluk taslama." Hırlıyor, öfkesi beni daha da tahrik ediyor.

Anahtarı çeviriyorum ve motor kükreyerek çalışıyor. Grace arkasını dönüp camdan dışarı bakıyor, sanki manzara benden daha eğlenceliymiş gibi. Telefonum cebimde vızıldamaya başladığında ve arabanın müzik setinden zil sesi geldiğinde bakışları önce bana sonra da orta konsoldaki Xander'ın adını gösteren ekrana kayıyor. *Kahretsin.*

Grace de ismi okuyor ve aramayı iptal etmek için çok geç olduğunu anlıyorum. "Xander kim?"

"Grace, ben telefonda konuşurken sessiz olmanı istiyorum. Ciddiyim," diye uyarıyorum onu. "Çeneni kapalı tut yoksa yemin ederim seni bayıltıp bagaja tıklarım. Şaka yapmıyorum, azıcık bile." Yüzü soluyor ve sonunda beni ciddiye aldığını anlıyorum.

"Tamam, tamam, sessiz olacağım."

Direksiyondaki cevap düğmesine bastım. "Merhaba." Sesimi monoton tutuyorum.

"Luke, neredesin?"

"Reno'nun bir saat güneyinde, ama uçağa binip Vegas'a geri dönmek üzereyim."

"Uçuş rotanı değiştirmeni ve North Woods'a geri dönmeni istiyorum." Grace, Xander'ın North Woods'tan bahsettiğini duyar duymaz vücudunun kaskatı kesildiğini görüyorum. Bir parmağımı dudaklarıma götürerek ona bakıyorum çünkü her an çığlık atacakmış gibi görünüyor. Başını bolca sallamaya başlıyor ve panik atak geçirmeye başlamasının kısa bir süre alacağını biliyorum. North

Woods bizim için her şeyin başladığı yer, bu yüzden oraya geri dönmemiz uygun görünüyor, her ne kadar

"Senden daha iyisini beklerdim, Luke!" Babam bağırıyor, yumruğunu ahsap masaya vuruyor.

"Gerçekten o fahişeyle kaçabileceğini mi sandın?" Yüzüme tükürüyor, yüz hatları iğrençlikle doluyor, o kadar iğrenç ki neredeyse korkutucu. "Gerçekten o fahişeyle

ve tüm sorumluluklarınızı geride bırakıp kaçmak mı?"

"Üzgünüm, bu gece onunla buluşmayacağım. Ona yarın her şeyin bittiğini söyleyeceğim. Bir hata yaptım ve bir daha olmayacak. Lütfen beni affet..." Grace'le aramızdakini küçümsemeye çalışıyorum. Onun benim için gerçekte ne anlama geldiğini bilseydi, cezası çok daha büyük olurdu. Hiç düşünmeden ikimizi de öldürürdü. Bir an için bile onu sevdiğimi düşünse... Tanrım, bunu düşünemiyorum bile.

"Bu gece onunla tanışacaksın, ama bu senin aptalca planladığın gibi kaçmak için olmayacak..."

"Özür dilerim." Özür dudaklarımdan kolaylıkla kayıyor. Hiçbir şey için özür dilemiyorum ama Grace için işleri yoluna koymak adına ne gerekiyorsa yapacağım. Onun için söylemeyeceğim hiçbir şey yok.

Tırmanmayacağım bir dağ.

"Özürlerini kendine sakla. İki yıl çok geç kaldılar ve zaten olanları değiştirmiyorlar. Ben kırık kalbimi iyileştirdim ve senin onu tekrar kırmana izin vermeyeceğim." Sözleri bir bıçak gibi içimi kesiyor, acı göğsümde geziniyor ama dediğini yapıyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum, çünkü söylediğim hiçbir şeyin olanları değiştiremeyeceğini biliyorum. Onun güvenini tekrar kazanmalı, ona hâlâ aşık olduğu adam olduğumu göstermeliyim.

Yolun geri kalanını sessizce sürüyoruz, Grace yolcu koltuğundan sessizce burnunu çekiyor, ben ise direksiyonu sanki bir piçin boğazıymış gibi sıkıyorum. Küçük uçak pistine giriyorum ve özel jetimin önüne park ediyorum. Uçağa ihtiyatla ve şaşkınlıkla bakıyor. Onu ticari bir uçuşa kelepçeli olarak sürüklememi mi bekliyordu?

"Bu senin mi?"

"Tabii ki
senin."

"Ne iş yapıyorsun da özel bir jet alabiliyorsun?" Soru sormak için kaşlarını kaldırıyor.

Sorusu karşısında çenem taşa döndü. "İş için ne yaptığım seni ilgilendirmez." Arabadan iniyorum ve yolcu tarafını açmak için yürüyorum. "Şimdi kelepçelerini çözmemi ister misin?"

Başını salladı ve kelepçeleri çıkarabilmem için döndü. Bilekleri serbest kalır kalmaz elini tutuyorum ve arabadan çıkmasına yardım ediyorum. Tüm vücudu kaskatı ve hareketleri sarsıntılı. Kendi içine kapandığını hissedebiliyorum. Kendini korumaya çalışıyor ama kafasının içinde bile benden kaçamıyor.

Gerçekten uçağa binmek istemiyor ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ona güvende olduğuna dair güvence vermeye devam ediyorum ama o kadar inatçı ki, geçmişe o kadar takılmış ki, yapmaya çalıştığım tek şeyin onu tekrar benim yapmak olduğunu göremiyor. Tek kelime bile etmeden onu uçağa kadar götürmeme izin verirken minik bedeni titriyor.

Onu bir şeyler yemesi için ikna etmeye çalışıyorum ama o reddetmeye devam ediyor. Telefonum yine cebimde çalışıyor ve kimin aradığını görmek için ona bakmaya korkuyorum. Xander'a irtibatta olacağımı söylemiştim. Sanırım farklı bir işte çalışan Ivan olabilir ama bu pek olası değil. İşlerini koordine ediyorlar, bana asla çok fazla iş yüklemiyorlar. Elimi cebime atıp telefonu çıkarıyorum ve Sophie'nin gülümseyen yüzünün ekranı aydınlattığını görüyorum. Neredeyse aramayı reddedip ona mesaj atacaktım ama sonra aklıma bir fikir geldi.

"Grace," diye sesleniyorum ama o beni duymuyormuş gibi pencereden dışarı bakmaya devam ediyor.

Bu kadın benim ölümüm olacak.

"Bu çağrıya cevap vereceğim, dinleyebilirsin ama hiçbir şey söyleyemezsin.

Anladın mı?" "Peki," diye homurdanıyor, gözleri hâlâ pencerede.

"Yemin ederim bir şey söylersen seni önümüzdeki hafta boyunca kelepçeler ve ağzını bağlarım." Söz veriyorum, muhtemelen bir hafta olmasa da bunu yapacağımı çok iyi biliyorum.

"İyi dedim." Oflayıp pufluyor, omzunun üzerinden bana küçümseyici bir bakış atıyor, sonra da

Pencere. Yeşil cevap tuşuna bastım ve kız kardeşimin sesini

hoparlöre verdim. "Hey, Sophie."

Grace kafasını çevirip bana baktı. "Hey, Luke."

En sevdiğim kardeşim nasıl?

"İyi, uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim." Bana ve telefona kocaman gözlerle bakan Grace'e bakıyorum.

"Bu harika. Duyduğuma çok sevindim. Kulağıma gelenlere göre birkaç günlüğüne North Woods'a dönüyormuşsun."

"Bunu sana kim söyledi?" Kimin söylediğini çok iyi bildiğim için alay ediyorum.

"Bu ailede sır olmadığını biliyorsun Luke. Elyse'i görmeye gidersen ona benden bir kucak ver ve geri döndüğünde gelip yeğenini ve yeğenini görsen iyi olur. İki haftadır Luke amcalarını sorup duruyorlar. Onlara sürekli çalıştığını söylüyorum ama bu onlar için yeterince iyi bir bahane değil." Üzgün olduğunu anlayabiliyorum ve onunla ve çocuklarla daha fazla zaman geçirebilmeyi çok isterdim ama Xander'ın bana verdiği tüm işler ve Grace'e göz kulak olmak arasında zorlandım. Durmadan seyahat ediyorum.

"Elimden geldiğince çabuk geleceğim, abla. Söz veriyorum."

"Biliyorum, sadece bunun daha sık olmasını isterdim... Oh, kahretsin, gitmeliyim. Ren'i okuldan almam lazım. Yakında gel, tamam mı?"

"Yapacağım." Gülümsüyorum, kız kardeşimin sonunda mutlu olmasına seviniyorum.

Hat kesildi ve tüm dikkatimi Grace'e vermeden önce telefonumu ceketime geri koydum. Şimdi çok daha sakin görünüyor, Sophie'nin çağrısına cevap verdiğimde tam da bunun olacağını biliyordum. Sophie ve Grace büyürken arkadaşlıklar ve ikisine de ihanet ettiğimi düşünüyor. Bu konuşmayı dinlemesine izin vererek ona Sophie'nin bana tekrar güvendiğini ve onun da güvenilebileceğini gösterdim.

"Sophie'nin sesi... mutlu geliyor. Onun için bulduğun adamla evlendi mi?" Grace merak ettiğini bildiğim halde ilgisiz görünmeye çalışarak soruyor.

"Hayır, sonunda kendi seçtiği biriyle evlendi. İki çocuk evlat edindiler ve sadece mutlu görünmekle kalmıyor, aynı zamanda mutlu da."

"Onun adına mutluyum ve ikinizin işleri yoluna koyabilmenize sevindim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Biz de bazı şeyleri çözebiliriz, her şeyin mantıklı olmadığını ve sana söyleyemediğim çok şey olduğunu biliyorum ama zamanla bana tekrar güvenilebileceğini düşünüyorum." Elimi dizine koyuyorum ve ondan uzak durmanın, sır saklamanın ve gizli kalmanın bana ne kadar acı verdiğini anlamasını istiyorum. Dokunuşumla bacağını geri çekiyor ve bana inanmayan bir bakış atıyor.

"Hayır, yapamayız. Söyleyeceğin hiçbir şey geçmişe değiştirmeyecek. Seni unutmak için iki yılımı harcadım Luke, ama sen tekrar hayatıma girdin. Senin saçmalıklarına tekrar kanmayacağım," diye fısıldıyor ve pencereye doğru dönüp benden uzaklaşıyor.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Tüm bunların onun için bir şok olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Son iki yıldır onu izliyor olabilirim, nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyor olabilirim, hatta birkaç kez hayatına müdahale etmiş bile olabilirim, ama öte yandan onun benim hala hayatının bir parçası olduğumdan haberi yoktu. Tek bildiğim aylardır, hatta yıllardır beni düşünmediği. Belki de varlığını bile unutmuştur.

Kafasının içinde neler olup bittiğini hayal bile edemiyorum, ama bahse girerim bunu sindirmek onun için çok zordur. Yine de onu bir daha asla bırakmayacağımı bilmesi gerekiyor. Artık onu geri kazandığıma göre, onu yanımda tutacağım. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Bunca

zamandır ona ihtiyacım vardı ve henüz kabul etmek istemese de onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Vücudu yalan söylemez ve eğer aklı

Sanırım bana ne kadar ihtiyacı olduğunu, dokunuşumu ne kadar arzuladığını göstermek için onun bedenini bir hatırlatma olarak kullanmam gerekecek.

Yarım saat sonra iniyoruz, Xander'ın malikanesinden birkaç mil ötedeki özel iniş pistinde bir araba bizi bekliyor. Grace'in elini tutuyorum ve merdivenlerden inerken elini çekmeye çalışıyor ama buna izin vermiyorum. Elini daha sıkı kavıyorum ve onu yanıma çekerek ciyaklamasına neden oluyorum.

"Mücadele etmekten, ikimiz de bunu istediğini bildiğimiz halde kendine bunu istemediğini söylemekten yorulmadın mı daha?" Geri çekiliyor ama onu o kadar sıkı tutuyorum ki bir santim bile kıpırdamıyor.

"Dünyadaki son erkek olsan bile seni istemezdim," diye kulağıma hırılıyor. Vücudu bu kadar yakinken çiçek kokusunu alabiliyorum, koku burun deliklerimi dolduruyor, sikimi sertleştiriyor ve zihnimi şehvetle bulandırıyor.

"Dün gece güzel amını parmaklamama izin veren kişi söylüyor bunu." Arabaya ulaştığımızda hatırladıkça dudaklarımı yalıyorum. Yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum ve koltuğa oturmasına yardım ediyorum.

"İzin mi vereyim? Sana hayır dedim!" Bana karşı mücadele ediyor ve dudaklarından yumuşak bir inilti geçerken dişlerimi kulak memesine geçiriyorum.

"Benimle dövüşmeyi bırak, sonunda dikişlerini çektireceksin." "Bırak beni, bir daha dövüşmeyeceğim."

"Bu asla olmayacak Grace. Asla olmayacak. Sen benimsin. Sonsuza kadar."

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor ve kulak memesini serbest bırakıyorum, çekilmeden önce acıyı hafifletmek için bir anlığına hassas eti emiyorum.

"Benden nefret etmiyorsun, sadece korkuyorsun ve nedenini anlıyorum. Çok açık sözlü olmadım ama bunun bir nedeni var."

"Seninle bir yere gideceğimi sanıyorsan hayal görüyorsun ve ilaca ihtiyacın var." Anlamıyor ve onu korkutmak istemiyorum ama ona bunun nasıl olacağını anlatmaktan bıktım. Sanırım en kolay yol ona göstermek, vücudunun beni ne kadar arzuladığını kanıtlamak. Kalbi yarı yolda, Grace'i beni sevmekten asla vazgeçmeyeceğini bilecek kadar tanıyorum. Tüm bunları fazla düşünüyor, sadece vücudunun bana boyun eğmesini ve o akıllı ağzının birkaç dakika kapalı kalmasını sağlamam gerekiyor.

"Kaçmaya çalışırsan seni bulurum. Ben yaşamak için insan avlarım." Parmak eklemlerimi onun pürüzsüz yanağında gezdirdim. "Seni avlamak ve bana boyun eğmeni sağlamak benim için bir zevk olurdu." Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve ben kıkırdıyorum. Çok değişmiş ama yine de hiç değişmemiş. Lanet olsun, onun vücuduyla yeniden tanışmak büyük bir zevk olacak.

G

yarış

Kendi öfkem içinde kıvraniyorum, beni mükemmele yakın hayatımdan kaçırın kibirli, kendi kafasına göre çok büyük, pislik herife saldırmamak için yanağımın içini ısıtıyorum. Sadece kızgın değilim, öfkeliyim de. North Woods olmak istediğim son yer, Luke'la daha da fazla.

Çok fazla kötü anıyı geri getiriyor ve unutmak istediğim geçmişini daha yaygın hale getiriyor. Luke hayatıma geri dönmüşken nasıl unutabilirim? Şoför koltuğunda oturan Luke, dünyayı umursamadan arabasını sürüyor. Göz ucuyla uzun bir süre ona bakıyorum, ona her baktığımda vücudumun ısınmasından ve rahmimin sıkışmasından nefret ediyorum.

Neden bu kadar muhteşem olmak zorunda? Vücudu bir Yunan tanrısını andırıyor, kasları dalgalanıyor ve taştan kesilmiş gibi. Banyoda benim önümde soyunduğu zamanki halini düşünüyorum. Karın kasları ve eskisinden daha büyük görünen sikine doğru inen o mükemmel V harfi. *Bu şeyler büyür mü?*

Yaşamak için insanları avladığını söylediğinde çok fazla tepki vermemeye çalıştım, ama gerçekte bu ifade beni derinden sarstı. Onları avlıyor mu? Tarladaki geyikler gibi mi?

Bu da ona neden güvenmemem gerektiğini gösteren bir başka neden. Belli ki hâlâ birilerinin kirliliğini yapıyor ve ben bununla hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyorum. Yine de kalbim onu bırakmayı reddediyor. Ona her baktığımda, çaresizce aşık olduğum o genç çocuğu görüyorum. Bana ilk öpücüğümü veren, yıldızların altında bekaretimi alan, bana tapan ve bana sonsuza dek mutlu olmanın ilk tadını tattıran çocuk. O zamanlar bunun sadece ikimiz arasında olduğunu sanıyordum, çok saf ve aptaldım.

Ama Luke artık o çocuk değil. Artık iki farklı insanız ve eskiden olduğumuz kişiye geri dönemeyiz. Eski hayatıma açılan her kapıyı kapattım ve onları açmayı reddediyorum, hatırlamayı reddediyorum çünkü acı ve kalp ağrısı çok büyük.

Bilinmeyen korkusu içimde bir endişe düğümünün oluşmasına neden oluyor ve North Woods'a doğru ilerlerken sessizce izliyorum. Luke, tabii ki, toprak yola girdiğimizde bile soğukkanlılığını koruyor. Evinin ormanın içinde تنها olması harika. Bu ondan kaçmayı çok daha zorlaştıracak ama imkânsız değil.

Garaj yolunun sonuna geldiğimizde küçük bir kulübe görünüyor. Arabayı park ediyor ve motoru kapatıyor.

"Evimize hoş geldin Gracie," diyor Luke, bembeyaz dişlerini gösteren bir sırıtışla. *Bizim evimiz.* Aslında onun deli olabileceğini düşünmeye başladım. Zihinsel olarak deli. "Bunu satın aldım."

bir süre önce bizim için bir yer. Hep bir gün burada benimle birlikte yaşayacağını umdum."

"Burada seninle yaşamayacağım. En azından isteyerek değil." Küstahça kapının koluna uzanıyorum ve Luke bir kez daha karanlık bakışlarını üzerime diyor. Luke ve ben ateş ve buz, yağ ve su gibiyiz. Birlikte olmamalıyız. "Beni burada tutsak olarak tutacaksın," diye homurdanıyorum.

"Benim tutsağım olmanı istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki. Gitmemi engelliyorsun, benimle hiçbir şey konuşmayı reddediyorsun, bana düşüncelerimi sormadan her şeye sen karar veriyorsun. Sen bir yalancısın."

"Böyle hissettiğin için üzgünüm ama bunu bizim için yaptığımı sana kanıtlayacağım." "*Bizim için mi?*" Homurdanıyorum, öfkemi kontrol edemiyorum, "Siktir git!" diye ekliyorum.

"Artık seni uyarmayacağım. Eğer ters konuşmaya devam edersen, seni dizime yatırır ve kışına kıpkırmızı olana kadar şaplak atarım." Bu düşünceyle içime bir zevk ateşi düştü. Aklıma böyle erotik bir görüntü soktuğu için ona lanet olsun.

"Buna cüret edemezsin," diye homurdanarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"Belki de buradaki sorun budur. Söylediğim hiçbir şeyi ciddiye alacak kadar bana inanmıyorsunuz."

"Bana yaptıklarından sonra burada seninle kalacağımı düşünmenin delilik olduğu gibi şeylere inanıyorum. Kalbimi kırmamış gibi davranabilirsin ve ihanet bıçağını göğsümün derinliklerine saplayabilirsin, ama ben yapamam. O acıyı dün gibi hatırlıyorum ve unutmayacağım, hayır, unutmayı reddediyorum." Bakışlarım onunkileri delip geçiyor ve bir saniye içinde arabadan inip etrafından dolaşarak tam önümde duruyor. Hareketleri o kadar hızlı ki beni nefessiz bırakıyor. Gözlerindeki bakış beni bir adım geri attırdı. Akli dengesi yerinde değil, deli gibi görünüyor ve sırf ondan uzaklaşmak için ormana doğru koşmak istiyorum.

Ben daha kıpırdamadan ellerini kalçalarımın koyuyor ve beni omzuna asıyor. Öfke, üzerime yağın buz gibi soğuk su gibi korkunun yerini alıyor ve ona vurmaya tuğla bir duvara vurmaya hissettirse de ellerimle sırtına vurmaya başlıyorum.

"Sana şaplak atmaktan ve sonra sikim için yalvarmanı sağlamaktan çok hoşlanacağım. O güzel pembe amcığının boşalmasını sağlayacağım, ama sadece iyi bir kız olursan." Onun iğrenç sözleri karşısında kalçalarımın arasında sıcak bir ihtiyaç zonkluyor ama ben onu itiyorum. *Kafanla düşün kızım, vajinanla değil!*

"Beni yere bırak. Bana dokunmanı istemiyorum" diye bağırarak yumruklarımı sırtına vurmaya devam ediyorum.

Anahtar şingirtılarının sesi kulaklarımı dolduruyor ve sonra bir kapı açılıyor.

"Bunu yapamazsınız. Beni öylece tutsak edemezsin," diye homurdanıyorum ve bir kez daha yanıt alamıyorum. Onun yerine ağır botlarının ahşap zemine çarpma sesi kulaklarımı deliyor. Kapılar açılıp kapanıyor ve bir saniye sonra omzuna asılı olmaktan çıkıp bir şiltenin üzerine bırakılıyorum.

Hava ciğerlerimi bir çırpıda terk ediyor ve bir elimi göğsüme götürüp kalbimin bir parçasını elinde tutan kibirli pislige bakıyorum. Ondan nefret ediyorum ve aynı anda onu istiyorum ve bu beynime ve bedenime korkunç şeyler yapıyor.

Ceketini odanın köşesindeki bir sandalyeye fırlatıyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Bir an için öylece uzanıp ona bakıyorum ve sonra sanki dünyanın gerçekliği üzerime çöküyormuş gibi geriye doğru çabalıyorum. Ama Luke'un eli yılan gibi uzanıp bileğimi yakalamadan ve beni kendisine doğru çekmeden önce fazla uzağa gidemiyorum. Ona tekme atıyorum ama benden o kadar güçlü ki dövüşmeye devam etmemin bir anlamı yok. Sadece kendimi yıpratıyorum.

"Sanırım dönüştüğüm adamı görmenin zamanı geldi." Vücudum uyarılmaktan mı yoksa korkudan mı titriyor emin değilim ama cevap verme şansım yok çünkü beni karnımın üzerine çeviriyor ve yoga pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Ardından ayakkabılarım çıkarılıyor ve birdenbire üzerimde bana verdiği tişört ve külottan başka bir şey kalmıyor ve bu yeterli bir giysi değil. Aslında çok az ve bu tartışmanın nedenini unutmaya başlıyorum.

"Mmmm, çok pürüzsüz." Saçlarıma doğru mırıldanıyor, eli beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir sahiplenmeyle bir küreyi kavlıyor.

"Bunu yapmak hiçbir şeyi değiştirmez. Seni istemiyorum. Ellerini üzerimde istemiyorum, ya da senin..." O kelimeyi söylemeye bile dilim varmıyor.

"*Sik...* kelime sik, Grace. Sikimi istemiyorsun, nerede? İçinde mi? Ağzında mı, güzel kıcının yanaklarının arasında mı?" Seks ve güven saçıyor; soruları karşısında göğsüm hızla inip kalkıyor.

"Tecavüz, bu tecavüz, açık ve net." Onun gibi kokan çarşaflara karşı çırpınıyorum. Tanrım, ondan kaçamıyorum, kafamın, kalbimin içinde ve yakında bedenimin de içinde olacak, sikin her darbesinde etrafıma ördüğüm koruyucu duvarları yıkacak.

Kıçıma inen sert bir tokat beni bir anlığına sersemletti. *O...?* Cidden az önce bana şaplak attı. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde dudaklarındaki sırtışı ve parlak mavi gözlerindeki şehveti yakalıyorum.

"Bunu isteyen birine tecavüz edemezsin. İnan bana, bunu istediğinden yüzde yüz emin olmasaydım sana bunu yapmazdım. Vücudunun benim dokunuşumu ne kadar arzuladığını sana bir kez daha kanıtlayayım mı?"

"Sadece zoraki bir zevk olduğu için."

Bir tokat daha, bu seferki öncekinden biraz daha sert, ardında bir acı bırakıyor. Luke az önce tokatladığı yere masaj yaparken yatağa doğru inliyorum. Bunu yüksek sesle itiraf edemezdim, ama şimdiden ihtiyaçtan sıırıslıklam olmuşum, külotum ıslaktı, içim sıkılıyordu, onun sikin içimde olmasını çok istiyordum.

"Bunun zorla olduğundan şüpheliyim" diye fısıldıyor, parmakları kık yanaklarımdan geçip girişime kadar iniyor. Külotumu yana iterek bir parmağını kıvrımlarımın arasına daldırıyor ve o uzman parmaklarını sert klitorisime doğru döndürüyor.

Oh lanet olsun. Zevk iniltisini gizlemek için dişlerimi sıktım.

"Bunu istediğini itiraf et." Emrediyor, sesi karanlık. Başımı sallıyorum, son kalan saygınlığıma tutunmaya çalışıyorum.

"Bunu istemiyorum," diyorum ve sesim çarşaflar tarafından boğulsa da beni duyduğunu biliyorum. Parmakları klitorisimi terk ediyor ve sonra bizi hareket ettiriyor, külotumu vücudumdan söküyor, elastik bandın kopmasıyla kalçalarımda bir acı dalgası dalgalanıyor. Beni hareket ettiriyor, kot pantolonlu kucağına oturtuyor. Bir kez daha kaçmaya çalışıyorum ama beni tutuşu kırılmaz. Elleri tenimde ateş gibi.

"O da neydi?" diye sordu, öne doğru eğilmiş, gözleri benimkilere kanıyordu.

"Seni istemiyorum," diye alay ediyorum. Sözcükler daha tam olarak ağzımdan çıkmamıştı ki avucunun kıçıma battığını hissettim.

Ahh. Bu biraz acıttı ve sanırım o da bunu biliyor çünkü ben öne doğru yığılırken sırtışı genişliyor. "Gerekirse durmam için yalvarana kadar sana şaplak atacağım. Sonra seni yine sikeceğim, çılgılık attıracağım

Sen parçalanırken benim adımları haykır. Konu sevdiğim kadını memnun etmek olduğunda dünya kadar zamanım var."

"Siktir git," diye homurdanıyorum ve kendime bir tokat daha kazanıyorum, ancak bu kıçımın alt kısmına karşı, doğrudan merkezime bir zevk sarsıntısı gönderiyor.

"Oh, yapacaksın... yani beni becereceksin. Yakında, çok yakında." Aynı noktaya bir tokat daha.

hafif bir acı. Bana şaplak atmaya devam ediyor, bazıları bir noktayı kanıtlamak için acı verirken, diğerleri hala vücuduma sahip olduğunu göstermek için sadece zevk veriyor.

Çarşaflara tutunmaya başlamam uzun sürmüyor. Ona sürekli durmasını söylemek istiyorum ama aynı anda devam etmesi için yalvarıyorum. Ona olan tahrikim kalçalarımın içini kaplarken, göbeğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. Şişmiş klitorisimi ve sırılsıklam girişimi bulduğunda ihtiyaçtan nefes nefese kalıyorum, vücudum titriyor ve kığım zonkluyor ve yanıyor.

"Bu hâlâ sahte mi? Sana ders vermeye devam etmem gerekiyor mu?" diye saçlarımın arasına fısıldarken, parmakları yavaşça klitorisime sürtünüyor ve inlememek için kendimi zor tutuyorum. Onun dokunuşuna teslim olmak istemiyorum, ama çok yakınım, gemiden atlamaya ve cinsel ihtiyaca teslim olmaya çok yakınım. Beni çok iyi tanıyor, ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu ve benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Aynı anda hem midem bulanıyor hem de zevk alıyorum.

"Seni istemiyorum," diye fısıldıyorum nefes nefese, kendimi ona teslim etmeden önce bunu bitirmek için son bir çabayla. İki parmağı aynı anda içime giriyor, beni geriyor, derinden okşuyor ve hayatım buna bağlı olsaydı dudaklarımdan kaçan zevk iniltisini durduramazdım.

"Bu çok istemek gibi geliyor Grace. Beni istemediğine emin misin? Tekrar söylersen amımı parmaklamayı bırakırım." Alt dudağımı ısıırıyorum. Beni baştan çıkarıyor. Çenesini kapamasını ve beni becermesini istiyorum, küçük tartışmalara girmesini değil.

"O senin değil..." Ondan bir tepki alacağımı bilerek alay ediyorum. Bir anda parmaklarını damlayan kanalımdan çekiyor ve beni kucağından indiriyor. Pantolonunun düğmelerini açarken çıkardığı sesi duyana kadar bir an için afallıyorum ve nedense bu ses beni düşüncelerimden çekip alıyor ve bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

İhtiyaçla dolup taşıyor ve ben de her an üzerine atlayacağı bir avım. Kendimi hazırlıyorum ama hiçbir şey beni onun tarafından alınmaya hazırlayamaz. Beni sırt üstü çeviriyor ve yatağın kenarına çekiyor. Sikini eline alıp sanki dolduruyormuş gibi pompalamaya başladığında büyülenmiş ve huşu içinde ona bakıyorum.

"Bu benim," diye homurdanıyor, horozunun kadifemsi pürüzsüz ucu girişime çarpıyor ve bu hisle iç çekiyorum. "Amımı sikeceğim..." Beni kalçalarımın yakalıyor ve hızlı bir hamleyle içime giriyor. Göbeğim sıkılaşıyor ve parmaklarım onun şişkin pazılarını kavırıyor, çünkü bana büyüklüğüne alışmak için zaman vermiyor.

"Amımı yiyeceğim..." Dişlerini gıcırdatıyor, sonuna kadar çekip tekrar içime giriyor. Hava ciğerlerimi terk ediyor ve tek hissettiğim onun morartıcı dokunuşu, etimi ısıran parmakları ve beni bir hayvan gibi sikerken zevk ve acının sızısı. Ham, ilkel ihtiyaç aramızda titreşiyor.

"Amin senin olduğu kadar benim de amım ve onu yiyeceğim, sikeceğim ve ona tapacağım, nasıl istersem, ne zaman istersem ve ne kadar istersem, anlaşıldı mı?" Beni çenemden tutup yoğun bakışlarıyla buluşmaya zorlarken bu sözleri söylüyor.

Söylediği her şeyde ciddi ve bu konuda onunla ne kadar mücadele etmek istesem de haklı olduğunu biliyorum. Bu parçam her zaman ona ait olacak. Hiçbir erkek beni onun gibi alamaz. Bedenimi her zaman yaptığı gibi mırıldanamaz.

"Evet," diye inliyorum, kalçalarımı onun itişlerini karşılamak için kaldırırken. Cevabım üzerine elini başımın arkasına götürüyor ve içimdeki hayatı sikerken beni orada kucaklıyor. Bu jest çok tatlı, beni unutulana kadar sikerken bile dokunuşu nazik.

Karnımın derinliklerinde ateş titreşiyor ve sikinin başı kanalımın tepesindeki o mükemmel noktaya sürtünürken orgazmın bana gizlice yaklaştığını hissediyorum.

"Sıkı ve sıcak. Kahretsin Grace, izin versen içinde yaşayabilirim," diye mırıldanıyor

dudaklarıma karşı, itişleri derinleşip sertleşirken. Nabzım kulaklarıma çarpıyor ve kollarını pençeliyorum, benim

Vücudumdaki kaslar sertleşirken tırnaklarım onun tonlu etine batıyor ve uğraştığım orgazm tüm gücüyle içime çarpıyor.

"Sikeyim evet," diye homurdanıyor Luke üstümde, amım onun sikini kavrarken. "Sık beni. O tatlı döllerin taşaklarımdan aşağı damlamasını istiyorum."

Yüce Tanrım. Ağzı iğrenç ama yine de orgazmımı daha da artırıyor. Milyonlarca parçaya bölünüyorum, bir ürperti omurgamdan aşağı doğru ilerlerken vücudum titriyor. İçimde itmeye devam ediyor ve her vuruşun kalbimi deldiğini, duvarlarımı yıktığını, beni sahiplendiğini hissediyorum.

Ruhuma doğru ilerliyor, kalbimi yeniden çalıyor. Rahmimin derinliklerinde başka bir orgazmın oluştuğunu hissediyorum ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Bedenimi benden bile daha iyi tanıyor.

"Oh evet, Gracie. O güzel amcığı fişkirt, sikimin her yerine boşal. O piçi tekrar boğduğunu hissetmek istiyorum." İniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısıriyorum ama yine de boğazımdan kopup gidiyor. Alnında boncuk boncuk terler beliriyor ve onun da yaklaştığını anlayabiliyorum, kasları gergin, dişleri gıcırıyor ve kararlılık yüz hatlarını kaplıyor. Kör edici zevke odaklanıyorum ve ruhumu paramparça eden bir orgazm bedenimi bir kez daha parçaladığında inliyorum. Dalgalar beni tüketirken, beni aşağıya, uçurumun derinliklerine doğru çekerken yataktan kalkıyorum.

İki sert itiş daha ve Luke'un vücudunun üzerimde gerildiğini hissediyorum.

"Oh, lanet olsun..." İnliyor ve bir an sonra sıcak tohumunun beni içten dışa kapladığını hissediyorum. Garip bir şekilde, sanki beni işaretliyormuş gibi rahatlatıcı. O zaman prezervatif kullanmadığımızı fark ediyorum ve tabii ki bu gerçeklik zevkin artçı şoklarının bir kısmını mahvediyor.

Luke uzun bir süre içimde kalıyor, nefesleri sertleşiyor ve gözleri her geçen saniye daha da yumuşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor, parmak eklemleri yanağıma sürtünüyor. Bundan nefret ediyorum... vücuduma tapabilmesinden, beni bir hayvan gibi becerebilmesinden ama aynı zamanda beni şımartıp incitmediğinden emin olmasından nefret ediyorum. Daha da çok, bundan hoşlanmamdan, beni önemsemesinden, beni bu kadar sahiplenmesinden nefret ediyorum.

"Korunmadık," diye fısıldıyorum, sanki bu saklayabileceğimiz bir sırmış gibi. İçimden rahatça çıkıyor ve yatak odasına bağlı bir banyo olduğunu tahmin ettiğim bir yere girip kaybolurken ben yattığım yerden tavana bakmaya devam ediyorum.

"Umurumda değil. Seni hep çıplak istedim. Ben temizim, bu yüzden eğer kastettiğin buysa endişelenmene gerek yok."

Beni dikkatlice ve nazikçe temizlerken gözlerimi deviriyorum. Acıyacak, buna hiç şüphe yok. Ondan beri seks yapmamıştım ve beni hazırlamış olmasına rağmen, beni vahşi bir hayvan gibi, sahiplenme ihtiyacıyla becerdi.

"Ben hamilelikten bahsediyordum, cinsel yolla bulaşan hastalıklardan değil. Bir bebek endişelenecek çok şey gibi görünüyor."

"Hayır. Planımız hep buydu. Burayı satın aldığım günden beri seni evimizde yalınayak ve hamile görmeyi arzuluyordum. İki yıl boyunca planladım ve planladım. İşim sana sahip olmamı zorlaştırıyor ama beklemekten yoruldum. Seni herkesten ve her şeyden koruyacağım ve doğacak çocuklarımız için de aynısını yapacağım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, bu benim için çok fazla. Neler olup bittiğinden haberim bile yok. Onunla isteyeceğim son şey bir bebek, çocuk istemediğim için değil, aramızda çok fazla bilinmeyen olduğu için. Luke'u eskisi gibi tanımıyorum. Olduğunu sandığım kişi, aşık olduğum adam değilmiş

ve bedenim onu tanıyor ve istiyor olsa da bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

şehvet ve aşk birbirinden çok farklı iki canavar.

"Böyle bir şeyi planladığınızda genellikle birlikte planladığınızın farkındasınızdır. Bu ikimiz adına karar verebileceğın bir şey değil. Bunu sizinle yapamam Luke. Hazır değilim." Yataktan kalkıp yoga pantolonumu çekiyorum ve külotumu yerde yırtık bir halde buluyorum. Luke kendini geri çekti

Kot pantolonunun içine girip fermuarını çekip düğmelerini ilikledi.

İşi bittiğinde beni omuzlarımdan tutuyor ve bedeni ile odadan çıkmamı engelliyor. Dokunuşu içime işliyor, yine kafamı karıştırıyor.

"Bunu şu anda yapamayabilirsin ama yapacaksın. Bana ait olduğun ve hiçbir zamanın bunu değiştiremeyeceği gerçeğiyle yüzleşeceksin."

Omuz silkerek elinden kurtuluyorum. Belki beni asla bırakmayacaktı ama daha önce yaşadığımız hayatı kendime yaşatmamın imkânı yoktu. Hayatımı yemek pişirerek, temizlik yaparak ve birbiri ardına çocuk doğurarak geçirmek istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum... daha fazlasına ihtiyacım var... ve bir parçam hala Luke'u seviyor olsa da, beni inciten bir yerde kalmayacağım.

Luke

GRACE sevişme seansımızdan sonra son derece sessizdi ve başından beri niyetim bu olmasına rağmen, bundan gerçekten hoşlanmadım. Onun şakalarını, öfkesini ve arkadan konuşmalarını çoktan sevmeye başladığımı fark etmemiştim. Ve şimdi bunların hiçbirisiyle tepki vermediği için neredeyse hiç burada değilmiş gibi hissediyorum.

Göz ucuyla onu izliyorum. Tamamen ilgisizmiş gibi bizim için hazırladığım yemeği karıştırıyor. Onun için endişeleniyorum ve az önce aramızda olanlar hakkında onunla konuşmayı düşünüyorum, çünkü şu anda buna ihtiyacı olduğundan eminim ama aynı zamanda Xander'ın birkaç saat içinde yapması gereken iş için hazırlanmam gerekiyor ve onu yanımda getirmekten başka seçeneğim olmadığından, ayrılmadan önce bir tartışmaya girmemeyi tercih ediyorum.

"Bu gece bir yere gitmem gerekiyor ve ben yokken kaçmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmayacağın konusunda sana güvenemeyeceğim için benimle gelmen gerekecek."

"Ne yapmak için seninle geleyim?" diye soruyor tabağından başını kaldırarak.

"Bir süre arabada oturup bir binayı izleyeceğiz." Kafasından vurmak için birinin binadan çıkmasını beklediğim kısımdan bahsetmiyorum, zaten o zamana kadar uyuyacağı için bunun bir önemi yok. Ne olduğunu bile anlamayacak.

"Gözetleme gibi mi?"

"Tabii, gözetleme gibi."

"İş için yaptığın şey bu mu?"

Sırıtiyorum. "Ne iş yaptığımı çok merak ediyorsun, değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Çünkü bir arabada oturup gözetleme yapmanın kendi özel jetinizi almanızı sağlamadığını biliyorum."

"İş için ne yaptığım konusunda endişelenme. Yemeğini ye, suyunu iç ve rahatla. Birazdan ayrılacağız ve şimdi yemezsen sana yiyecek başka bir şey getirmeyeceğim."

"Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak." Yemek tabağını kendinden uzaklaştırıyor, ani öfke patlaması kanın doğrudan sikime pompalanmasına neden oluyor. Onun öfkesinin beni neden tahrik ettiğini size söyleyemem ama zaten kontrolden çıkmış bir yangına benzin dökmek gibi.

"O zaman öyle davranma."

"Yapmıyorum. Sadece beni bir kez becerdikten sonra nasıl böyle bir hakka sahip olduğunu düşündüğünü anlamıyorum.

ne yapacağımı belirler." Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve ilk kez ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim. Gözlerinin altında torbalar var ve bitkin görünüyor, bu da elbette onunla kavga etme arzumu söndürüyor. Grace, kız kardeşimden sonra hayatımdaki en önemli şey ve benim için önemli olan tek şey onun sağlığı ve güvenliği.

"Lütfen benimle kavga etmeyi bırak Grace. Ben sadece senin mutlu ve sağlıklı olmanı istiyorum. Yemek yemene ve dinlenmene ihtiyacım var. Lütfen, sadece bu seferlik bana güven." Ses tonumu yumuşak tutuyorum ve elimi ona doğru uzatıyorum, parmak uçlarım onunkini sıyrıyor. Onun için burada olduğumu, benimle her konuda konuşabileceğini ve sorularının yanıtlarını zamanla ona vereceğimi bilmesini istiyorum. Tek ihtiyacım olan bana güvenmesi. Bir kere. Bir kere.

"Sana bir kez güvenmişim ama beni hayal kırıklığına uğrattın. Burada mutlu değilim." Kaşları çatıldı. "North Woods'ta olmak istemiyorum. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Sadece normal huzurlu hayatıma geri dönmek istiyorum."

İtirafı canını acıtıyor ama buna karşı zerre kadar duygu göstermiyorum. Hâlâ hayatına geri dönmüş olmamın ve tüm bunların yeni olmasının şokuyla uğraşıyor. Eninde sonunda yola gelecektir, gelmek zorunda, bizim için başka seçenek yok.

"Mutlu olmak için büyüyeceksin ve zaman geçtikçe seninle paylaşabileceğim her şeyi paylaşacağım. Ancak şu anda sana söylediklerim konusunda dikkatli olmam gerekiyor ve bu sana güvenmediğim için değil, seninle paylaştığım bilgilerin güvenliğinin üzerinde yaratabileceği etki nedeniyle."

"Belki bana bazı şeyleri anlattırsan o zaman böyle tepki vermezdim." Sonunda sesi çatlıyor ve yemin ederim kalbimin göğsümün içinde aynı şeyi yaptığını hissediyorum. "Yani, korkuyorum Luke ve sana güvenmek istesem bile bunu gerçekten yapamam. Artık seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

Hiç düşünmeden onun alanına giriyorum, bar taburesine otururken kendimi kalçalarının arasına sıkıştırıyorum. Elleri uzanıyor ve göğsüme iniyor. Onun dokunuşuyla neredeyse çözülüyordum. İçimdeki tüm boşlukları dolduruyor, beni dolduruyor, beni yeniden bir bütün haline getiriyor. Sanki kırılğan bir cam parçasıymış gibi yüzünü ellerimin arasında tutuyorum.

"Söz veriyorum, elimden geldiğince çabuk size her şeyi anlatacağım. Niyetim asla seni korkutmak ya da incitmek değildi ve umarım bunu anlarsın. Beni asla o kişi olarak görmeni istemedim, çünkü seninleyken ben o değilim."

"Ama sen osun, o senin içinde, senin bir parçan ve yaptığın her şeyde onun parçaları ortaya çıkıyor. Yani gözünü bile kırpmadan, umursamadan bir adamı öldürdün. Normal olan hiç kimse bunu yapamaz." Sesi ağaçların arasından geçen bir yaz esintisi kadar yumuşak.

"Olduğunu iddia ettiğin adamın altında başka bir adam var, artık kendimi vermek istediğimden emin olmadığım bir adam."

Başımı sallayarak onu serbest bırakıyorum ve sözlerinin ihtiyaç duyduğunu iddia ettiği boşluğu ona veriyorum. "Haklısın ve o yanımı görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Kim olduğumun o tarafıyla ilgili seni rahatlatmak için elimden geleni yapacağım, ama bilmeni isterim ki ben hala seni her zaman seven, seni koruyan kişiyim, sen bunu bilmesen bile. O hala burada, tam karşında. Seni hiç terk etmedi Grace ve asla da terk etmeyecek."

Umarım bana inanıyordur, çünkü şu anda onu bırakmamın hiçbir yolu yok. Belki geçmişte bırakabilirdim ama şimdi hiç şansım yok. Takıntılıyım, onun tarafından tüketildim ve onu sevmek, ona sahip olma ve onu sahiplenme ihtiyacım benim için önemli olan tek şey.

"Çayı soğumadan iç Gracie," diye emrediyorum ona, binanın dışında arabada otururken

izliyoruz. Bu konuda çok ısrarcı olmamaya çalışıyorum, çünkü o zaman büyük olasılıkla bir şeyler olduğunu anlayacaktır, ama biraz Temazepam kattığım çayı içmesine gerçekten ihtiyacım var, böylece Xander'ın çok çabuk ölmesini istediği Marco denen adamı öldürmek zorunda kaldığımda bayılmış olacak.

Seyahat kupasını bardak tutucusundan çıkarıp dudaklarına götürerek küçük bir yudum alıyor. *Lanet olsun.* O piçi öldürme zamanı geldiğinde onu uyutacaksam, bir yudumdan daha fazlasını içmesi gerekecek. Zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum ve buna odaklanmamaya çalışıyorum. Elbette çayı içecek ve uykuya dalecek. Endişelenecek bir şey yok, değil mi?

Kupayı iki elinde tutarak aşağıya bakıyor ve konuşmak için ağzını açıyor.

"Bunu daha önce sormak istiyordum, biz... yani seks yaptıktan sonra, ama... biz ayrıyken biriyle yattın mı?" Suçluluk duygusu içime tam yüklü bir yarı kamyon gibi çarpıyor. Sorusu beni şaşırttı, çünkü onun kimseyle yatmadığını bilsem de ben o kadar saf değilim. Kızacağından korktuğum için ona cevap vermek istemiyorum ama hiçbir şey söylemezsem cevabın evet olduğunu zaten bilecek. Diğer seçenek ona yalan söylemek olurdu, ama bunu da yapmayacağım, yapabileceğimden değil.

"Evet. Geçen yıl birkaç tek gecelik ilişki yaşadım," diye itiraf ediyorum pencereden dışarı bakarken. Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyorum. "Seni unutmaya, gitmene izin vermeye çalıştım, bu yüzden kendimi işe ve rastgele kadınlarla akılsız sekse gömdüm, ama hiçbirisi yardımcı olmadı. Kiminle yattığımın bir önemi yoktu, hiçbirisi seninle kıyaslanamazdı, yaşadıklarımızı unutmamı sağlayamazdı." Bir şey söylemesi için ona bir şans vererek duraklıyorum ve o söylemeyince boğazımı temizleyip konuşmaya devam ediyorum. "Bir yılı aşkın süredir kimseyle yatmadım. Sen her zaman benim oldun ve olacaksın Gracie, tıpkı benim her zaman senin olacağım gibi. Seni seviyorum."

Sessizlik üzerimize çöküyor ve içimde bir endişe düğümü oluşuyor. İhtiyacım olan son şey onu uzaklaştırmak, onu kaybetmek istemiyorum ama bu işi yürüteceksem ona karşı dürüst olmam gerekecek. Cesaretini toplayıp bana başka bir soru sorması birkaç dakikasını alıyor. "Neden benimle konuşmadın? Beni sevdiğini ve özlediğini söyleyip duruyorsun. Eğer bu doğruysa, neden bunca zamandır nerede olduğumu bildiğini söylemedin?"

Siktir, tabii ki taşaklarına saldırır. Cevap karmaşık, çok karmaşık. Ona gitmek, onu aramak, onu sevdiğimi söylemek istedim ama ona para ve yeni bir kimlik verildiğini öğrendikten sonra gitmesine izin verebileceğimi düşündüm. Onu bırakmanın onun için daha iyi olacağını düşündüm... bizim için. Ama yanılmışım, Grace olmadan ben yokum. Bir süre sonra onu izlemeye başladım... ve onu izlemek kısa sürede daha fazla bir şeye dönüştü... bir saplantıya.

"Açıklaması zor Grace ve eninde sonunda sana açıklayacağım ama şu anda önemli olan tek şey burada olmam. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Sana iki yıl önce ihtiyacım vardı," diye sözümü kesti.

Sesi aniden o kadar yüksek çıkıyor ki tüm arabayı dolduruyor. "Artık sana ihtiyacım yok," diye ekliyor bir saniye sonra, sesi çok daha kısık çıkıyor, kelimelerindeki öfke yerini acıya bırakıyor.

Yutkunuyorum. Bana ihtiyacı olmadığını söylediğini duymak, acıtıyor, çok fena acıtıyor. Herhangi bir kurşun yarasından daha kötü.

"Bana ihtiyacın olmadığını düşünüyorsun ama bunun tek nedeni seni korumak için elimden gelen her şeyi yapmış olmam. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin sana dokunmadığından emin oldum. Benim sayemde güvendeydin." İki yıl öncesini ve uzak durmanın benim için ne kadar zor olduğunu, kelimenin tam anlamıyla kendimden geçmek için içmek zorunda kaldığım geceleri düşündüm.

"Güvendeydim çünkü seninle değildim," diye mırıldanıyor nefesinin altında, gözleri pencereden dışarı ve geceye bakıyor.

Çenem sıkılıyor ve burun deliklerim açılıyor. Damarlarımda kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum. Şükürler olsun ki bu gece kan dökeceğim çünkü buna ihtiyacım var. İçimde bastırdığım öfkeyi boşaltmam gerek. Grace

beni sardı, kontrolden çıkarıp karanlığa sürükledi. Onu kurtarmak için neler yaptığım, öldürdüğüm insanlar, gördüğüm şeyler hakkında hiçbir fikri yok. Dünyayı kötü insanlardan, neredeyse ona ve Sophie'ye zarar verecek insanlardan kurtarmak için olduğum kişi oldum. Tüm bunları onu korumak için yaptım.

Tüm dikkatimi binaya vermişken bir arabanın yanaştığını fark ediyorum. Biraz daha dik oturuyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. Arabadan inen ve binaya giren iki adamı izliyorum. Biri Marco, onu Xander'ın bana gönderdiği resimden tanıyorum. Eğer Xander haklıysa, orada çok uzun kalmayacak. Araba bloğun etrafında birkaç tur atacak ve sonra Marco binanın yan tarafından çıkacak ve arabası arka tarafa yanaşacak. İzliyorum ve bekliyorum, tüm parçalar harekete geçene kadar tek bir hareket bile yapmıyorum.

Grace'e bakıyorum ve kollarını göğsünde kavuşturmuş oturduğunu görüyorum, hala bana kızgın görünüyor.

"Grace, geç oldu, sadece çayını iç ve biraz uyumaya çalış. Yarın daha fazla açıklama yapacağım." Sesimi olabildiğince yumuşak çıkarıyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor ama neyse ki benden uzaklaşıp koltuğunun arkasını yatar pozisyona getirmeden önce çayından bir yudum daha alıyor. Gözlerimi binaya, özellikle de yan kapıya dikiyorum. Birkaç kez derin nefes alıp veriyorum, Grace'in çiçek kokusu burun deliklerime doluyor ve kafamı karıştırıyor. Daha önce yanımda biri varken hiç vuruş yapmamıştım.

Saate bakıyorum, on beş dakika geçmiş bile ve Grace'in nefes alış verişinin yanımda düzleştiğini fark ediyorum. Umduğum gibi kendinden geçecek kadar içmediğini biliyorum ama sanırım bu işi yapmama yetecek kadar uzun süre uykuda kalacak. Uyuyan haline bakıyorum, narin yüz hatlarını ezberliyorum. Çok kırılgan, çok tatlı ve nazik. O benim olduğum her şeyin tam tersi ve yine de bizi birbirimiz için mükemmel kılan da bu.

İki dakika daha geçiyor ve sonra yan kapı açılıyor, Marco ara sokağa adım atıyor. Kaslarım yanıyor ve olacakların beklentisiyle içimi bir karanlık kaplıyor. Silahım elimde, arabadan hızlıca ve sessizce çıkıyorum. Ayaklarım hızlı, ona doğru acele ederken çok az ses çıkarıyorum. Gölgelemin arasında saklanarak Marco'ya fark ettirmeden arkasından yaklaşıyorum. Dudaklarımda sinsî bir sırıtış beliriyor, adrenalin vücudumda yol alırken damarlarıma heyecan doluyor. Kalbim göğsümün içinde hızla atıyor olmalı ama atmıyor. Bu, içimdeki canavarı sakinleştiren türden bir şey, dışarı çıkmak ve dünyayı kötülükten kurtarmak isteyen canavarı.

Binanın arka tarafındaki köşeyi dönmeden hemen önce silahımı kafasına doğrultup tetiği çekiyorum. Susturucu takılı olsa bile, donuk silah sesi sessiz sokakta yankılanıyor.

Marco'nun cansız bedeni büyük bir gürültüyle yere çarpıyor ve o tanıdık coşku hissi sistemimi yıkıyor. Öldürmek başka hiçbir şeyden alamayacağınız bir keyif. Aıştığım bir keyif. Bağımlısı olduğum ve onsuz yaşayabileceğimden emin olmadığım bir kafa. Arabaya geri dönmek için arkamı dönüyorum, zihnim çalkalanıyor, sorular kafamı dolduruyor, sağ ve sol. Hem bunu yapmaya devam edip hem de Grace'le birlikte olabilir miyim? Rossi ailesi için çalışmayı bırakıp onun için daha iyi olabilir miyim? Yapabileceğimi düşünmek istiyorum ama kan, öldürmek, beni ben yapan şeyler. Yalnız bir hayat için tüm bunlardan vazgeçebilir miydim? Bunlar daha önce hiç düşünmediğim şeylerdi, çünkü Grace'in bana tepkisinin bu kadar öfkeli olmasını hiç beklemiyordum.

Tüm bu düşünceler dikkatimi dağıttı, o kadar dağıttı ki çok geç olana kadar arkamdan gelen iki adamı duymadım. Silahın soğuk metalinin başımın arkasına doğru itildiğini hissediyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum. Buraya daha önce de gelmiştim, silahın hedefindeydim, ölüme o kadar yakındım ki, topuklarımdan kemirildiğini hissedebiliyordum.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor ağır aksanlı bir ses. Bu şerefsizler önce ateş edip sonra soru

sorulacağını bilmiyor mu? Hiç tereddüt etmeden arkamı döndüm, onu gafil avladım ve

silahı elinden aldım. Aynı anda ben de kendi silahımı kaldırıp adamı yüzünden vuruyorum. Kan her yere yayılıyor, karanlık sokağı boyuyor. İkinci adam silahını ateşliyor ve yan tarafımda bir acı patlıyor, kurşunun yan tarafıma girdiği yerde etim yanıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve acıyı yutuyorum. Çok daha kötülerine katlandım.

Herif sırtıyor ve ben kendi silahımı kaldırmadan bir saniye önce silahını kafama doğrultuyor ve bir anlığına gerçekten ölebileceğimi düşünüyorum. Ama sonra arkamdaki bir şey dikkatini dağıtıyor ve tereddütünü kendi avantajıma kullanıyorum. Silahımı ateşliyorum ve kurşun tam gözlerinin ortasına isabet ediyor. Silahı elinden kayıp soğuk zemine düşerken onu izliyorum.

Silahın patlama sesi hâlâ kulaklarımda çınlarken, kan ve kargaşa sisini delip geçen bir çığlık duyuyorum. Çığlığın sahibini bulmak için arkamı dönüyorum, içgüdüsel olarak silahımı kaldırıyorum, parmağım tetikte, ateş etmeye hazır.

Grace'in benden sadece birkaç metre ötede, Marco'nun cesedinin hemen yanında durduğunu gördüğümde kalbim göğsümün içinde duracak gibi oluyor. Onun gözleri önünde bir adamı öldürmeye zorlandığım o geceye geri dönüyorum. Deja vu, işte bu ve hep böyle mi olacak merak ediyorum.

Kahverengi gözleri doğal olmayan bir şekilde geniş, korku ve panik dolu. Uzun bir süre birbirimize bakarken ikimizin de gözlerimizi kırptığımızı bile sanmıyorum ve sonra silahımı hala ona doğrulttuğumu fark ediyorum, büyük olasılıkla onu daha da korkutuyorum.

Kahretsin. Silahımı indirip kotumun kemerine sokuyorum ve kendimi olabildiğince az tehditkâr biri haline getirmeye çalışıyorum. Grace hâlâ sokağın ortasında, sanki zamanda donmuş gibi duruyor, yüzü dehşetle boyanmış. Ta ki ben ona doğru bir adım atana kadar. Vahşi gözleri benimkileri buluyor ve vücudunu büküyor. Arkasını dönüp benden kaçmaya çalışıyor ama ayağı kayıyor ve Marco'nun kafasının etrafında oluşan kan birikintisine düşüyor.

Neyse ki yaralanmamış olan tarafına sertçe iniyor. Panikle nefesimi içime çekiyorum, yaram hareketle birlikte yanıyor ve bana derimin altına gömülü aptal kurşunu hatırlatıyor. Şu anda hissettiğim acının hiçbir önemi yok, karşımda korku dolu bir Grace varken olmaz.

"Grace..." Ona sesleniyorum, aramızdaki mesafeyi iki uzun adımla kapatıyorum. Yanına çömeliyorum ve inlediğinde onu kollarıma çekmeye gidiyorum.

"Bana dokunma!" Vücudunu kanın içinde sürükleyerek geriye doğru kayar. Kahretsin, onu seven adam yerine ölü Marco'nun yanında olmayı tercih ederdi. Dişlerimi sıkıyorum ve duygularımı bastırmaya çalışıyorum. Şu anda önemli olan tek şey, birileri bu karmaşanın üzerine gelmeden önce kendimi ve Grace'i buradan çıkarmak.

"Grace, iyi olacaksın. Hadi eve gidelim ve seni temizleyelim." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor gibi görünüyor. Korkmuş görünüyor.

"Gracie..." Ona tekrar sesleniyorum, zihnini saran korkunun içinden ona ulaşmaya çalışıyorum ama o çok uzakta. Arkamdaki betona çarpan ayak seslerini duyduğumda başımı geriye atıyorum. Bakışlarım başka bir adamınkiyle çarpışıyor ve kendimi Grace ile köşede duran adamın arasına yerleştiriyorum. *Hay sikeyim.* Bu iş her türlü boku yemiş, sonra tekrar, Grace'in öldürmemin ortasında görkemli bir şekilde ortaya çıkmak yerine arabada kalmasını beklerdim.

Ayağa kalktım ve ona doğru koştum ama o hızlıydı ve ben yaralıydım. Köşeye geldiğimde çoktan arabasına binmiş ve uzaklaşmıştı. Topuklarımda üzerinde dönüyorum ve Grace'e doğru geri gidiyorum. Bir milim bile kıpırdamadı ve onu tutup kollarıma çektiğimde sanki ona vuracaktım gibi irkiliyor.

"Lütfen bana zarar verme...Lütfen bana zarar verme..." Gözleri boş ve sesi zayıf bir şekilde tekrar tekrar okuyor.

Hay sikeyim. Bu iş kötüden daha da kötüye gitti.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldıyorum saçlarına, ama vücudu titremeye devam ediyor, "Sana zarar vermeyeceğim, asla." Küçük elleri tişörtümü kavıyor. Üstü başı kan içinde ve yaşadığı şok tam bir panik atağa dönüşmeden onu eve geri götürmem gerekiyor. Ayrıca şu aptal kurşunu da yanımdan çıkarmalıyım.

"Gitmemiz gerek bebeğim," diye irkilerek nefesimi ciğerlerime çekiyorum. Grace tepki vermiyor, bu yüzden eğilip onu kollarıma almaktan ve göğsüme yakın tutarak kaldırmaktan başka çarem yok. Kaslarım yanıyor, yan tarafım her adımda onu yere bırakmam için bağılıyor ama onun o ara sokakta bir saniye daha kalmasına izin vermeden önce bu kurşun yarısından öleceğim.

Bu gece sıçtım batırdım. Hem de çok. Bir adamın kaçmasına izin verdim. Sırtıma bir hedef koydum... Grace'in sırtına. Asla yapmayacağıma söz verdiğim halde onu tehlikeye attım.

Tanrım. Kendime ve arabada kalmadığı için ona duyduğum öfke içimde dönüp dururken, onun küçük bedenini göğsümde daha sıkı tutuyorum. Onu tehlikeye atmak istemiyorum ama bugün tam olarak bunu yaptım.

Arabaya ulaştığımda onu yolcu koltuğuna bırakıyorum ve sürücü koltuğuna geçiyorum. Tüm vücudum yorgunluğa teslim olup karnımı yakan acıya boyun eğmem için yalvarıyor ama yapamıyorum, en azından bizi sağ salım kulübeye geri götürene kadar.

Grace'e son bir kez bakıyorum, hâlâ kafasının içinde kaybolmuş durumda, vücudu titriyor, dudakları titriyor, daha önce sadece bir kez gördüğüm korku gözlerine yansıyor.

"Her şey yoluna girecek... her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum ve arabayı çalıştırıp kulübeye doğru geri dönüyorum.

Bunu düzeltmeliyim, bizi düzeltmeliyim. Grace olmadan yaşayamam ama Xander için çalışmayı da bırakamam.

G

yarış

"GRACIE." Bir ses kulaklarımı dolduruyor ama ona odaklanamıyorum. Tek görebildiğim kan, kıyafetlerimi ve tenimi kaplayan yapışkan sıcaklığı. Onu çıkarmalıyım. Kendimi ölümün bakırımsı kokusundan kurtarmalıyım. Kulübeye yaklaştığımızı belli belirsiz fark ediyorum ama giysilerimi çekiştirmekten kendimi alamıyorum. Çıkarmalıyım, hepsini.

"Kan. Her yerde kan var... kan..." Kelimeler titreyen dudaklarımdan kolayca dökülüyor. Luke'un yüzü görüş alanımı dolduruyor ve ellerini yanaklarımda hissedebiliyorum, dudakları hareket ediyor ama hiçbir şey duymuyorum. Tek gördüğüm, o ara sokakta arkasını dönüp silahını bana doğrulttuğunda nasıl görüldüğü. Parmağı tetikteydi, gözlerindeki bakış vahşi, karanlık, soğuktu, olduğunu iddia ettiği nazik, beyefendiye hiç benzemiyordu.

Bir katil gibi görünüyordu.

Hayır, öyle görünmüyor. O bir katil.

Soğukkanlı bir katil.

Beni evin içinden geçirip banyoya götürdü ve kıyafetlerimizi çıkarmaya başladı, ben ise tüm vücudum bir yaprak gibi titreyerek orada öylece duruyordum. Az önce bir cinayete tanık oldum... sadece bir cinayete değil, planlı bir cinayete. Bir suikast. O böyle biri mi? Tetikçi mi?

"Sakinleşmen gerek bebeğim... Bir şeyim var..." Yüz hatlarında acı okunuyor ve nedense bu benim dikkatimi çekiyor. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor ama hepsinin üzerine onu kaybetmeyi ekleyemiyorum. O bir katil olabilir ama ölmesini istemiyorum. Bu dünyadan gitmesini istemiyorum. Ne olduğundan korksam bile ona ihtiyacım var.

"Çok hızlı bir şekilde durulanmamız gerekiyor ve sonra bu kurşunu derimden çıkarmanı istiyorum."

Kurşun mu? Şok içinde ağzım açık kaldı. Ona bakıyorum ama ikimizin de üzerinde o kadar çok kan var ki hangi kanın kime ait olduğunu söylemek zor.

"Vuruldu," diye açık açık söyledim.

"Evet, ama derin değil. Sadece durulanalım ve sonra beni düzeltebilirsin, tamam mı?"

Bunun bana göre bir iş olmadığından emin olsam da başımı sallıyorum. Ben iç çamaşırlarımı çıkarırken Luke suyu açıyor ve sonra birlikte zaten sıcak olan spreyn altına giriyoruz.

Elindeki sabunu fişkirtiyor ve beni temizlemeye başlıyor. Vücudum hâlâ titriyor, midem

endişeli bir düğüm. Aşağıya bakıyorum ve suyun kırmızı aktığını görüyorum, sonra bakışlarımı Luke'un yarasına kaldırıyorum.

kanamaya devam ediyor. Bu ona yardımcı olmuyor. O kurşunu içinden çıkarmalıyım. Kanamayı durdurmalıyım. Sanki acil serviste eğitimli bir hemşireymişim gibi tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum. Aklımı daha sonra kaybedebilirim ama şu anda ona yardım etmeliyim.

Çabucak biraz sabun alıyorum ve ikimizi de durulamadan önce yarasının etrafını nazıkçe temizliyorum. Onu yatağa götürüp uzanmaya zorlamadan önce elimden geldiğince kurulayarak dışarı çıkmasını sağlıyorum. İnliyor ve dişlerini çıkarıyor, hareketle birlikte düzensiz bir nefes veriyor.

Çabucak onun gömleklerinden birini ve şifonyerde bulduğum bir çift boxer'ı giyiyorum. "İlk yardım çantası nerede?"

"Banyodaki lavabonun altında," diye homurdanıyor, hala nemli olan tenine su damlacıkları yapıyor. Her zamanki gibi muhteşem görünüyor, yüzündeki kalıcı ıstırap ifadesi hariç.

İlk yardım çantasını almak için banyoya geri dönüyorum, meğer içinde yarım eczane olan bir doktor çantasına benziyormuş. Eşyaların üzerindeki etiketleri okuyarak çantadan ihtiyacımız olabileceğini düşündüğüm birçok şeyi çıkarıyorum.

"Buradaki morfinin böyle bir şey için olduğunu tahmin ediyorum. Sana biraz vermemi ister misin?" Başını sallar. "Hayır, iyi olacağım. Ne kadar çabuk çıkarırsan o kadar az acı çekerim."

Başlamadan önce battaniyeyi Luke'un alt yarısının üzerine çekiyorum. Aleti bana bakarken kurşunu çıkarmaya konsantre olabileceğimi sanmıyorum.

"Çıplaklığım seni rahatsız ediyor mu, Gracie?" Kurşun yarasına rağmen hala şakalaşiyor. En azından ben ona zarar vereceğimden korkarken o neşeli... ya da daha kötüsü.

"Dikkatimi dağıtıyor," diye mırıldanıyorum, bir yandan yaraya bakarken bir yandan da bunu nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

Luke ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Çıkarmak için parmaklarını kullan," diyor.

"Bu daha çok acıtmaz mı?" Parmaklarımı etine geçirme düşüncesi beni ürpertiyor. Boğazımda safra birikiyor ve sanırım kusacağım.

"Benim için endişelenme, ben hallederim. Senin için hissetmek daha kolay olacak."

"Doktor olmadığımı biliyorsun, değil mi? Bu tür şeyler yapmak için eğitilmedim." Fısıldıyorum, yaraya bakıyorum, keşke hiç olmasaydı diyorum.

"Biliyorum Gracie, ama sen bu iş için mükemmelsin. Kendim de yapardım ama yarayı senin gibi göremediğim için bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Derin bir nefes çekiyorum, parmaklarımı yaraya sokmak için harekete geçmeden önce düzensiz kalp atışlarımı ve düzensiz nefes alışımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Luke'un ne kadar acıdığını belli etmemeye çalıştığını söyleyebilirim ama bunu açıkça görebiliyorum. Dişleri sıkılı, çenesi gergin ve yumrukları iki yanında sıkıca toplanmış.

"Üzgünüm..." Yüzümü buruşturuyorum. Kurşunu parmak uçlarımla hissediyorum ama çıkarmam birkaç denememi alıyor. Son bir kez denerken alnımdan terler boşanıyor. Sonunda tutup çıkarmaya başladığımda neredeyse rahat bir nefes alıyorum. "Başardım."

Luke'un göğsü hızla inip kalkıyor ve dudaklarında yumuşak bir sırıtiş beliriyor. "Güzel, şimdi beni dikmeni istiyorum."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Başımı sallayarak ifade ediyorum.

"Tıpkı kumaş dikmek gibi, tek farkı deri olması. Gerçekten çok kolay, söz veriyorum. Bunu yapabilirsiniz. Sadece yarayı tekrar yıkayın ve etrafındaki her şeyi temizleyin. En büyük tehlike enfeksiyon kapması. Bunu istemeyiz, o yüzden gerçekten temiz olduğundan emin olun."

Bana söylediği şeyi yapıp yarayı temizliyorum, sonra da dikiyorum. Bir hemşirenin yapabileceğinden çok daha yavaşım ama hallediyorum. Sonra yarayı büyük bir gazlı bezle kapatıyorum. Gazlı bezi bantla sabitlemeyi bitirdiğimde Luke'un uyukladığını fark ediyorum,

gözleri zar zor açılıyor, nefes alıyor

Akşam dışarıda.

Bir an için gitmeyi düşündüm. Şu anda onun canı yanarken çekip gidebilirdim, ama bu düşünce kök salamadan buharlaşıp gidiyor. Onu bu şekilde asla bırakamam, bana ihtiyacı var. En azından o iyileşene kadar kalmalıyım. Uzun süre ona bakıyorum, bakışlarım açıkta kalan derisinin üzerinde geziniyor. Göğsünün sağ tarafını ve kolunun bir kısmını kaplayan çeşitli yara izleri ve birkaç dövme var. Onun dövmeleli bir adam olduğunu asla düşünmezdim, ama yine de gözümün önünde birini öldürebileceğini de tahmin etmezdim.

Başımı sallayarak tüm tıbbi malzemeleri temizliyorum, çantayı banyoya geri koyduktan sonra yanına yatıyorum. Battaniyeyi ikimizin üzerine çekip yanına sokulduğumda çoktan uyumuştum. Gözlerimi kapatırken bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Ayrılmak kolay olmayacak ama burada kalamam. Bu hayatı yaşayamam. Tüm bunlar için çok kırılmışım. Basit bir hayat istiyorum. Üniversiteye gitmek, iyi bir iş bulmak, sonra da evlenip çocuk sahibi olmak istiyorum.

Bakışlarım Luke'un uyuyan yüzüne kayıyor. Tüm bunları istiyorum ve Luke'la bunlara sahip olamayacağımı biliyorum ama sevdiğim tek insandan nasıl uzaklaşabilirim? Luke'un ne yaptığını, neler yaptığını bilsem bile kalbimin onu sevmesine engel olamıyorum.

"ÖLDÜR ONU, LUKE," diye emrediyor Joseph. Babasının emriyle Luke, hayatımın çoğunda tanıdığım Adam'a doğru ilerliyor. Adam çoktan yere sinmiş, dövülmüş ve yaralanmış, kendini koruyamıyor.

"Bunu yapma Luke," diye yalvarıyorum ama sanki şu anda beni duymuyor gibi. Gözlerindeki karanlık beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. "Luke, bu sen değilsin, lütfen dur."

"Aptal... çok aptal ve saf..." Joseph alay eder. "Bu o. Bu gerçek Luke."

"Hayır..." Kelimeyi dudaklarımdan zorlukla geçirerek mırıldanıyorum. Luke, Adam'ı geçip bana doğru adım atıyor ve sırtım tuğla duvara çarpana kadar birkaç adım geri gitmeme neden oluyor. Tek bir kelime bile etmeden alanıma giriyor, beni sıkıştırıyor, kollarını kaldırıp boğazımı morartıcı bir güçle kavrarken beni vücuduyla hapsediyor.

"Her zaman böyle bitecekti Gracie, her zaman." Sesi soğuk, bir zamanlar mavi olan gözleri gece yarısı gökyüzünden daha koyu.

"LUKE!" Çığlık atmaya çalışıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Boğuluyorum, ölüyorum, elleri boğazıma sarılmış, dudaklarında hastalıklı, çarpık bir gülümseme.

"Gracie..." Yatakta ayağa fırlıyorum, tenim terden yapış yapış olmuş, bakışlarım odanın içinde çılginca geziniyor. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve hemen dönüp Luke'un endişe dolu soluk mavi bakışlarını buluyorum. Bana doğru uzanıyor ve gözlerim doğrudan ellerine gidiyor.

Cinayet. Kan. Ölüm.

"Hayır," diye fısıldıyorum, başımı sallayarak koyu kahverengi saçlarımdan birkaç telin yüzüme düşmesine neden oluyorum. Sanki parmaklarını hâlâ orada buluyormuşum gibi bir elimi boğazıma götürüyorum. Bu sadece kötü bir rüyaydı. Çok gerçek bir anıyla başlayan ve sonra en kötü kâbusuma dönüşen bir rüya.

"Sen iyi misin?" Yüz hatlarını acı dolu bir ifade kaplayarak soruyor.

"Ben... bu bir kâbustur." Bunun bir kâbustan çok daha fazlası olduğunu bilmek göğsümde derin bir sızı oluşturuyor. Luke'un gerçekte nasıl bir adam olduğunu hatırlatıyordu. Ondan uzaklaşmam gerektiğini hatırlatıyordu. Gitmenin bir yolunu bulmam gerektiğini.

"Sadece uyumak istiyorum." Şu anda uyumamın mümkün olmadığını bilerek yalan söylüyorum.

Kaçma, kaçma, kendimi lanetli bir gelecek olduğunu bildiğim şeyden kurtarma ihtiyacıyla tükendim. Luke ve ben asla birlikte olamayız, gerçekten.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi uykudan kalınlaşmış, mavi gözleri benimkilere kanıyor.

"Evet." Sesimdeki titremeyi saklamaya çalışıyorum ve başımın yastığa düşmesine izin verip Luke'a dönerek kollarına sarılıyorum. Gözlerimi kapatıp eşit bir şekilde nefes alıp vermeye konsantre oluyorum ama tekrar uyumuyorum. Bunun yerine Luke'un tekrar uyuduğundan yüzde yüz emin olana kadar bekliyorum.

Kendimi onun uyuyan halinden yavaşça ayırıyorum. Yakışıklı yüzüne odaklanmamaya çalışıyorum ama bu çok zor, hem de çok zor. Yüz hatları gevşediğinde daha genç görünüyor, neredeyse aşık olduğum çocuk gibi. Yutkunuyorum ve kalbim çılgınca atmaya başlıyor. Neden bu duyguların gitmesine izin veremiyorum? Zihnim ne yapacağımı biliyor ama kalbim karşımdaki adama özlem duyuyor. Beni çağırıyor, bütün hissettiriyor ama onunla güvende değilim. Hepsi bir yanılısma. Olduğunu sandığım adam, güvenlik, aşk... bir yanılısma.

İstenmeyen duyguları silkeleyerek yatak odasından geçip dolaba giriyorum. Bir kot pantolon, bir kazak ve bir çift spor ayakkabı alıyorum. Tüm kıyafetler Luke'ta zaten vardı ve beni buraya getireceği güne hazırlanıyordu.

Giyinip spor ayakkabılarımı giymeden önce parmak uçlarımda odadan çıkıp koridordan geçiyorum. Midemde korkunç bir batma hissi var, ama bunun uzağa gidemeyeceğimden korktuğum için mi yoksa onu terk etmekten korktuğum için mi olduğunu bilmiyorum. Ayakkabılarımı bağlarken ellerim titriyor.

Merdivenlerden inerken, her seferinde bir adım atarak, Luke'un öldürme görüntülerini beynime zorla sokuyorum. Kendime onun benimlemiş gibi davrandığı adamı değil, olduğu adamı hatırlatmaya devam etmem gerekiyor. Arabanın anahtarlarını bulmaya çalışırken kalbim öfkeyle atıyor, sesi kulaklarımda çınlıyor. Araba olmadan dışarı çıkamam. Gecenin karanlığında tek başıma olmaz, kaçmak için o anahtarlara ihtiyacım var.

Onlarla ne yaptığını hatırlamaya çalışarak yaşam alanının etrafına bakıyorum. Kapının yanında bir kanca var mı diye bakıyorum ama bir şey bulamıyorum. Sonra onları koymuş olabileceği başka yerleri düşünürken mutfaktaki çekmeceleri açmaya başlıyorum. Sonra mutfak sandalyesinin arkasına asılı ceketini görüyorum. Ceplerini arıyorum ve hemen anahtarların tıkırtısını duyuyorum.

Büyük ikramiye.

Anahtarları çıkarıp ön kapıya doğru yöneliyorum, attığım her adımda nabzım hızlanıyor. Kapı koluna uzanıyorum, elim bir an için dönmeden kapı kolunun üzerinde duruyor. Şüphe damarlarımda dolaşıyor.

Hayır, gitmem gerek... Burada kalamam.

Kapıyı açmak için düğmeyi çeviriyorum ama yerinden oynamıyor. Sürgü yok, yani kilitli olmalı. Elimdeki anahtarlara bakıyorum, uyabilecek gibi görünen birini seçiyorum. Deniyorum. O uymayınca, bir sonrakini ve bir sonrakini deniyorum.

Beşinci anahtarı denerken ellerim titriyor ve uyduğunda rahatlamış bir nefes veriyorum. Anahtar dönüyor ve kilit açılıyor. Kapıyı sessizce çekip açıyorum ve dışarıya bir adım atıyorum. Ayağım henüz dış kapının paspasına değmemişti ki güçlü kollar beni arkamdan sarıyor ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor.

"Bunu gerçekten yapmamalıydın Gracie," diye saçlarıma doğru homurdanan Luke omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Beni tekrar evin içine bırakıyor ama bir kolunu sıkıca etrafımda tutuyor. Nefesinin altında küfrederek kapıyı çarpıp kapatıyor ve boştaki eliyle kilitliyor.

"Özür dilerim..." Özür diliyorum ama kaçmaya çalıştığım için değil, yakalandığım için özür

diliyorum. "Hayır, değilsin," diye araya giriyor Luke, "henüz değil, ama yakında olacaksın."
Beni kolumdan tutup merdivenlerden yukarı sürükledi ve yatak odasına götürüp kapıyı arkadan kilitledi.

Sonra da gömme dolaba girip kayboluyor. Akıldan binlerce farklı şey geçiyor. Luke'un bana zarar vereceğini sanmıyorum ama bana karşı sabrının sınırına ulaştığını hissediyorum. Bir an sonra yeniden ortaya çıkıyor ve gözlerim elindeki kelepçelere takılıyor.

"Soyun," diyor, sesi sert ve öfkeli. Hemen itaat ediyorum ve kıyafetlerimi parça parça soymaya başlıyorum. Gözleri hep üzerimde, fırtınalı bakışları tüylerimi diken diken ediyor.

İç çamaşırlarıma kadar indiğimde duruyorum ama o başını sallıyor. "Hepsini."

"Luke," diye sızlanıyorum, sesimdeki titremeden nefret ederek.

"Bir daha sormayacağım." Sesi çok derin ve daha önce hiç duymadığım kadar karanlık.

Titreyen parmaklarımla arkama uzanıp sütyenimin kancasını açıyorum ve omuzlarımdan kayıp yere düşmesine izin veriyorum. Parmaklarımı külotumun bel bandına daldırıyorum ve bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. Kıvrımlarıma çarpan serin hava, ihtiyaçtan ıslanmış olduğumu fark etmemi sağlıyor. *Neden?* Vücudumun bu adama verdiği tepkiyi anlamıyorum.

Tekrar doğruldum, artık tamamen çıplaktım. Luke'un bakışları vücudumda geziniyor ve ben onların içindeki cinsel ihtiyacı görebiliyorum.

"Yatağa yat," diye emrediyor ve bacaklarım düşünmeden hareket ediyor. Yatağa doğru yürüyorum ve sırt üstü uzanıyorum. Yanıma geliyor ve bileklerimden tutup başımın üzerine çekiyor. Kelepçeleri kullanarak bir bileğimi yatak başlığına bağlıyor.

"Eğer her gece seni bağlayıp yatağa kelepçelemem gerekirse, yapmayacağımı sanma. Sana söyledim, bir daha gitmene izin vermeyeceğim. Artık seni uyarmayacağım. Sana karşı çok yumuşak davrandım ve artık yeter."

İçimde korku ve heyecan eşit bir şekilde zonkluyor.

"Bir daha kaçmaya çalışmayacağım," diye fısıldıyorum, yalan dudaklarımdan kolayca kayıp gidiyor.

"Haklısın, çünkü artık özgürlüğün kazanılmalı. Artık vücudunu istediğim gibi kullanabilirim."

"Bu da ne demek oluyor? Sesim hafifçe titreyerek soruyorum. "Bana zarar mı vereceksin?"

Cevap vermiyor ve bunun yerine diğer elime de aynısını yapıyor, onu da başka bir kelepçeyle yatak başlığına sabitliyor. Ondan kaçamaz hale geldiğimde arkasına yaslanıp bana bakıyor, mavi gözleri hiç görmediğim kadar koyu, sanki derinliklerinde bir fırtına kopuyor. "Seni incitmek yapmak isteyeceğim son şey ama bundan yoruldum. Seni birbirimize ait olduğumuza ikna etmekten yoruldum. Bunu istediğini biliyorum. Beni hâlâ benim seni istediğim kadar istiyorsun ve ben de sana beni ne kadar istediğini kanıtlamak üzereyim. Karanlık tarafımı bile. Canavarın ortaya çıkıp oynamasına izin vereceğim."

Sen ittin Gracie, şimdi ben de geri itiyorum."

Onun sözleriyle göğsüm hızla inip kalkmaya başladı.

"Seni sertçe becereceğim ve ağzından tek bir gık bile duymak istemiyorum." Başımı sallıyorum ve kalçalarımı ayırmasını izliyorum. Bacaklarım hafifçe titriyor, parmakları etimin üzerinde öyle nazikçe kayıyor ki, hareketleri sözleriyle pek uyuşmuyor, ta ki sikinin başını giriş yerimde hissedene kadar. Beni hazırlamayacak mı? Panik beni ele geçiriyor ve inleyerek yatağa doğru kıvranıyorum.

Luke'un gözleri benimkileri buluyor ama bu gözler aşık olduğum çocuğa ait değil, iki yıl önce kilisenin bodrumunda tanıştığım o soğuk, karanlık adama ait. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ama aslında öyle değildi. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bana bakışını görmemeye çalışıyorum, sanki beni incitmek üzereymiş gibi, incitmeyeceğini söylemesine rağmen ve içten içe asla incitmeyeceğini biliyorum.

Gözlerim kapanır kapanmaz, bana çarpıyor, hiçbir uyarı yok, tereddüt yok, sadece içime doğru

Çarpıyor, beni horozuna sokuyor.

"Ahhh..." Yumuşak dokuyu iterek içime giren kocaman siki karşısında çığlık atıyorum,

Acıma ve zevkime tek bir hamleyle sahip olmak.

"Hissediyor musun Gracie, içindeki acıyı hissediyor musun?" Gözlerimin yaşardığını hissederek başımı sallıyorum.

"Güzel, çünkü bu bana hissettirdiğin acının yüzde biri bile değil." Sözlerini kaplayan öfkeyle gözlerim açılıyor ve sonuna kadar çektiğini hissediyorum, sadece kabzasına kadar geri itmek için. Sert itişiyse ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve kaçmak isteyen iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Kalçalarımı morartıcı bir güçle kavırıyor, beni bir hayvan gibi beceriyor, siki beni içten dışa doğru parçalıyor. Ve hala acının altında zevk var, zevk o kadar yoğun ki karnımda kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Her derin darbeye daha da ıslanıyorum ve kısa süre sonra doruk noktasının vücudumu ele geçirmesini engellemek neredeyse imkânsız hale geliyor. Tüm vücudum karıncalanıyor ve zevk birikimi o kadar yoğun ki beni çılgılık atan bir karmaşa içinde bırakacağını biliyorum.

Tam amımın titrediğini hissederken, taşma noktasına ulaşmak üzereyken Luke duruyor ve içimden çıkıyor.

Birden kendimi soğuk, hayal kırıklığına uğramış ve kızgın hissettim.

"Sakın boşalayım deme Gracie, bu senin zevk alman için değil," diyor Luke nefes nefese. "Ben izin vermediğim sürece boşalamazsın. O zevk kırıntısını hak etmen gerek." Yavaşça içime geri itiyor, bu sefer çok daha yavaş. Hissettiğim duyguları durdurmaya çalışarak dişlerimi sıkıyorum; onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Ama yine de kendime yapamayacağımı söylüyorum.

Ancak vücudum aynı fikirde değil ve onu içimdeki o tatlı noktaya vurmaya zorlamak için kalçalarımı yukarı doğru eğmeye çalışıyorum, ancak şeytanın kendisi gibi beni yatağa bastırıyor, parmakları kalçalarımındaki ete kazıyor, klitorisime karşı en ufak bir sürtünme veya daha derin bir vuruş bile vermeyi reddediyor.

"Lütfen," diye inliyorum ama Luke sadece başını sallıyor ve tembelce içime giriyor. Beni serbest bırakmak için çok yavaş. "Lütfen Luke," diye yalvarıyorum ona, ne kadar çaresiz görüldüğümü umursamadan. Tek umursadığım serbest kalmak. O kadar gerginim ki, yakında boşalmazsam patlayacağımı düşünüyorum.

"Kapa çeneni. Sana söyledim, konuşmak yok." Ellerinden biri boğazıma doğru ilerliyor ve parmaklarını boğazıma dolayarak sıkıyor, orada olduğunu, kontrolün kendisinde olduğunu gösteriyor. Beni sertçe sikerken beni orada tutuyor, kalçaları pistonluyor, aleti o kadar derine iniyor ki onu karnımda hissedebiliyorum. Kaslarım geriliyor ve belki de budur diye düşünüyorum, belki de sonunda bana çok arzuladığım zevki verecek, ama yapmıyor, amımdaki çırpınmayı hissettikten sonra yavaşlıyor, neredeyse tekrar çekiliyor.

"Luke..." Nefesim kesiliyor ve o da boğazımı sıkarak nefes almamı zorlaştırıyor.

"Kapa çeneni, Grace. Sana başka bir uyarı vermeyeceğim. Bir dahaki sefere sikimi alıp boğazına sokacağım."

Gözlerim açılıyor ve bir kez daha bunun beni neden tahrik ettiğini, neden amımın bu düşünceyle daha çok sızladığını anlayamıyorum. Bana bu şekilde işkence etmeye devam ediyor, sadece beni geri çekmek için beni tam sınıra getiriyor. Bu delilik, ama peşinde olduğum serbest bırakmanın altında bunun bir kafa oyunundan başka bir şey olmadığını biliyorum. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor; ona hissettirdiğim acının aynısını bana göstermeye. Beni incitmek, cezalandırmak için seksi kullanıyor, çünkü bunu başka türlü yapamıyor.

Kalçalarımı açtım ve ayaklarımı kışına soktum, onu ileri ittim, gözlerimden başka bir şeyle beni becermesi için yalvardım.

"İstemek nasıl bir duygu?" Dudaklarında beliren sırıtış beni inanamayacağım kadar kızdırıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye yalan söylüyorum, onu bir şekilde incitme ihtiyacı hissediyorum. İçimden çekiliyor ve vücudumda yukarı doğru hareket ediyor. Şaşkınlık yüz hatlarımı bozuyor ve sonra uyarısını hatırlıyorum.

"Görünüşe göre talimatlara uyma ya da yalan söyleme konusunda iyi değilsin." Gözlerindeki bakış çok net ve bunu yapacağını biliyorum. Yüzümü sikecek ve bu düşünceyle amım ağrısa da yine de ona karşı koyuyorum. Yatağa doğru kıvranıyorum ve dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum. Göğsümün üstüne oturdu,

Hareket etmemi engelliyor ve sikini dudaklarıma götürüyor.

"Aç kapıyı Gracie, cezanı çekme vakti geldi." Başımı sallıyorum ama ellerinden biri yanağıma hafifçe dokunuyor ve bir an için dünyadaki her şey kayboluyor. Beni ele geçiren duyguları anlamıyorum. Neden onun için eğilme ihtiyacı hissettiğimi anlamıyorum. O benim için hiç eğilmedi, hiç benim gibi incinmedi.

Ama o yaptı. Kafamın arkasından bir ses beni rahatsız ediyor ve gerçek bir neden olmadan ağzımı açıp sikini dudaklarımdan geçirip ağzıma sokmasına izin veriyorum. Diğer eliyle, kendine daha iyi bir açı sağlamak için başımı hafifçe kaldırıyor. Yavaşça başlarken dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik, hızını artırıp yüzümü becermeye başladığında parmakları yanağıma okşuyor, siki saniyeler içinde boğazımın arkasına bastırıyor. Uzunluğunun etrafında öğürüyorum ve gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, yanaklarımdan aşağı kayıyor. Başparmağıyla onları siliyor, ağzımı uygun gördüğü şekilde kullanırken gözleri benimkilerde kalıyor.

"Burnundan nefes al." Bir kez daha boğazımın arkasına doğru kayarken üstümden homurdanıyor. Amım zonkluyor ve öğürmek yerine onun uzunluğunun etrafında inliyorum. Şaftının etrafındaki inlememin titreşimi onu yüksek sesle inletiyor ve boğazıma daha da sert itiyor.

"Ağzının içine boşalacağım ve sana verdiğim her damlayı yutacaksın," diye emrediyor, sanki başka seçeneğim varmış gibi. Aleti ağzımın içinde şişerken başımı sıkıca kavırıyor. İtişleri düzensizleşiyor ve sadece hızlı itişlerinden boşalmak üzere olduğunu anlıyorum. Bir an sonra boşalmasının sıcaklığının boğazımın arkasına vurduğunu hissediyorum. Tuzlu ve gerçekten hoşlandığım bir şey değil.

"Yut," diye homurdanıyor, parmakları yanağımdan çeneme doğru ilerliyor ve beni orada tutuyor. Yapamayacağım hiçbir şey olmadığını bilerek itaat ediyorum. Tıpkı söylediği gibi son damlasına kadar yutuyorum, kalın siki yutkunmamı zorlaştırıyor.

"Şimdi emerek temizle," diye homurdanıyor.

Aletini dilimin üzerinden yavaşça dışarı çıkarıyor ve ben de onu temizlemek için dudaklarımı etrafına kapatıyorum. Beni doyurduktan sonra çekiliyor ve üzerimden kalkıyor. Vücut ısını kaybedince odadaki soğukluk iliklerime kadar işliyor ve kendimi utanç içinde, suçlu hissediyorum. Bu kez gözlerimden gerçek yaşlar dökülmeye başlıyor ve göz kapaklarımı sıkarken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Kendimi kirli hissediyorum ve beni götürme şeklinden gerçekten zevk aldığım için kendimden biraz nefret ediyorum.

Neyim var benim?

Düşündükçe daha çok ağlamaya başlıyorum.

"Siktir, Gracie. Dur, lütfen ağlamayı kes. Buna dayanamıyorum." Sesini duyunca gözlerimi açtım ve gözyaşlarımı kırıştırdım. "Seni incitmedim. Seni incitmediğimi biliyorum, o yüzden lütfen ağlamayı kes."

Ayağa kalkıp bana yaklaştığında göğsüm daralıyor ve kalbim göğsümün içinde daha hızlı atıyor gibi görünüyor. Dudakları alnıma değiyor ve neredeyse onun daha karanlık versiyonunun şu anda burada olmasını diliyorum. Söz konusu o olduğunda yapamayacağım hiçbir şey yok. Sanki üzerimde, kalbimde görünmez bir etkisi var.

"Ben... Ben ağlamıyorum çünkü sen beni incittin..." Kekeliyorum.

"O zaman neden ağlıyorsun bebeğim?" Gözleri yumuşuyor, içlerindeki mavi yaz mavisi rengine dönüyor.

"Kendimi suçlu hissediyorum... Kendimi kirli hissediyorum..." Hıçkırıklara boğuluyorum ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama yatağa kelepçeli olduğum için kaçacak yerim yok, sadece eliyle başımı kendisine doğru eğiyor.

"Hoşuna gitti. Senden almamdan hoşlandın. Güç oyunu, karanlık tarafım." Bu bir soru değildi, biliyordun, anlamıştı.

"Evet." Mecbur olmadığım halde kabul ettim.

"Seni seviyorum Gracie, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen hâlâ benimsin ve böyle bir şeyden zevk aldığım için kendini suçlu hissetmene ya da utanmana gerek yok. Niyetim buydu ve seni tekrar böyle becermemi istediğinde, çünkü becereceksin, boşalmana izin vereceğim. Ama bu benim haklı olduğumu anlamanla ilgiliydi, sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun. Bana tekrar güvenmeye başlamalısın. Artık sana karşı yumuşak olmayacağım Grace. Benim işim seni korumak, şımartmak değil."

Ve alnıma bir öpücük kondurmaktan başka bir şey yapmadan battaniyeyi bedenimin üzerine çekiyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakarak yatak odasından sıvışıyor.

Luke

Onu cezalandırmak kolay olmalıydı, seksten başka bir şey değildi. Onu asla kasıtlı olarak incitemezdim, asla morluk bırakamazdım. Ona şaplak atmayı bile gerektiği kadar sevmiyordum ve boşalmasına izin vermemek beni öldürüyor, içimi parçalıyordu, çünkü ona zevk vermek benim işimdi ve onun o güzel amcığının çırpınışını ve sikimi boğuşunu hissetmek istiyordum. Bunu o kadar çok özlemiştim ki, ihtiyacımı karşılamamak sanki ona ihanet ediyormuşum, aşkımıza ihanet ediyormuşum gibi geliyordu.

Ama ona gücün bende olduğunu ve zevk almak istiyorsa bunu hak etmesi gerektiğini kanıtlamam gerekiyordu. Oyunlarla işim bitti, ona cam parçası gibi davranmakla işim bitti. Evet, kırılgan ama iki yıl önce geride bıraktığım kadın gibi değil.

O güçlü biri ve eğer kırılırsa, onu yakalamak ve tekrar bir araya getirmek için hemen orada olacağım. Artık yaşamak için ne yaptığımı biliyor, daha önce gerçekten sakladığımdan değil, ama şimdi açıkta.

Yan tarafımdaki kurşun yarası zonklamaya başlıyor ve dişlerimi sıkarak lanet şeye bakıyorum. Neyse ki kan yok. Daha kötü yaralarım olmuştu, yani bu bir şey değil, yine de iyileşmesine izin vermem gerekiyor, bu da daha fazla güçlü aktivite yapmamak anlamına geliyor. Düşüncelerini toparlaması için ona biraz zaman tanıyarak oturma odasının içinde beklemeye başladım.

Kısa bir süre sonra mutfığa gidip iki şişe su alıyorum ve yatak odasına dönüyorum. Döndüğümde ağlamayı bıraktığını fark ediyorum ve şükrediyorum. Onun gözyaşlarını görmek göğsümü ağrıtıyor, kalbimi acıtıyor. Onu neyin ağlattığı umurumda değil, sadece onu yok etmek ve gözyaşlarını silmek istiyorum.

Su şişesini açıyorum ve neredeyse yarısını içmesini sağlıyorum. Yüzü biraz solgun ve ben onun bu görüntüsünden hoşlanmıyorum. Onun gülümsemesini, mutlu ve sağlıklı olmasını istiyorum.

"Seni şimdi boşaltmamı mı istiyorsun?"

Hâlâ kırmızı olan gözleri parlıyor ve merak ediyorum, o amcığına zevk vermeden onu burada böyle bırakacağımı gerçekten düşündü mü?

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyor utangaç bir şekilde.

Battaniyeyi yavaşça geri çekiyorum ve vücudunu santim santim ortaya çıkarıyorum. Hâlâ istediğimden daha küçük ama biraz daha fazla yemeğin düzeltemeyeceği bir şey değil. Gözlerim

vücudunu, narin boğazını, kabarık göğüslerini ve tamamen benim olan güzel pembe bir amcığa inen pürüzsüz karnını inceliyor.

Gözlerim çoktan sertleşmiş meme uçlarına takılıyor ve elimde olmadan ağzımı bir tanesine götürüp emiyorum. Yataktan hafifçe kalkarak göğsünü ağzıma doğru itiyor ve ben de dişlerimi hassas etin üzerinde gezdirerek küçük tomurcuğu ısıyorum. Teni vanilya gibi kokuyor, hatta tadı da öyle. Dokunuşumun altında inliyor ve diğer göğsünü elime alıp etini yoğuruyorum. Diğerini emerken sert meme ucunu iki parmağımın arasında yuvarlıyorum.

Sikeyim! Seks, özellikle de ön sevişme, daha önce hiç bu kadar patlayıcı olmamıştı. Şimdi çıldırtıcı, her şeyi tüketiyor ve ona doyamıyorum. Ona sahip olmalıyım, nasıl yaparsam yapayım, ne zaman yaparsam yapayım.

Göğsünü serbest bırakıyorum ve ona bakıp güzel yüzünü inceliyorum. Kocaman kahverengi gözleri şimdi o kadar güven dolu ki, sadece benim karşılayabileceğimi bildiği bir ihtiyaçla dolup taşıyor.

Kremsi beyaz teni artık solgun değil, yanakları yumuşak bir pembe tonuna dönüştü ve bana güzel amının rengini hatırlattı. Kısa süre içinde dilimi ve parmaklarımı sokmayı planladığım bir am.

"Kelepçelerini şimdi mi yoksa seni boşalttıktan sonra mı çözmemi istersin?" Sorum üzerine yanakları kıpkırmızı oluyor ve ne istediğini itiraf edemeyecek kadar utandığını biliyorum, bu yüzden seçimi onun yerine ben yapıyorum. "Seni yerken bunları açık bırakacağım, belki de seni yemekten fazlasını yapacağım, göreceğiz, ama sana verdiğim zevki almaktan başka yapabileceğin bir şey olmayacak. Durmayacağım Gracie, asla durmayacağım."

Sözlerim karşısında titriyor ama bu sefer korktuğu için değil, sadece beklentiden dolayı. Benden korkmasını istemiyorum, en azından şimdi. Şimdi onu yutmak, titrediğini hissetmek ve yalvarmak istiyorum. Vücudunda aşağı doğru ilerliyorum ve karnına yumuşak öpücükler kondurup yol boyunca sıcak bir yol açarken yatağın içinde kıvranıyor. Amına ulaştığımda dudaklarımı yalıyorum ve tümseğinin tepesini öpüyorum.

Dudaklarım pürüzsüz amcığına değdiğinde küçük bir inilti havayı dolduruyor. Vücudumla bacaklarını aralayarak pembe etine bakıyorum, kalçalarını ve kıvrımlarını kaplayan uyarılmışlığının ıslaklığını görüyorum. Kahretsin, bana verdiği tepki hala hiç beklemediğim bir şey. Kendimi kalçalarının arasına daha da sıkıştırıyorum, onu kıcımdan kavriyorum ve kaldırıyorum, benden kaçamayacağından emin oluyorum.

Benden asla kaçamayacak.

Başımı eğiyorum ve dilimi parlayan teninin üzerinde gezdiriyorum. İçgüdüsel olarak kalçalarını eğiyor, amını yüzüme doğru itiyor, sanki tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi ve bu sefer ona izin veriyorum. O kaygan kıvrımları ağzıma sürmesine izin veriyorum. O kadar ıslak, o kadar lezzetli ki sikim tekrar içine girmek için yalvarmaya başladı bile.

İhtiyacımı bastırıyorum... bu onunla ilgili.

Dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatarak küçük tomurcuğu emiyorum ve ondan derin iniltiler çıkarıyorum. Hâlâ yüzümü sikmeye çalışıyor, bana daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylüyor ve ben de ellerimden birini merkezine doğru sokarak onu dinliyorum. Parmaklarımın ıslaklığını hissederek homurdanıyorum.

İki parmağımı birden dar kanalına daldırıyorum. O kadar ıslak ki kolaylıkla içeri kayıyorlar, bu yüzden üçüncüyü ekleyerek sıkılığını geriyorum. Yüksek sesle inliyor ve amının kalın parmaklarımın etrafında titrediğini hissediyorum. Boşalmak istiyor ama bunun için bir söz vermesi gerekiyor.

"Durma, lütfen, durma." Parmaklarımı hâlâ içinde tutarak geri çekildiğimde haykırıyor.

"Gelmek istiyorsan Gracie, bana bir söz vereceksin," diye homurdanıyorum kıvrımlarına karşı, parmaklarımı

İçinde küçük bir boncuk saklı. "Bir söz... bu, eğer bozarsan ciddi sonuçları olacağı anlamına gelir. Artık oyun oynamıyorum."

"Luke," diye sızlanıyor ve ben de amının üzerinden ona bakıyorum. Rahatlama ihtiyacını ona karşı kullanarak bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama umurumda değil. İstedığimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Söz ver yoksa dururum." Amına doğru nefes alıyorum, parlayan kıvrımlara bakıyorum, dudaklarımı yalıyorum

Onlarda bıraktığı tadın keyfini çıkar.

"Söz veriyorum..." Bir an sonra sesi ihtiyaçtan titriyor ve bu benim için yeterince iyi diyor. Klitorisini çalıştırmaya, emmeye, alay etmeye ve küçük tomurcuğu ısırmaya geri dönüyorum. Parmaklarımla amını sikiyorum, amının çırpınmaya başladığını hissettiğimde, içine daha derine batıyorum, g-noktasına sürtünüyorum ve sertleştiğinden emin oluyorum.

Çok uzun sürmüyor, parmaklarımla o yumuşak dokuya bir ya da iki dokunuşuyla parçalanıyor, tatlı balının fişkırması dilime çarptığında tüm vücudu sertleşiyor. Lezzetli ve benim, hem de çok benim. Gırtlaktan gelen bir inilti odayı dolduruyor, yüksek sesli ve zevkten başka bir şeyle dolu değil. Bir saniye sonra vücudu gevşiyor. Nefes nefese yatağa yaslanıyor ama göğsünün hızla inip kalkması dışında kıpırdamıyor. Dizlerimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Gözleri çoktan kapanmış olduğu için bitkin görünüyor.

Anahtarı almak için ayağa kalkıyorum ama gözleri kapalı kalıyor. Ancak geri dönüp kelepçelerini çözmeye başladığımda bir kez daha açılıyor.

"Sana ne söz vermiştim?" diye soruyor, onu kaldırıp göğsüme bastırarak banyoya taşırken.

"Bir daha kaçmaya çalışmayacağına, benimle kalacağına ve benim olacağına söz veriyorum." Onu tekrar ayaklarının üzerine yatırıyorum ve suyu açarken onu sabitlemek için kalçasından tutuyorum. Ben bizi duşa sokarken o sessizliğini koruyor. Ben onun saçını ve vücudunu yıkıyorum, o da benimkini yıkıyor. Bu hareket Grace'e çok benziyor ve umarım bu onun yavaş yavaş kendine döndüğünün bir kanıtıdır.

İşim bittiğinde iki havlu alıp onu bir havluya sarıyorum, bir yandan da hızla kurulanıyorum. Yatak odasına doğru ilerliyor, bir saniye sonra boğazından panik içinde bir çığlık kopuyor. Düşünmeden hareket ediyorum, gözlerim Grace'i buluyor ve kendimi onunla çığlığının nedeni arasına yerleştiriyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda patronumun, daha doğrusu onlardan birinin, *Xander Rossi*'nin yatak odamın ortasında durduğunu görüyorum, gözlerinde soğuk bir bakış var - ama bu alıştığım bir bakış - onu görünce rahatlıyorum. Sık sık hazırlıksız yakalanmam. Grace'in burada olması aklımı başımdan aldı.

"Xander," diyorum yutkunarak, "seni arayacaktım..."

"Ama aramadın," diye araya giriyor Xander. "O işten ayrıldığın anda araman gerekirdi. Neden daha sonra destek ya da en azından bir temizlik ekibi çağırmadın? Beklediğinden daha fazla adam olduğunu görmedin mi?" Sesi kesiliyor, ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama daha ilk kelimeyi söyleyemeden devam ediyor.

"Aramadığında öldüğünü ya da yaralandığını düşünmüştüm. Seni burada kanlar içinde bulacağımı düşünmüştüm ama onun yerine bir fahişeyi mi sikmeye getirdin? Bu da ne böyle?"

Grace'in yüzünü göremiyorum ama görebilseydim utançtan pespembe olacağından eminim.

"Kapa çenen, o lanet olası bir fahişe değil," diye bağıriyorum ona, ses tonum Xander'ın kaşlarının

Zam. Belli ki o da benim kadar şaşırmış. Xander'la hiçbir zaman saygı dışında bir şey konuşmadım ama Grace hakkında böyle konuşmasına izin vermeyi reddediyorum.

O benim dünyam. Rossi ailesi ruhuma sahip olabilir ama o benim bedenime ve kalbime sahip. Kafamı kurcalayan düşüncelerden kurtulmak için başımı sallayarak onları tanıtırmaya karar verdim. Onu bu boktan dünyaya getirmek istemiyordum ama zaten burada olduğuna göre, onu saklayamam.

"Xander, bu Grace," diye açıklıyorum. Yüz hatlarında tanıma titreşimleri beliriyor ve birkaç dakika önce hissettiği kör öfke, sempati gibi görünen bir şeye dönüşüyor. Grace'in kim olduğunu ve benim için ne anlama geldiğini çok iyi biliyor, ne de olsa onu bulmama yardım etmişti.

Yakındaki şifonyerden bir çift şort alıp, üzerime geçirirken vücudumu Xander'ın görüş

alanından çıkarıyorum. Ona doğru döndüğümde, gözlerini Grace'e dikmiş olduğunu görüyorum. Bakışları yerde ve onunla aynı odada yalnız kalmaktansa bir kova çivi yemeyi tercih edecekmiş gibi görünüyor.

Xander'ın insanlardan aldığı normal tepki budur. Yanında bir karanlık taşıyor, çünkü karısı Ella ortaya çıkmadan önce, önce öldürüp sonra soru soran vahşi bir heriften başka bir şey değildi.

Acımasız, vahşi, karanlık. Tüm bunlar Xander'ın sahip olduğu şeylerdi, sanırım sevgi dolu karısının yanında olmadığında hala öyledir.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye gülümser Xander ya da en azından gülümsemeye çalışır. Grace başını kaldırır, bebek gibi yüz hatlarını ekşi bir ifade kaplamıştır. Kusmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor.

"Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum." Sözleri vücut diliyle uyuşmasa da yumuşak bir şekilde cevap veriyor. Havlusunu sıkıca tutuyor, bakışlarını bana çevirirken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Gözlerinde sıkıntı, öfke ve kafa karışıklığı görüyorum. Keşke onu bu boktan fırtınanın içine sokmasaydım. Keşke bu kadar bencil olmasaydım ve gitmesine izin verebilseydim. Ama yapamam, lanet olsun, yapamam.

"Giyinmem gerek." Basitçe ifade ediyor. Sözlerinde duygu yok. Bu, odadan çıkmamız gerektiğini ima ediyor ve ben bununla iyiyim. Onu biraz rahat bırakacağım. Başımın onaylıyorum ve yatak odasından çıkmaya başlıyorum. Xander arkamdan geliyor ve kapıyı kapatıyor. Oturma odasında yalnız kaldığımız anda bana soğuk bir bakış fırlatıyor.

"Neden bana gidip onu aldığını söylemedin?"

Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum, "Onu o gün almayı planlamıyordum, bir anda oldu ve dürüst olmak gerekirse burada olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar güvende olacağını düşündüm. Bela her zaman onu buluyor gibi görünüyor. Eğer o gün onu ben almasaydım başkası alacaktı ve onun benim için ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Bencilce bir hareket olabilirdi ama artık burada olduğuna göre ondan vazgeçmeyeceğim."

Xander bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ella'ya olan sevgisi sınır tanımıyordu, onun için elinden gelen her şeyi yapardı. Tüm dünyayı yakıp yıkabilirdi. Ben de aynısını Grace için yapardım.

"Bu doğru, ama dün gecedен sonra..." Xander sözünü kesiyor ve ben ne söyleyeceğini biliyorum. "Lütfen bana dün gece onu gerçekten yanına alacak kadar aptal olmadığını söyle." Yaltaklanıyorum, çünkü her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.

"Evet, onu getirmek istemedim ve içkisine bir şey kattım ama sonunda içmedi." Ben de öyle dedim. "Arabadan indi, her şeyi gördü, tam bir bok gösterisiydi. Onu bir daha asla böyle bir tehlikeye atmak istemiyorum."

"Anlıyorum ama işler kötüye gittiğinde bana haber vermelisin Luke. Ben senin patronunum. Fazladan adama ihtiyacın olursa birini gönderebilirim. Ailenin en iyi tetikçisi olduğun için her şeyi tek başına yapman gerektiğini düşünme. Temizlik ekibi bile çağırma. Sıçtın batırdın, Luke." Xander kesinlikle sinirlenmiştir. Sert ses tonu onu ele vermediyse bile yüz ifadesi kesinlikle ele veriyordu ve nedenini anlıyordum ama Grace'i koruma ihtiyacım beni tüketti.

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım," diye itiraf ediyorum nefesimi keserek. Grace'i güvende tutmak ve Rossi ailesi için çalışmaya devam etmek istiyorsam bunu yapmak zorundayım. İçimdeki şeytanları uzak tutan tek şey bu. Hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığım şeyler, Grace'in o gün yaptığını gördüğü şeyler için sık sık kendimi suçluyorum. Bunu hak eden insanları incitmek berbat bir şey olabilir ama kendimi süper kahraman gibi hissettiriyor, belki de sonunda birilerini kurtarıyorum.

"Evine tekrar gelip seni kontrol etmek zorunda kalırsam bunun sonuçları olacaktır. Adamlarımın çoğu yumuşadığımı düşünüyor ve bu kısmen yumuşadığım için, ama beni zorlama Luke." Sözlerini bitirdi ve hiçbir uyarıda bulunmadan yüzüme çivi çaktı. Parmak eklemleri burnuma çarptığında acı yüzüme yayılıyor. *Lanet olsun.*

Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum ve kendimi toparlamak için dişlerimi sıkıyorum. Xander'a yumruk atacak kadar aptal değilim. Şu anda gerçekten yapmak istediğim şey bu olsa bile.

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve şimdi benim alanımda olduğunu fark ediyorum, iki yıl önce onunla tanıştığım günkü gibi ölümcül ve soğuk görünüyor.

"Seni gören sokak köpeğinden kurtul. Görülmesine izin vererek kızınızın sırtına bir X işareti koydunuz. Senin bir zayıflığın olduğunu düşünürlerse, Rossi ailesinin de bir zayıflığı olduğunu düşünürler. Seni oğlum gibi görüyorum Luke, ama pisliklerden hoşlanmam ve günün sonunda önce karımı ve çocuklarımı koruyacağım." Uyarı açıktı... Bir daha çuvallarsa, ailesini riske atarsa başına bir şey gelebilirdi.

"Elbette, daha azını beklemezdim." Sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum. Bana sırtıyor ve sırtıma sert bir tokat indiriyor.

"O buraya gelmeden kanı temizle. Benim tam bir pislik olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Sen Xander Rossi'sin, sanki farklı bir şey düşünebilirmiş gibi."

Kıkırdıyor, gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Beni henüz tanımıyor ama tanıyacak ve ilk izleniminin kalıcı olmasını istiyorum. O yüzden kanı temizle ve bana bu işi çözdüğünü göster. Bu adamlar ufak tefek şeyler ama liderlerinin kulağına giderse işler çirkinleşebilir." "Anladım." Anladım da. O heriften kurtulacak ve Grace'in benim çalıştığım iş kolunda beni idare edebileceğini umacaktım. Şiddetten hoşlanmadığını biliyordum ama bu benim yapabileceğim bir şey değildi. bırakıp gidebilirdi.

"Güzel. İrtibatta olacağım. Ella yakında evde bir barbekü partisi vermek istiyor, ne zaman olacağını sana haber veririm. Belki Grace'i de getirebilirsin?"

"Elbette, patron." Gülümsemeye zorlayarak söylüyorum ve evimden çıkışını izliyorum. O gittikten sonra mutfığa gidip burnumu temizliyorum. Acı yüzüme yayılıyor ve dişlerimi sıkarak yutkunuyorum.

Burnumun kırılmadığından oldukça eminim ama kırılmış olsa bile, daha önce uğraşmadığım bir şey değil. Kırık bir burun, benim işimde bir çivi gibidir. Nefes vererek vücudumdaki tüm gerginliği atmaya çalışıyorum. *Odaklan Luke*, diyorum kendime arkamdan gelen yumuşak ayak seslerini duyarken.

G

yarış

Mutfığa girip Luke'u pencereye bakarken bulduğum anda, sırtındaki kaslar gerginlikle dalgalanırken, Xander denen adamla yaptığı görüşmenin iyi geçmediğini söyleyebilirim. Luke bir hulk gibi görünüyor; düşünceli, öfkeli ve onu görmeye alışık olduğumdan daha kaslı. Adımlarım tam arkasından geliyor. Tezgâhı sıkıca kavradığını görebiliyorum ve ne olduğunu merak ediyorum.

"Neler oluyor?" Şans eseri soruyorum. Luke arkasını dönüyor ve boğazımdan bir nefes kopuyor. Yüzü şişmiş ve burnu kanıyor. Saçları hâlâ nemli ve uzun tellerine su yapışmış. Soluk mavi gözleri benimkilere kanıyor ve sanki o karanlık derinliklerinde bir fırtına kopuyor gibi görünüyor.

"Hiçbir şey yok. Hiçbir şey olmuyor." Sözleri kesik kesikti ve birlikte büyüdüğüm Luke'la muhatap olmadığımı hemen anladım. En düşkün olduğum, en sevdiğim Luke. Hayır, karşımdaki Luke soğukkanlı katil versiyonu. Biri ölürken gözünü bile kırpmayan, sonuçlarını düşünmeden bir silahın tetiğini çekebilen adam.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

"Peki," diye homurdanıyor, "aç mısın? Kasabadaki lokantaya gidebiliriz, sonra da belki markete gideriz. Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var."

"Neredeyse bir tetikçi olduğun gerçeği gibi mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ağzımdan kaçırdım. Tamam, belki de bu konuyu açmanın daha iyi bir yolu vardı. Luke'un yaptıklarını değiştiremem ve bunun bir parçası olmayı reddediyorum ama onu hâlâ seviyorum. Bu durduramayacağım bir şey.

Dudaklarında sinsî bir sırıtış beliriyor, "Sanırım artık saklamaya çalışmanın bir anlamı yok." Neredeyse utaniyorum, neredeyse.

"Dün gördüğüm şeyin yanlış giden bir suikast olduğunu bildiğim halde bunu saklamak biraz zor." İçimde hala olanlar, kan ve ölüm beni derinden sarsıyor. Ölü adamın cesedini ve içine düştüğüm kanlı kargaşa birikintisini düşündükçe ürperiyorum. Onunla kalmama izin verdiğim her saniye kendimden biraz daha nefret ediyorum. Ama ne yapardım, nereye giderdim? Kaçmaya çalışsam, beni yakalar. Ne olursa olsun burada sıkışıp kaldım. Bir çözüm bulana kadar. Bir çıkış yolu, eğer varsa bile.

Luke gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, "Bu işe hiç bulaşmamalıydın ve bulaştığın için üzgünüm. Üzgünüm."

beni o şekilde görmek zorunda kalman. Bu kadar uzun süre hayatından uzak kalmamın nedenlerinden biri de buydu. Bu yüzden şimdiye kadar senin için hiç gelmedim." Şok oldum, gerçekten üzgün görünüyordu ve gözleri bile özrünü yansıtıyordu. Kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor.

Şimdi bana aradığım cevapları vermeye hazır olduğuna göre, onları istediğimden emin değilim. Neden hemen benim için gelmediğini, işinin tam olarak neyi gerektirdiğini ve Xander Rossi denen adamın herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu gerçekten bilmek istiyor muyum bilmiyorum.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Ben acıktım." Bakışlarım gitmesini istediğim yer yerine yere düşüyor, kaslı göğsüne, karın kaslarına ya da aşağıya doğru inen mükemmel V'yi oluşturan o kaslara... *Tanrım*, durmam gerek. Bu adamı bir katilden başka bir şekilde düşünmeyi bırakmalıyım.

Bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum ve onun da dudaklarında eğlenceli bir sırıtışla bana baktığını görüyorum. *Şerefsiz*. Vücudunun bana ne yaptığını biliyor. Her zaman olduğu gibi gücün kendisinde olduğunu biliyor. O yakınımdayken içimde bir şalter atıyor. Kalbim sonsuza dek ona ait olacak. Ama ruhum, ruhum hakkında o kadar emin değilim. Umursamadan öldüren bir adama bu kadarını verebileceğimi sanmıyorum. Ben normal olmak istiyorum ve Luke yüzde yüz elli normal değil.

"Gidip üzerime bir şeyler giyeyim, sonra gideriz."

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip yatak odasına geri dönüyor. Orada dururken, beni buraya getirdiğinden beri ilk kez mutfığa bakıyorum. Tüm yazlık muhteşem, hafif süslemelerle çok mütevazı görünüyor. Kısaca, bana burayı *bizim* için aldığını nasıl söylediğini hatırlıyorum. Sanki her şeyden sonra onu geri alacağımı gerçekten düşünmüştü. Luke içinde benim asla sahip olmadığım bir umut taşıyordu. Tekrar bir araya gelmemizi hiç beklemiyordum. O gece onu gözümün önünde öldürürken gördükten sonra bir daha asla onun olamayacağımı biliyordum. Yine de buradayım. Tekrar ortaya çıkması uzun sürmedi, neyse ki bu sefer tamamen giyinikti.

"Yani, gerçekten dışarı çıkmama izin verecek misin? Kelepçe yok mu?" Ayaklarımı kapının yanındaki bir çift sandaletin içine sokarak soruyorum. "Kaçacağımdan endişelenmiyor musun?"

"Hayır. Çünkü yapmayacağına dair bana söz vermiştin." Evden çıkarken öyle diyor. Kapıyı kilitlemesini izliyorum. Anahtarları parmağının etrafında döndürüyor ve gözlerim bu harekete takılıyor.

"Belki de yalan söylüyordum?" Arabaya doğru yürürken söyledim.

"Pek çok şeysin Grace, ama yalancı bunlardan biri değil." Sanırım beni oldukça iyi tanıyor. Yalan söylemekten ve yalan söylenmesinden nefret ederim. Benimle ilgili bu tür şeyleri hâlâ hatırlıyor olması çok can sıkıcı.

Bir söz verdim ve bunu kolay kolay bozmayacağım ama bu hiç bozmayacağım anlamına da gelmiyor. Benim için bir sözü tutmaktan daha önemli şeyler var ve özgürlüğüm de bunlardan biri. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak huysuz bir ergen gibi koltuğa oturuyorum.

Restorana giden yol kısa ama garip sessizlik çok daha uzunmuş gibi hissettiriyor. *Mariana's* adında küçük bir İtalyan restoranına yanaştığımızda, binanın önündeki parlak kırmızı el yazısı ruh halimi daha da bozuyor.

İtalyan yemeklerini sevmediğimden değil. Aslında bayılıyorum, son bir yıldır favorim haline geldi. Sadece bu, onun bunu bilmesinin tek nedeninin beni uzaktan izlemesi olduğunu hatırlatan bir başka şey.

Arabayı park edip kapatıyor ve koltuğunda dönerek bana bakıyor. Kan tadı alana kadar yanağımın içini ısıırıyorum. Sanki bir hayaletmişim gibi içimi görebildiğine, ben daha düşünmeden ya da konuşmadan kafamın içindeki her düşüncüyü gördüğüne yemin edebilirim.

"Bu tür yemekleri sevdiğini biliyorum, o yüzden burada olmaktan nefret ediyormuş gibi davranma." Bakışları benimkilere sabitlenmiş durumda ve ben aşağıya, uzağa, ona değil de herhangi bir yere bakmak istiyorum, "Yoksa neyi sevdiğini bildiğim için mi kızgınsın? Tüm istek ve ihtiyaçlarını bildiğim için mi?"

"Sen bir pisliksin," diye çıkışıyorum, ne kadar haklı olduğundan nefret ederek.

Her şeyi bilen bir sırtışıla kapısını açtı ve arabadan inerek benim kapımı açmak için etrafımda dolaştı. *Mükemmel bir beyefendi. Değil.* Neredeyse teşekkür edecektim, kibarlık içime işlemiştii, ama son anda dilimi ısırmayı başarıyor ve *teşekkürün* ağzımdan kaçmasına izin vermeden arabadan iniyordum.

Kaldırım boyunca restoranın girişine kadar yürürken Luke elimi tutmaya çalışıyor ama dokunmadan önce elimi çekmeyi başarıyorum. Bana attığı hararetli bakışı görmezden geliyorum ve restorana girdiğimizde bizi hemen aşırı dostça gülümseyen ve aşırı büyük göğüslü orta yaşlı bir kadın karşılıyor.

"Mariana'ya hoş geldiniz, içeri gelin ve oturun." Gülümsemesi içten ve bulaşıcı; ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Sadece ikiniz mi olacaksınız yoksa bugün daha fazla misafir bekliyor muyuz?" *Bugün* deme şeklini ya da ona restoranın bir müşterisinden daha fazlasıymış gibi bakmasını özlemiyorum. Sanki onu bir arkadaşı, iş ortağı ya da başka bir şey olarak selamlıyor gibi. Sanki Luke buraya her zaman geliyormuş gibi.

"Bugün sadece ikimiz varız," diyor Luke ona, bizi arka tarafta yuvarlak küçük bir masanın olduğu sessiz bir köşeye götürürken. Oturuyoruz ve masanın ortasında duran bir mumu yakıyor. Ancak o zaman bunun bir randevuya ne kadar benzediğini ve öyle hissettirdiğini anlıyorum.

Kadın içki siparişlerimizi aldıktan sonra gittiğinde "Bu bir randevu değil," diyorum.

Luke menüye bakarken hiç etkilenmeden, "Nasıl istersen öyle söyle," diye cevap veriyor. "Dana eti harika, denemelisin."

Yüzündeki aptalca kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak için dişlerimi gıcırdatıyorum. Daha menüye bakmadan, artık dana eti dışında bir şey sipariş edeceğimi biliyorum. Dünyadaki en iyi dana eti bile olsa umurumda değil, bana bunu söylediğine göre artık yemeyeceğim.

Başka bir garson yemek siparişimizi almak için geri döndüğünde, aslında aç bile olmadığımı fark ediyorum. Yine de hiçbir şey sipariş etmemeye kendimi ikna edemiyorum, Tanrı biliyor ki bunun sonunu duymayacağım. "Ben günün çorbasını alacağım."

Luke sert bir şekilde, "Bundan daha fazlasını yemelisin," diyor.

"Bana ne yapacağımı söylememelisin, kendi seçimlerini yaparken hayatımın bir parçası olma, benim için seçimler yapma şansını kaybettin." Kırmızı masa örtüsüne bakıyorum.

Göz ucuyla garsonun yüzünün solduğunu fark ediyorum, küçük tartışmamıza tanık olmaktan rahatsız olduğu belli.

"Ben dana eti alacağım," diyor Luke, sesi gergin, o koşarak uzaklaşmadan önce ikimizin de menülerini uzatırken. Olay çıkarmam umurumda olmalı ama değil, gerçekten değil. İçimde onu affedemeyecek kadar çok öfke ve üzüntü, çok fazla ihanet ve acı var. Kalbim teslim olmamı istiyor ama beynim daha iyisini biliyor. İkinci kez aptal durumuna düşmeyeceğim.

"Neden benimle küçük şeyler için kavga ediyorsun? Tek istediğim senin mutlu ve sağlıklı olman." "Hayal görüyorsun. Mutlu değilim ve hayatımı dikte etmeye çalıştığın sürece de olamayacağım."

"Halkın içinde olduğumuza sevinmelisin, yoksa sana emir vermemden ne kadar hoşlandığını gösterirdim."

"Seninle bir daha asla yatmayacağım."

Luke sanki söylediğim bir şey komikmiş gibi kıkırdıyor, "Bir dahaki sefere seni boşalmanın eşiğine getirdiğimde, sikimin içinde olması için yalvardığımda bunu hatırlayacağım."

Bacaklarım sabırsızca zıplamaya başladı. Umarım bu yemek çabucak çıkar, burada onunla böyle oturmaya, bir çiftmişiz gibi davranmaya dayanamıyorum. Dişlerimi sıkarak ona bakıyorum, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi ancak sözlerimle temizleyebileceğimi biliyorum. "Seninle aynı

yatakta bile yatmayacağım. Kanepede uyuyacağım."

Bakışları kararıyor ve içkisine sardığı eli sıkılaşıyor, "Yanında uyuyacaksın

ben ve başka hiçbir yer."

"İyi, ben de yerde yatarım o zaman," diye karşılık veriyorum. Luke sanki atışmamızdan rahatsız olmuş gibi yüksek sesle iç çekiyor. Onun için çok kötü. Ona boyun eğmek gibi bir planım yok, ne şimdi ne de yarın. Onunla yattığımda yanlış bir karar verdim ve bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Kısa bir süre sonra yemeğimiz getiriliyor ve sessizce yemeğimizi yiyoruz, Luke'un gözlerini üzerimde hissederken benimkiler çorba kâsesinde kalıyor. Restoranın sınırlarından kaçmak için sabırsızlanıyorum ve görünüşe göre Luke da aynı şekilde hissediyor.

Yarısı yenmiş çorba kâsesini iter itmez cüzdanını çıkardı ve sanki biftek ve ıstakoz yemişiz gibi masaya iki tane elli dolarlık banknot koydu ve ayağa kalktı. "Hadi, eve gidelim de köpek gibi yerde uyu."

"Ben bir köpek değilim ama yatakta senin yanında yatmaktansa yerde yatmayı tercih ederim," diye hırlıyorum.

Arabaya doğru giderken "İmkânsız davranıyorsun," diye homurdanıyor. Benim için kapıyı açıyor ve arabaya biniyorum, çünkü eve kadar yürüyebilmemin imkânı yok. Eve dönüş yolu, restorana gidiş yolundan bile daha uzun geliyor. Tek fark, kendimi eskisinden daha da berbat hissetmem.

Karnım ağrıyor ve kaslarım ağrıyor. Birdenbire çok yorulduğum ve tek istediğim uyumak. Şimdi düşününce, yere yatmak korkunç bir fikir gibi geliyor, ama bunu yapmamak için çok inatçıyım. Düşmanın önünde kendimi zayıf göstermeyeceğim.

Arabayı evin önüne çekiyoruz ve bu sefer Luke'a kapımı açma şansı vermiyorum. O indiğinde ben de iniyorum ki bu onu sadece sinirlendiriyor. Birlikte ön kapıya doğru yürüyoruz ve kapının kilidini açar açmaz onu itip geçiyorum ve merdivenlerden yatak odasına giriyorum. Yataktan battaniyeyi ve yastığı alıp yere koyuyorum ve derme çatma bir yatak yapıyorum. Sonra giysilerimi çıkarıp hızla yere atmaya başladım. Bir dakika sonra iç çamaşırlarımdan başka bir şeyim yok ve az önce hazırladığım yere kıvrılmış durumdayım.

Gözlerimi kapatarak battaniyeyi çeneme kadar çektim. Uzanmaya karar verene kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Gözlerim ağırlaşmıştı ve zihnim uykunun eşiğindeydi. Luke'un odaya girdiğini duyduğumda hareket etmeye ya da gözlerimi açmaya bile çalışmıyorum, beni acımasız parke zeminden kaldırıp yatağa koyduğunda da şikayet etmiyorum, kulaklarım *neden bu kadar zor olmak zorundasın* gibi bir mırıltıya takılıyor. Cevap vermek istiyorum ama içimden gelmiyor.

Yatağa girdiğimde hemen uykuya dalıyorum, inatçı olmayı ya da Luke'un ne düşündüğünü umursamayacak kadar yorgunum, bunun yerine uykunun beni kayıtsızlığa sürüklemesine izin veriyorum.

Saatler sonra gözlerimi açtığımda neden daha önce iyi hissetmediğimi hemen anladım. Karnımdaki ağrı tam bir krampa, kaslarımdaki ağrı da tüm vücudumdaki ağrıya dönüşmüştü. Şüphesiz ki sinir bozucu regl dönemimdeyim.

Tüm bunların ötesinde, başım ağrıyor ve tek istediğim uyumak, ama uyumadan önce ilaç almam gerektiğini biliyorum.

"Luke?" Karanlık gecenin içine fısıldıyorum. "Luke..."

"Evet, sorun nedir?" Sesi çok uykulu çıksa da, hafif bir endişenin sesini kapladığını duyabiliyorum. Yatak hareket ediyor ve eli omzuma konuyor.

"Bir avuç Motrin, bir ısıtma yastığı ve birkaç tampona ihtiyacım var," diyorum ona gözlerimi bile açmadan.

"Oh... bekle," diye mırıldanıyor ve yataktan kalkıyor. Banyo kapısının açıldığını, ışığın yandığını ve ardından bir dolabın karıştırıldığını dinliyorum. Bir dakika gecikmeyle geri geliyor. "İşte biraz Motrin."

Sonunda gözlerimi açtığımda onu yatağın kenarında durmuş, elinde bir bardak su ve bir şişe Motrin tutarken buluyorum. Bardağı alıyorum ve bana vermek üzere üç hap çıkarmak için şişeyi açmasını izliyorum. Hepsini alıyorum ve bardağın yarısını suyla yıkıyorum.

"Tamponlar tuvaletin arkasında. Isıtıcı pedim yok ama sabah bir tane alabilirim."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum banyoya gitmek için ayağa kalktığımda, tamponları tam da söylediği yerde buluyorum. Buna neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum, belli ki diğer her şeyi düşünmüş. Elbette regl dönemim gibi önemsiz bir şeyi unutmazdı.

Yatağa geri döndüğümde Luke çoktan yatağa girmişti. Yaklaşmam için battaniyeyi kaldırıyor ama ben ona sırtımı dönüyorum ve aramızda epey bir boşluk bırakıyorum. Yüksek sesle iç çekerek, göğsü sırtıma dayanana kadar yaklaşıyor. Kolu etrafımda dolanıyor ve büyük eli karnımın alt kısmına geliyor. Şikayet edip onu itmek üzereyim ama sonra sıcak bedeninin sırtımda ve elinin karnımdaki ağırlığının ne kadar iyi hissettirdiğini fark ediyorum.

Sıcaklığı içime sızarken, acımda belirgin bir rahatlama oluyor. Kaslarımdaki gerginlik hızla gevşiyor. Bu güzel, hatta harika bir his. Luke hayatıma tekrar girdiğinden beri ilk kez onun için gerçekten minnettarım. Yalnız kalmaya o kadar alışmışım ki, birisinin sizinle ilgilenmesinin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum.

Normalde regl sancısı çekerim; işe giderim, hatta tek yapmak istediğim yatağa uzanmak olsa bile. Sabah kalkmak zorunda olmamak ve bunun yerine sadece rahatlamak düşüncesi rahatlatıcı olmanın ötesinde, bir rahatlama.

Ne olduğunu anlamadan tekrar uykuya dalıyorum ama bu sefer kaçmak yerine Luke'un bedenine sarılıyorum. Dokunuşuyla rahatlıyorum ve onu itmek yerine beni yatıştırmasına izin veriyorum. Burada doğru şeyi mi yapıyorum yoksa ona teslim olarak korkunç bir hata mı yapıyorum emin değilim, tek bildiğim hayatımda bir kez olsun nihayet önemsendiğimi, değer verildiğimi hissettiğim.

Luke

Grace uyanmadan yaklaşık yirmi dakika önce uyanıyorum ve bu süreyi ona sarılarak, nefes alış verişini dinleyerek ve göğsünün inip kalkmasını izleyerek geçiriyorum. Burnu kıvrılıyor ve alını acıyla kırışıyor. Yanımda daha derine gömülmüş gibi görünüyor ve onu orada olmaya zorlamak zorunda kalmadan kollarımda olma hissinin tadını çıkarıyorum. Nefes alış veriş değişip kollarımda kıpırdandığında, eminim, çekip gitmek üzereydi ama bunun yerine, ağzı açılıp dilinden bir soru döküldüğünde beni şoke etti.

"Sırtımı ovar mısın?" diye fısıldıyor.

Bir an için onu doğru duyup duymadığımdan emin olmak için cevap vermiyorum. Biraz şaşırdım ama bu düşünce üzerinde durmadım. Eğer bana ona dokunmamı, savaşımdan onu yatıştırmamı teklif ediyorsa, bunu kabul ediyorum.

"Tabii, yuvarlan," diyorum sonunda ve göğsümde yatması için dönmesine yardım ediyorum. Karnının üzerine yattığında yüzünü göğsüme gömmek için hareket ediyor ve kollarını aramıza sıkıştırıyor. Bir kolumu ona doluyorum ve sırtının alt kısmına küçük daireler çizerek sürtünmeye başlıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor ve kramplara iyi geliyor." "Her zaman bu kadar kötü mü olur?"

"Her ay. Sadece ilk iki gün gerçekten kötü oluyor, sonra genellikle azalıyor. Çoğu zaman bir sürü ağrı kesici alıyorum, bir ısıtma yastığı takıyorum ve işe gidiyorum, ama bu, bu çok daha iyi."

"İstersen bütün gün yatakta kalabilirsin. Sana yemek ve başka neye ihtiyacın varsa getiririm."

"Bu gerçekten çok hoş olurdu. Biri benimle ilgilenmeyeli uzun zaman oldu." Bu itirafı beni rahatsız etti çünkü tek yapmaya çalıştığım şey onunla ilgilenmekti. Şimdiye kadar yaptığım her şey onun güvende, mutlu ve bakımlı olduğundan emin olmak içindi. Parmaklarım boş boş sırtında geziniyor, içimi dolduran sıkıntıyla uyuşmuyor.

"Aç mısın?" Bir süre sonra sordum.

"Biraz, belki hafif bir şeyler için."

"Bize bir şeyler hazırlayıp yatağa getireceğim," diyorum ve onu nazikçe yanıma yatırıp battaniyeyle örtüyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor, ben şortumu giymek için ayağa kalkarken. Odadan çıkmadan hemen önce dönüp ona bir kez daha bakıyorum. İstedğim şey buydu, hayatımızın nasıl olacağını hayal ettiğim şey.

onu buraya getirmeyi düşündüm. Şu anda tek umudum aramızdaki barışı korumaktı.

Kapıyı açıp koridora adım atıyorum. Hissettiğimde ayaklarım ahşap zemine henüz dokunmamıştı. Etrafımdaki hava değişiyor, kalınlaşıyor, ağırlaşıyor ve ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. İçimde huzursuz bir his dolaşıyor. Gizlice hareket ederek yatak odasına geri dönüyorum ve doğruca silahlarımın bulunduğu dolaba yöneliyorum. Sig Sauer'ime tutunuyorum ve iki ekstra şarjör de alıyorum.

Dolaptan çıkıp Grace'in yattığı yatağa bakıyorum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama onun güvende ve saklanmış olmasına ihtiyacım var. Kapıya doğru ilerleyerek fısıltıyla bağıriyorum, "Grace, kalk ve dolaba saklan. Ne duyarsan duy, ne olursa olsun dışarı çıkma."

Benim yüzümden zarar göreceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Sorun nedir?" Grace sesimdeki ciddiyeti fark ederek yatakta doğruldu. Üzerinde sadece iç çamaşırı olduğu halde yataktan fırladı. Gözleri elimdeki silaha kayıyor ve anında genişliyor. Paniklediğini görebiliyorum ve kendi yöntemiyle tepki vermeden önce ona neler olduğunu anlatmam gerektiğini biliyorum.

"Sanırım evde biri var. Lütfen dediğimi yapın, dolapta silahlar var, birini alın ve benden olmayan herkesi vurun. Anladınız mı?"

"Tamam... tamam..." diye gergin bir şekilde kekeliyor ama söyleneni yapıyor. Bekliyorum, dolabın içinde kayboluşunu izliyorum. Yatak odasından gizlice çıkıyorum, kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum ve kilitliyorum. Bana bir faydası olmayabilir ama onunla düşman arasına bir duvar daha koymuş olurum.

Koridorda Grace'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyor ve tüm dikkatimi elimdeki işe veriyorum. Merdivenlerden aşağıya ve evin karanlığına bakıyorum. Hiçbir ses duymuyorum ve hiçbir şey görmüyorum ama orada birinin olduğunu biliyorum. Altıncı his gibi, tehlikeyi hissedebiliyorum.

Yavaşça ve sessizce merdivenlerden iniyorum, ahşabın gıcırdadığını bildiğim hiçbir yere basmamaya dikkat ediyorum. Merdivenin dibine ulaştığımda bir ses duyuyorum. Mutfak tarafından gelen bir erkek fısıltısı.

Silahımı önüme kaldırarak kendimi duvara yaslıyorum ve davetsiz misafire doğru ilerliyorum. Kulağıma ikinci bir ses geliyor ve silahımı daha sıkı kavriyorum. Lanet olsun.

Yerde bir gölgenin hareket ettiğini gördüğümde neredeyse kapıya varmışım, biri kapıdan girmek üzereydi ve Grace'e ulaşmalarına izin verirsem lanetleneneceğim. Silahı tam kafanın olacağını tahmin ettiğim yere doğrultup bekliyorum ve kapıdan iri bir bedenın girdiğini gördüğümde tetiği çekiyorum.

Az önce vurduğum adamın cesedi fuayenin zeminine çarparken silahın sağır edici patlama sesi kulaklarımda çınlıyor. Lanet bir amatör gibi, ikinci adam bir an sonra odaya dalıyor ve tıpkı arkadaşı gibi onu da kafasından vuruyorum ve yere yığılıp diğer cesede katılmasını hastalıklı bir memnuniyetle izliyorum.

"Seni öldürecekim!" Mutfaktan bir ses bağıriyor.

Kahretsin, en azından bir adam daha.

Bu adam ortaklarından daha fazla beyin hücreğine sahip gibi görünüyor, çünkü aynı kapıdan bana gelmek yerine, muhtemelen başka bir çıkış yolu bulmaya çalışarak mutfakta hareket ettiğini duyabiliyorum. Bir tane var, ama ne yazık ki onun için bu evi daha iyi biliyorum, bu da bana ihtiyacım olan avantajı sağlıyor. Önce oturma odasına gidiyorum, köşeyi dönüp mutfaka giriyorum.

Beni gördüğünde tetiği çoktan çekmişim, mermi havada uçuyor ve tam göğsüne isabet ediyordu. Sanki ateş edecekmiş gibi titreyen eliyle silahını kaldırıyor ama ben daha hızlı davranıp

bir el daha ateş ediyorum, o da gözlerinin arasına isabet ediyor. Ayın pencerelerden verdiği loş ışıkta bile, yüzüne kalıcı olarak kazınmış şok ifadesini görebiliyorum. Yere yığıldı.

sert bir gümbürtüyle yere indi.

Yerdeki c cesetle birlikte ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor, tek ses kulaklarmda çınlayan kan sesi oluyor. Yine de hareket etmeden önce birkaç dakika daha bekliyorum. Dinliyor ve izliyorum, belki burada başka biri vardır diye. Başka kimsenin olmadığından emin olduumda, tezgahdan telefonumu alıp ezbere bildiğim birkaç numaradan birini çeviriyorum.

Xander'ın uyku dolu sesi ahizeden gelmeden önce telefon birkaç kez çalıyor.

"Luke?"

"Evet, benim. Uyandırdıysam zr dilerim ama bir sorunum var. Biri evime girdi. Üç kişi, hepsi de şu anda l."

Xander hat kesilmeden hemen önce, "Bir sorun varmış gibi görünmüyor ama hemen geliyorum," diyor. Ancak o zaman beni öldürmeye çalışan şerefsizlere daha iyi bakabilmek için ışığı açıyorum. İlk adam mutfakta yere yıılmıştı ve tanıdığım biri değildi. Cesedi bırakıp diğer ikisini bulmak için fuayeye yürüyorum ve adamlardan birini hemen tanıyorum. Dün gece ara sokakta benden kaçan adam.

Lanet olsun! Bu çok kötü.

Beni nasıl buldu? *Kimdi* bu adam?

Merdivenlerden yatak odasına doğru yürürken düşüncelerim dönmeye devam ediyor, kapıyı alıyorum ve "Grace, benim" diyorum. Yanlışlıkla beni vurmasını istemediğim için kapının kilidini açtım. Birkaç dakika sonra bir şey duymadıgımda ve dolaptan bir hareket gelmediğinde, kapısını alıyorum.

"Grace, a kapıyı, güvendeyiz, söz veriyorum."

Kapıdan yumuşak ayak sesleri geliyor ve bir an sonra Grace geri adım atarken kapıyı dikkatlice iterek açıyorum. şimdi giyinik, yüzü solgun ve birkaç metre öteden bile tüm vücudunun titrediğini görebiliyorum.

"Ne oldu?" Sesi titrek, korkusunu ele veriyor ve tek yapmak istediğim onu sarıp göğsüme bastırmak, onu yatıştırmak.

"Bazı adamlar içeri girmiş ama endişelenmenize gerek yok, icaplarına bakıldı." Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama beklediğim rahatlama yerine iki kat daha fazla korkuyla karşılaşıyorum.

"Onları sen öldürdün, değil mi?" Geriye doğru bir adım atıyor ve yalan söyleyip bunu göğsümde hissetmediğimi söylemeyeceğim. Daha önce aramızda olan tüm yakınlık yok olup gitti. Artık hiçbir şey yok, sadece korku, ıstırap, onu korumaya çalıştığım ve bir yandan da ona gerçekte kim olduğumu gösterdiğim kısır bir döngüyü yeniden yaşıyoruz, onun olmamı hiç istemediği adam.

"Yaptım, ama sadece seni korumak için." Bu sözleri söylerken irkildim. Sanki söylediklerim onu incitmiş gibi benden uzaklaşıyor ve inanmaz bir şekilde başını sallıyor.

"Hayır, bunu yaptın çünkü senin işin bu. İnsanları öldürüyorsun. nce ateş edip sonra soru sorarsınız."

Dudaklarım aralanıyor ve cevap vermek, ona yanıldığını söylemek için azım açık kalıyor ama aslında yanılmıyor. Ben böyle yapıyorum. Başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Benim dünyamda ya öldürürsün ya da ölürsün. Yaptığım şeyi nasıl durduracağımı, nasıl bırakacağımı bilmiyorum ama tek bildiğim bunun Grace'i derinden incittiği, beklediğimden daha fazla incittiği ve ona deişmeyeceğimi söylesem de, belki de ona tam olarak sahip olabilmemin tek yolunun bu olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onu yatıştırmak ya da duymak istediğini veya ihtiyaı olduğunu bildiğim şeyleri söylemek yerine, yapmıyorum. Syleyemiyorum, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum, henüz değil.

"Burada kal, Xander birazdan burada olacak. O zaman ne yapacağımıza karar veririz," diyorum odadan çıkmadan önce.

Merdivenlerin yarısına kadar yürüyorum ve basamaklardan birine oturuyorum, dirseklerim dizlerimin üzerinde,

Başım utançla öne eğildi. Xander'ın gelmesini beklerken Grace'in söylediklerini düşündüm. Soru şu ki, bunu yapmazsam başka ne yapabilirim? Öldürmekten hiç utanmadım, birinin gözlerinin arasına bir kurşun sıkma düşüncesi aklıma bile gelmedi, ama şimdi birdenbire bunun yeterli olmadığını hissediyorum. Grace yanımda olmadan yaşamamın, nefes almanın, öldürmenin ne anlamı var?

Yirmi dakika sonra, tekerleklerin altında çıtırdayan çakılların sesini duyuyorum, güneş yeni doğmaya başlıyor ve başımı kaldırıp penceredeki cam boşluktan bakıyorum, gözlerim karartılmış iki SUV'den birine kilitleniyor. Bunlardan birinin Xander'a ait olduğunu biliyorum ve arkasından gelen diğerinin de temizlik ekibi olduğunu tahmin ediyorum. Genelde temizlik kısmı için orada bulunmam, o yüzden bunun nasıl işlediğinden emin değilim.

Geri kalan basamakları hızla iniyorum ve kimse verandaya ulaşmadan ön kapıyı açıyorum. Xander düşmanca bakarak yürüdü. Belli ki onu sabahın altısında yatağından kaldırıp bu bokla uğraşmaya sürüklediğim için mutlu değil ve onu gerçekten suçlayamam. İnsanları öldürmek yerine kahvaltı etmeyi tercih ederdim ama ya onlar ya da ben.

"Ne oldu?" Ben bir adım geri çekilip içeri gelmesini işaret ederken Xander soruyor.

"İçeri üç adam girdi. İkisini daha önce hiç görmedim ama fuayedeki adam dün gece ara sokaktaydı."

"Siktir." Xander sinirli bir nefes verir. "Yarım kalan işler tamamlanmayınca böyle oluyor işte. Sen daha iyi bilirsin, çok daha iyi." Sesindeki hayal kırıklığı gözden kaçmıyor. Bir tanık bırakmamam gerektiğini çok iyi biliyorum ama yine de bıraktım. Onu ve Grace'i hayal kırıklığına uğrattım.

Xander kenara çekilmemi işaret etti. Bunu yaptığımda, hâlâ başını sallayarak yanımdan geçti. *Evet, anlıyorum, her şeyi berbat ettim.* İhtiyacım olan cevapları vermesini dileyerek yere bakıyorum.

"Kahretsin, bu harika," diye gürlledi Xander'ın sesi evin içinde. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Kimden bahsettiğini anlamaya çalışarak hızla dönüyorum. Yerdeki ölü adamlardan birini işaret ediyor. "Bu Anthoni Angelini, Paulio Angelini'nin oğlu."

Hızla beynimi yokluyorum ve bu isimlerden herhangi birini daha önce duyup duymadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Xander kafa karışıklığımı fark etmiş olmalı çünkü bir dakika bile geçmeden beni aydınlatıyor.

"Doğu yakasında büyük bir mafya patronu. Eski para, eski mafya kuralları. Eskiden babamla birlikte çalışırdı. Kadınları kaçırıp birbirlerine satarlardı, böylece onları bulmak daha zor olurdu. Babamı öldürdüğümde, onun *kaynağını* kestim. O zamandan beri peşimden gelmeye çalışıyor. Pislik herif pis işlerini yapması için oğlunu göndermiş olmalı."

Xander ve onun kim olduğu yüzünden hedef alınma fikri aklımın ucundan bile geçmedi. Her zaman güvende olacağımı düşünmüştüm, kim olduğum ve neler yapabildiğim için değil, Xander olduğu için.

"Eğer seni öldürmek için buradaysa, o zaman neden evime girdi?" Parmaklarımı hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdirerek soruyorum.

Xander bana döndü, "Ara sokakta öldürdüğün, orada olmaması gereken adam, onun kuzeniydi."

"Bu harika değil mi? Şimdi ne halt edeceğiz?" Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Grace'i daha yeni geri almışken olmaz. Kendimi daha fazla saçmalığa boğamam. Xander uzun bir süre bana bakıyor, ben de göz temasını kesmeden ona bakıyorum.

Acaba ne düşünüyor? Grace'in benim tek zayıf noktam olduğunu biliyor ve onu bana karşı kullanacağını sanmıyorum, en azından akıllı olsaydı kullanmazdı, ama bu yolda nasıl devam

edebilirim ki? Bir yol beni Grace'den uzaklaştırıyor, diğeri ise doğrudan ona götürüyor. Onu daha fazla tehlikeye atmayı reddediyorum ama bu hayattan, bu parçamdan vazgeçiyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum

yap.

Göz temasını ilk kesen Xander oldu, bakışları tekrar iki cesede yöneldi, "Neden birkaç günlüğüne buradan çıkıp kız kardeşini ziyaret etmiyorsun, ailenle biraz zaman geçirmiyorsun? Ben bununla ilgilenirim. Geri döndüğünde bir şeyler düşünüyoruz." Rahatlama, kıyılarından taşan bir nehir gibi beni sele boğdu. Tam da ihtiyacım olan şey bu. Belki Grace benim bu yanıımı görürse, tüm bunları, *bizi* yeniden gözden geçirir. Adama şu anda sarıldığım kadar sarılmayı hiç bu kadar istememiştim. Tabii ki asla. Elleriyle boğazınızı sıktağı zamanları saymazsak, Xander pek sarılmayı seven biri değildir.

Onun yerine başımla hızlıca selam veriyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Sahanlığa ulaştığımda koridordan geçip yatak odasına giriyorum. Grace yatakta oturmuş, kucağında duran ellerine bakıyordu. Düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve ne düşündüğünü bilmek bile istemiyorum.

"Sophie'yi ziyarete gidiyoruz," diyorum ve bir çanta almak için dolaba yöneliyorum. Askılardan rastgele bir şeyler alıp çantaya tıktırırken, Grace'in ayağa kalktığını görmek için tam zamanında ona bakıyorum. Başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. O koyu kahverengi kürelerde gördüğüm tüm hüznü silmek istiyorum. Her kötü anıyı silmek ve onu bir daha incinmekten korumak istiyorum ama yapamıyorum, ne yaparsam yapayım yaptığım şeyleri silemiyorum.

Tek yapabileceğim ileride daha iyi bir adam olmaya çalışmak ve Grace'in kalbinin bir parçasını bile geri kazanmak istiyorsam daha çok çalışmam gerekecek çünkü bu gidişle benim olarak kalmak istemesi mümkün değil.

G

yarış

Vegas'a giden uçak yolculuğu sessizdi ve ben çoğu zaman uyuyordum, bu yüzden inmek üzereyken Luke beni uyandırdığında ısınmış ölü gibi görünüyordum. Saçlarım kuş yuvasını andırıyor, yüzüm şişmiş ve eminim nefesim kokmuştur. şu anda bir duş ve diş macunu kullanabilirim.

"Bir yere gitmeden önce en azından saçımı ve dişlerimi fırçalayabilir miyim? Tamamen dağılmış gibi görünmek istemiyorum." Luke gülümsüyor, gözleri parlıyor.

"Her şey banyoda," diyor bana, kabinin sonundaki kapıyı başıyla işaret ederek. "Ve sen asla dağınık görünmüyorsun. Her zaman güzelsin."

Eğer bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmasaydım, iltifatı gerçekten takdir edebilirdim ama öyle olduğum için, tek yaptığım hormonlu bir ergen gibi tepinerek banyoya gitmek ve kapıyı arkamdan kapatmak. İçeri girdikten sonra saçımı düzeltiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yüzümü yıkıyorum, sonra da bolca deodorant sürüyorum. Sonra aynaya bakıyorum. *İşte. Yine prezentablım.*

Kapıyı açıp koltuğuma geri dönüyorum.

"Otur, inmek üzereyiz" dedi ve ön tarafta bir yerden almış olması gereken atıştırmalıkları bana uzattı.

"Teşekkürler," diyerek fıstıkları ve çikolatayı alıp tekrar yerime oturuyorum. İniş sırasında her ikisini de atıştırıyorum ve uçak durduğunda, bu metal aletin içinden çıkmaya hazır olmanın ötesindeyim.

"Biraz daha ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?" Luke dışarı çıkarken karnımın alt kısmındaki krampları hatırlatarak soruyor. Bir kolunu bana doluyor ve beni sıkıca yanına çekiyor.

"Evet, sende var mı?" Daha soruyu yanıtlamadan ceketinden küçük bir şişe Motrin çıkarıp bana uzatıyor. "Bir şişe suyun da yok, değil mi?"

"Al," diyor, ellerime küçük bir şişe su koyarak. Ona bakıyorum, birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum çünkü insanlara korkunç şeyler yaptığı imajından kurtulamıyorum ve yine de burada, bana sıkıca sarılmış, benimle ilgilendiğinden emin oluyor. Evdeki olay hakkında henüz konuşmadık ve bunun bir anlamı olup olmadığından da emin değilim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, söylemek istediğim son şey bu olsa da. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirim? Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor mu? Beni koruma ihtiyacını anlıyorum,

Ama o Tanrı değil, dünyadaki iyi ve kötüyü belirlemek onun işi değil. Dilimi ısıtıyorum ve düşüncelerimi kendime saklamaya karar veriyorum, en azından şimdilik. Luke beni uçaktan çıkarıp bizi bekleyen arabaya kadar götürüyor.

Şaşırmamalıyım ama şaşırdım sayılır. Tanıdığım ve aşık olduğum Luke'un birbirine sürtecek iki kuruşu yoktu, ama şimdi olduğu adam, ne isterse ve kim isterse yapacak kadar paraya sahip.

Arabaya bindiğimizde etrafımızdaki hava yoğunlaşmaya başlıyor. Aklımdan geçenleri söylemem gerektiğini biliyorum ama bu noktada herhangi bir neden görmüyor ya da hissetmiyorum. Yine de bu koca ağzımın açılmasını engellemiyor.

"Durman için yeterli değil miyim?" Bu soru onu hazırlıksız yakalıyor ve yutkunmadan önce yavaşça göz kırparken yakışıklı yüzüne dikkatle bakıyorum.

"Sen fazlasıyla yeterlisin Grace, ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve asla da olmayacak. Benim işim seni içermek zorunda değil."

Ellerimi havaya kaldırıp suratına bir yumruk atmak ve "bak göt herif, zaten öyle" demek istiyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bakışlarımı ondan kaçırıyorum. Seviyorum Luke, seviyorum ama o kadar da değil.

"Bu zaten beni de kapsıyor. Evime geldiğin gece beni bu işe sen bulaştırdın ve eğer değişmeyeceksen, bu işin peşini bırakmayacaksan, en azından benim gitmeme izin vermelisin. Bunu yapmaya devam edersen seninle birlikte olamam."

"Öyle diyorsun ama ciddi değilsin," diyor Luke sıkılmış gibi ama direksiyonu düşmanının boğazını sıkar gibi sıkması bu konuşmadan hiç de sıkılmadığını kanıtlıyor. "Biz birbirimize aیتiz ve bunu sana kanıtlayacağım."

Kısa bir süre sonra otele yanaştık. Beş yıldızlı havalı bir otel ama umurumda değil. Telefonda ya da başka bir şeyde çoktan check-in yapmış olmalı çünkü lobideki masaya gittiğimizde Luke'un tek yaptığı adama adını söylemek ve onun da ona bir dizi anahtar kartı uzatması. Lobide dolaşan diğer müşterilere kıyasla kendimi ciddi anlamda az giyinmiş hissediyorum.

Luke elimi tutuyor ve beni asansöre götürüyor. Ona karşı koyamayacak kadar yorgunum, bu yüzden elimi tutmasına izin veriyorum. Asansörün içinde, ona yaslanma ihtiyacımla savaşmak zorundayım. Şu sinir bozucu dönem bir geçse, pek de duygusal olmayan halime geri dönebilirdim. Neyse ki ben pes edemedim asansörün kapısı açılıyor.

Açık kapının ardında başka bir koridor bulmayı umuyorum, bunun yerine doğrudan çatı katına çıkıyor. Tereddütle içeri adım atıyorum ama Luke'un ellerini belimde hissedip beni büyük açık alana yönlendirdiğinde garip bir şekilde rahatlıyorum. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, başıma kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyorum.

Ben gördüğüm her şeye aval aval bakmamaya çalışırken, o beni yavaşça lüks bir şekilde dekore edilmiş otel süitine götürüyor. Bu oda Felekten *Bir Gece* filminin yıkılmadan önceki haline benziyor. Yatak odasına geldiğimizde yatağın üzerinde bir şey olduğunu fark ediyorum ama biraz daha yaklaşıp kadar ne olduğunu anlamıyorum.

Gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyor. Elektrikli bir ısıtma yastığı, fişi duvara takıyorsunuz ve yanında düzgünce istiflenmiş bir yığın tek kullanımlık, yapışkanlı ısıtma yastığı.

"Odayı hazırladıklarında getirmelerini söyledim," diyor Luke, ben sormadan. Tanrım, onu uzaklaştırmak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Neden bu kadar şefkatli olmak zorunda? "Sana banyo yaptırmamı ister misin?"

Harika, bu daha da iyi olmaya devam ediyor.

"Elbette." *Çok zayıfım, çok zayıfım.* Aslında hayır demeliydim. Koltuğa oturup

Luke banyoda kaybolurken ben de pelüş kral yatağın kenarında ayakkabılarımı çıkarıyorum. Kıyafetlerimi çıkarırken akan suyun sesi odayı dolduruyor. Luke döndüğünde tamamen çıplaktım. Sanki daha fazla yaklaşımdan korkuyormuş gibi benden birkaç adım ötede duruyor. Şefkatli tavrı değişiyor ve artık gözlerinde kalan tek şey ateşli bir şehvet.

"Aklından bile geçirme," diye azarladım.

"Artık çok geç. Zaten bunu düşünüyorum," diye cevap veriyor sırtarak. "Ama endişelenme, anlıyorum. Uslu duracağım."

Gözlerimi deviriyorum çünkü onun uslu durduğunu gördüğüm gün öldüğüm gün olacak. Onun yanından geçerek, buranın geri kalanı gibi süslü olan banyoya giriyorum. Tüm odayı taze bir çiçek kokusu kaplıyor, sanırım lavanta.

Büyük ihtimalle Amazon'dan ithal edilmiş süper pahalı bir köpük banyosu. Utanıyorum. Burada bir gece kalmanın ne kadar mal olduğunu bilmek bile istemiyorum. Büyük bahçe küvetinin sadece yarısı suyla dolu, ama kabarcıklar bir taraftaki kenardan taşmakla tehdit ediyor.

Küvetin kenarına tutunarak yavaşça mükemmel sıcaklıktaki suya adım atıyorum ve vücudumu köpüklü iyiliğin içine bırakıyorum. Ses dudaklarımdan çıkana kadar içimden bir inilti geçtiğini fark etmiyorum.

"Görüyorum ki bundan umduğum kadar keyif alıyorsun," diye haykırıyor Luke. Baloncuklardan başımı kaldırdığımda, kapının girişinde durduğunu, kollarını kavuşturmuş, sanki ben sulu bir biftekmişim ve o da vahşi doğada bir lokma yiyecek olmadan on gün geçirmiş gibi bana baktığını görüyorum.

Olmuyor!

"Bana öyle bakmayı kes," diye tersliyorum kaşlarımı çatarak.

Luke kalın bir kaş kaldırıyor. "Ne gibi? Seni sevdiğim gibi mi? Seni içten dışa doğru yiyip bitirmek, ısırik ısırik tadını çıkarmak istediğim gibi mi?"

Kramplarımın arasında bile karnımdaki ateşin kıpırdadığını, arzusunun alevlerinin titrediğini hissediyorum. Böyle zamanlarda keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı, bana bu kadar aşık olmasaydı diyorum. Ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu.

Konuşmayı değiştirmek için çaresizce parmaklarımı baloncukların arasında gezdiriyorum ve "Neden kız kardeşinde kalmadık?" diye soruyorum.

"Onu, Roman'ı ve çocuklarını rahatsız etmek istemedim. Kasabaya geldiğimde genellikle burada kalırım. Yani seni getirdiğim için değil, eğer düşündüğün buysa. Ayrıca, kendini iyi hissetmediğini biliyorum. Eğer hazırsan, yarın ziyaret ederiz."

"Bu hoşuma giderdi," diye tüm kalbimle itiraf ediyorum. Aslında Sophie'yi görmeyi dört gözle bekliyorum. Bir zamanlar arkadaşımı ve geçmişimden birkaç güzel anı barındırıyor.

Tanıdığım en nazik insanlardan biriydi ve sık sık ona ne olduğunu merak eder, hatta onun için endişelenirdim. Sophie'nin telefonda sesi gerçekten mutluydu ve daha azını hak etmiyordu. Umarım bir gün ben de kendim için böyle bir mutluluk bulabilirim.

Vegas'ın yirmi dakika dışındaki gözlerden uzak, modern görünümlü malikâneye yanaşıyoruz. Ön merdivenlerden çıkıp büyük ahşap ön kapıya doğru yürürken gerginlik ve heyecan karnımı karıncalandırıyor. Sophie'yi iki yılı aşkın süredir görmemiştım ve kocasıyla da hiç tanışmamıştım. Ya burada olmamı ya da Luke'la birlikte olmamı onaylamazlarsa?

"Keşke onları arayıp geleceğimizi söyleseydin," diye fısıldıyorum.

"Ailem aramıyor, ayrıca ben sadece geliyorum... bu benim olayım," diye kıkırdıyor, ama onunla birlikte gülmek istemiyorum. Kusmak istiyorum.

Luke uzanıp kapının zilini çalıyor ve hemen ardından kapının diğer tarafından ayak sesleri ve çocuk kahkahaları duyuyorum. Saniyeler sonra kapı açılıyor ve iki çocuk kapı aralığından içeri dalıyor.

"Luke Amca!" Küçük bir kız ciyaklayarak Luke'un üzerine atılmadan bir saniye önce onu havada yakalıyor. "Selam Balkabağım," diyerek onu selamlıyor ve yanağından öpüyor. Aynı anda sekiz yaşlarında bir çocuk kollarını Luke'un ortasına doluyor. Boşta kalan koluyla da çocuğun etrafını sarıyor ve şefkatle başını okşuyor. "Hey, Buddy."

Başı hâlâ Luke'un omzunda olan kız bana bakıyor. "Kim o?" diye fısıldıyor Luke'a, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Bu Grace, gerçekten çok hoş biri, onu seveceksin," diyor Luke, ben arkamı dönüp kaçsam mı yoksa kalsam mı bilemeden garip bir şekilde yanlarında dururken. Adımın söylendiğini duymadan önce gülümseme ya da konuşma fırsatı bile bulamadım.

"Grace?" Sophie'nin tiz sesi kulaklarımı dolduruyor ve başımı kaldırdığımda onu antrede, ellerini göğsünde birleştirmiş halde buluyorum. Gözleri parlıyordu ve ağlamanın eşiğinde olduğunu biliyordum. "Grace..." Ondan rahatlatma ve mutluluk yayılıyor ve tam bir şey söylemek için ağzımı açmışım ki ileri atılıp ince kollarını belime doluyor.

Her zaman küçük bir şeydi, ama beni sıktığında neredeyse unutuyorum. Ben de ona aynı şiddetle sarılıyorum ve o bana bakmak için çekildiğinde gülümsüyorum.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Gözlerini şüpheyile Luke'a diyor ve dilinin ucunda bin bir soru olduğunu şimdiden biliyorum.

"Neden bana söylemedin?"

"Bu uzun bir hikaye. Akşam yemeğinde ne var?" Luke konuyu hemen değiştirir.

"Siz burada olduğunuza göre dışarıdan yemek alacağız. Yapacak çok işimiz varken yemek pişirerek bir dakikamı bile boşa harcamak istemiyorum. Şimdi içeri gelin ve bana bu *uzun hikayeyi* anlatın, bolca vaktimiz var."

Sophie'yi eve kadar takip ediyoruz. Luke küçük kızı taşıyor, oğlan da onun elini tutuyor. Sophie oturma odasındaki koltuğa doğru yürüyor, ben de onun yanına oturuyorum. Luke diğer uca oturuyor, iki çocuk hâlâ ona kaybolacakmış gibi bağlı.

"Biliyorsun, yerleşkede olanlardan sonra Xander Grace'i bulmama yardım etti. Sana sadece onun iyi olduğundan emin olmak istediğimi söylediğimi biliyorum, ki bu doğrudu, ama aynı zamanda son iki yıldır onu takip ediyor olabilirim..." Luke'un sesi kesiliyor ve Sophie kaşlarını çatıyor.

"Luna, Ren, neden Luke amcanızın biraz bize yetişmesine izin vermiyorsunuz? Siz de gidip birkaç dakika dışarıda oynayın," der Sophie, her ikisi de ona kızgın bir yüz ifadesi takınan ama sonunda isteksizce onu dinleyen çocuklarına. Çocuklar uzaklaşınca dikkatini tekrar Luke'a verir.

"Uzun lafın kısası, Grace'e göz kulak olmaya devam ettim ve bir gece onun dairesine yakın bir yerdeyken içeri biri girdi... Ben de adamı öldürdüm ve Grace'i de yanıma alarak North Woods'taki evime döndüm. Küçük bir iş yaptım, bir şeyler oldu ve ayrılmak zorunda kaldık." Sophie'ye bunu dünyanın en normal şeyiymiş gibi anlatıyor, sanki hava durumunu tartışıyorlarmış gibi. Dürüstlüğü ve açık sözlülüğü karşısında şok oldum ama Sophie'nin itirafına verdiği tepki beni daha da şaşırttı.

Dudaklarında bir gülümsemeyle, "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ona gitmen için birinin içeri girmesi gerekmemeliydi."

Küçük bir duraklama oldu ve sonra dikkatini bana çevirdi, "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

I

Bunca zamandır seni takip ettiğini öğrenmenin kolay olduğunu düşünemiyorum. Ama seni hâlâ sevdiğini biliyordum."

Gözlerimi kırıştıyorum, tepkisi karşısında hem şok oldum hem de kafam karıştı. Bu onun için normal mi? Erkeklerin öldüğünü duymak? Luke'un işinden memnun mu? Bilmek zorunda, değil mi?

"Ben... bunu kabul etmek çok zor," diye mırıldanıyorum.

"Hâlâ alışmaya çalışıyor, işler biraz gergin." Luke ensesini ovuşturuyor, gözleri bana kayıyor, neredeyse çenemi kapalı tutmam için yalvarıyor.

"Anlıyorum, buna alışacaksın, yeni şeyler zaman alır ve Luke senin yanındayken bu çok zor olmamalı. Söz veriyorum, yakında her şey yoluna girecek," diyor Sophie. İlham verici konuşması bana ilham vermekten başka bir şey yapmıyor ve ancak şimdi kocasının ne yaptığını sorguluyorum.

O da mı tetikçi?

Tam soracaktım ki, ön kapının açıldığını ve iki erkek sesinin içeride yankılandığını duydum. Sophie'nin yüzü aydınlanıyor ve dudaklarında kocaman bir gülümseme belirliyor. "Kocam Roman'la tanışmak üzeresin."

Bir dakika bile geçmeden iki iri adam odaya giriyor, belki de iri kelimesi doğru değil, devasa demek daha doğru olur.

Luke'un atletik bir yapısı var ama bu ikisi kas yığını devler. *WWE* güreşçilerinin mafyayla tanıştığını düşünün.

Boynumu geriye doğru kırarak onlara bakıyorum. Boyları iki metreden uzun ve her biri en az iki yüz kilo ağırlığında olmalı.

Adamlardan biri gülümseyerek, "Luke, şehre geldiğini yeni duydum," diye selam verdi. Ciddi bir şiddet uygulayabileceğini bildiğim bir adamın gülümsediğini görmek garip.

"Bu ailede laf çabuk yayılır. Sophie'nin henüz bilmemesine şaşırdım."

"Ben de tam ona söyleyecektim, yani buraya ilk sen geldiğin için şanslısın. Kız kardeşinden saklayamayacağımı biliyorsun." Adamın gözleri bana kayıyor ve yemin ederim oturduğum yerde donup kalıyorum, kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor. Bu dev Sophie'nin kocası mı? "Yani sen Luke'un kızı, ele avuca sığmaz Grace olmalısın?"

"E-evet," diye kekeleyorum beceriksizce. Eğer işler daha da kötüye gidemezse, gerçekten de bir adım daha yaklaşarak tokalaşmam için elini uzatıyor, benim her kemiğimi ezebilecek bir el.

"Ben Roman, Sophie'nin kocasıyım, henüz anlamadıysan söyleyeyim." Elini tutup sıkıyorum ve ne kadar nazik sıkıtığına şaşıyorum. Şimdi daha yakın olduğu için, yakışıklı olmasına rağmen yüzünün yara izleriyle kaplı olduğunu görebiliyorum. Belki *de WWE* hakkında o kadar da yanılmamışımıdır?

"Memnun oldum," diye fısıldıyorum.

"Sonunda sizinle de tanıştığımıza memnun oldum. Bu benim et kafalı kardeşim Ivan," diyerek sırttan Roman, başparmağını omzunun üzerinden geçirerek açıkça arkasındaki diğer devi işaret ediyor.

"Boş ver onu, spor salonunda ondan daha fazla barfiks çektiğim için kızgın sadece." Ivan ilk kez konuşuyor ve sesinin yumuşaklığı beni yine şaşırtıyor. Kafamı bir türlü toparlayamadığım bir muamma bu. Devler ama yumuşak sesleri ve kalpleri var? Hiç mantıklı değil.

"Sen öyle san," diye homurdanıyor Roman.

"Ben sizi yalnız bırakayım. Violet ve çocuklar için eve gitmeliyim. Yakında konuşuruz," Ivan kardeşinin sırtını sıvazladı ve dışarı çıkmadan önce hepimize başıyla selam vererek dördümüzü odada yalnız bıraktı.

"Peki, ne kaçırdım?" Roman, Sophie'nin diğ er tarafına otururken soruyor. Kocaman kolunu Sophie'nin etrafına doluyor ve Sophie de onun yanına sokuluyor. Sanırım bunu anlamam biraz zaman alacak.

onları birlikte görmeye alışmak. Sophie onun yanında çok küçük ve kırılgan görünüyor.

Luke, Sophie'ye anlattığı buraya nasıl geldiğini Roman'a da anlatıyor. Tam bu sırada Ren koşarak eve geri dönmeye karar verir ve Roman'ın üzerine atlayarak sanki bir orman jimnastiği gibi her tarafına tırmanır.

"Madem buradasın, sana bir şey söyleyecektim," diyor Sophie Luke'a. Gözlerindeki pırıltı bana bunun iyi bir şey olduğunu söylüyor. "Ivan ve Violet North Woods'a taşınmaktan bahsediyorlar çünkü Violet kız kardeşine daha yakın olmak istiyor. Biz de aynısını yapmayı düşünüyoruz."

"Eve geri mi taşınyorsun?" Luke soruyor ve o kasabaya evim demesinden nefret ediyorum. Oraya geri dönmek istemiyorum ve kesinlikle kalmak da istemiyorum. Orası hayatımdaki tüm yanlışları hatırlatan bir yer.

"Sanırım öyle. Roman orada bir spor salonu açmayı düşünüyor ve itiraf etmese de Ivan'ı çok özleyecektir." Roman başını sallıyor ama sırtışı onu ele veriyor. "Ayrıca sana ve Elyse'e daha yakın olabilirim. Tabii bu sefer North Woods'ta temelli kalmayı planlıyorsan?"

Luke hiç tereddüt etmeden, "Öyleyiz," diye cevap veriyor ve ben onun yakışıklı suratına yumruk atmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

Roman kıkırdayarak, "Grace bu durumdan pek memnun görünmüyor," diyor.

"Kendine gelecektir," diyor Luke kendinden emin bir şekilde.

"Göreceğiz bakalım," diye mırıldanıyorum içimden, bu işin içinden nasıl çıkacağımı merak ederek.

Luke

Sonraki iki günü otelde geçirdik. Söylediğim her şey bir tartışmaya dönüşüyor ve yaptığım her şey onun benimle kavga etmesine neden oluyor. Onu dizime yatırmaya hazırım ve beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey kendini iyi hissetmediğini bilmek. Bu yüzden bana artık ağır kesiciye ihtiyacı olmadığını çünkü regl döneminin bittiğini söylediğinde içimden sırtıyorum, bir dahaki sefere bana saldırdığında mümkün olan en iyi şekilde misilleme yapacağımı biliyorum.

Grace kanepeye kıvrılmış bir romantik komedi izliyor, beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ki ben harekete geçmeye karar verdim. "Madem kendini daha iyi hissediyorsun, bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin? Bu bölgede harika restoranlar biliyorum," diye teklif ediyorum.

"O restoranları *işin* sayesinde mi biliyorsun yoksa başka kadınları oraya götürdüğün için mi?" diye televizyondan gözlerini ayırmadan söyleniyor. Bunu saklamaya çalıştığını biliyorum ama ayrı olduğumuz dönemde başka kadınlarla yattığım için incindiğini anlayabiliyorum. Onu suçlamıyorum; ona dokunan her erkeği öldürürdüm. *Gerçekten*.

"Hiçbir kadını herhangi bir restorana götürmedim ve *randevuya* çıkmadım. Rastgele tek gecelik ilişkiler yaşadım, hepsi bu."

Bakışları televizyondan bana kayıyor ve gözlerindeki acıyı gördüğümde beni kızdıracak bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum. "Neden şimdi gidip o rastgele ilişkilerden birini yaşamıyorsun ve beni rahat bırakmıyorsun?"

"Bunu kastetmiyorsun," diye homurdanarak ona doğru yürüdüm.

"İstiyorum." Evcilleştirilmeye ihtiyacı olan vahşi bir kedi yavrusuna benziyor ve kot pantolonumdaki organ giderek sertleşirken, ona bunu kastetmediğini göstermekten başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

"İyi o zaman, bunu yapacağım," diyorum ona, yüzümü asmamaya çalışarak. Elbette böyle bir şeyi asla yapmam ama ona bu şekilde önemsedini kanıtlamak güzel. "Eğer umursamıyorsan, burada kalmam için hiçbir neden yok." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kafasını kaldırdı.

"Sen yapmazdın." Bakışları daralıyor.

"Giderim. Belli ki bunu yapmamı istiyorsunuz, o yüzden birkaç saat içinde döneceğim sanırım."

Yüz hatlarındaki kararlılığın eridiğini görebiliyorum. Kıskançlıkla karışık öfke üzüntüye

dönüşüyor ve neredeyse pes edip ona ciddi olmadığını söyleyeceğim ama duygularını itiraf etmesi için gereken itici gücün bu olduğunu biliyorum. Pes etmek yerine arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Umarım ayağa kalkar ve

Beni takip et, yoksa ne yaparım bilmiyorum.

"Sakın gitmeye cüret etme." Eğer sesi bu kadar yürek parçalayıcı olmasaydı, sırtıttırdım. "Neden olmasın?" diye soruyorum, omzumun üzerinden ona bakarak.

"Nedenini biliyorsun."

"Biliyorum ama bunu yüksek sesle söylemeni istiyorum. Bunu kendine, ikimize de itiraf etmeni istiyorum." Bir şey söylemeyince başımı hafifçe sallıyorum ve tekrar ondan uzaklaşmaya başlıyorum. Bu işe yaramış olmalı çünkü bir sonraki an kalbimin onun sözleriyle göğsümden fırladığını hissediyorum.

"Seni seviyorum, tamam mı?" Arkamdan bağılıyor ve ayaklarım duracak gibi oluyor. "Seni seviyorum ve başka biriyle birlikte olmanı istemiyorum."

Dönüyorum ve aramızdaki mesafeyi bir saniyede geçiyorum. Onun yanındaki koltuğa oturuyorum. "Peki kabul etmek neden bu kadar zordu? Neden kabullenemiyorsun? Biz birlikte olmak için yaratılmışız Grace. Benim için her zaman sen oldun ama yine de her konuda bana karşı çıkıyorsun."

"Çünkü korkuyorum Luke," diye bağılıyor, oturduğu yerden fırlayarak. "Yaptığın şeyden korkuyorum. Nasıl bir insana dönüştüğünden korkuyorum. Ve en çok da sana tekrar güvenmekten, sana kalbimi vermekten ve senin onu tekrar kırmandan korkuyorum."

"Korkmana gerek yok. Kimse sana zarar vermeyecek ve seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Kalbin benimle güvende."

"Tabii ki korkmam gerekiyor, biri evinize girdi ve bizi öldürmeye çalıştı."

"Peki o adamlara ne oldu? Sana bir şey olmasına izin verdim mi? Sana yaklaştılar mı? Kimsenin seni incitmesine izin verdim mi? Hayır, seni korudum, tıpkı her zaman yaptığım ve yapacağım gibi."

"Bu sadece... bu çok zor." İç çekerek söylüyor ve doğruyu söylediğini biliyorum. Tüm bunlar beklediğimden çok daha fazla. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu unutup duruyorum ve tek yapmak istediğim onun rahatsızlığını hafifletmek. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek.

"Anlıyorum, bana tekrar güvenmen zaman alacak ama söz veriyorum olacak. Şimdi gidip biraz yemek yiyelim."

Tatlıyı yiyene kadar, bu gecenin ne kadar iyi gittiğine gerçekten şaşıyorum. Grace bana karşı alışılmadık derecede hoş davrandı ve bunun daha önceki itirafından mı yoksa yemeğiyle birlikte yarım şişe şarap içmesinden mi kaynaklandığından emin değilim, her iki durumda da şikayetçi değilim.

"Haklıymışsın, burası çok güzelmiş. Yemekler harika," diyor beyaz çikolatalı frambuazlı cheesecake'ten bir ısırık daha almadan önce. "Bu tür bir şımartmaya alışabilirim. Cheesecake, şarap, biftek." Gözleri mutlulukla parıltıyor.

"Buna alışabilirsin ve alışacaksın da. Bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. İstiyorsan, senindir."

"Ya parayla satın alınamayacak bir şey istersem?" "Onu da sana veririm."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun," diye yanıtlıyor kıkırdayarak ve şarap kadehinden bir yudum daha alıyor.

"Önemli değil, ne olursa olsun, bunu gerçekleştireceğim." Sanki unutmaya çalıştığı bir şey kendisine hatırlatılmış gibi gülümsemesi bir anlığına kayboluyor. Sonra sanki ifadesi hiç değişmemiş gibi, bu düşünceyi bir kenara itiyor ve dudaklarındaki gülümseme bir kez daha geri geliyor.

"Henüz otele dönmeye hazır değilim." Bir parmağını çenesine vuruyor. "Biliyor musun? Hep bir kulübe gitmek istemişimdir. Dans kulübü gibi. Bilirsin, insanların dans ettiği?"

"Dans kulüplerinde insanlar böyle mi yapar? Hiç bilmiyordum." Yardım edemem ama şaka yaparım. "Ukalılığı bırak da beni dansa götür."

Ayağa kalkıp arka cebimden cüzdanımı çıkarıyorum ve masanın üzerine bırakmak üzere birkaç yüz dolarlık banknot alıyorum. "Sen hazır olduğunda hazırım." Kaşlarımı oynatıyorum.

"Ben her zaman hazırım," diyerek gülümsüyor ve ayağa kalkıyor. Birlikte restorandan çıkıyoruz ama arabaya geri dönmüyoruz.

"Yürüme mesafesinde hoşunuza gideceğini düşündüğüm bir kulüp var. Oldukça popüler. İnsanlar orada dans bile ediyor." Şok olmuş bir nefes vererek alay ediyorum ve o da pazuma vurarak kıkırdamama neden oluyor. Ona dirseğimi uzatıyorum, o da dirseğimi tutuyor ve caddede yürürken kolunu benimkinin üzerine atıyor. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, dokunuşu bana çılgınca şeyler yapıyor.

Kısa bir yürüyüş ve çok geçmeden gece kulübüne doğru yürüyoruz. Girişin üzerinde *The Loft* yazan büyük bir neon tabela aşağıdaki kaldırımı aydınlatıyor. Kapıda küçük bir kuyruk var ama Grace'le birlikte ön tarafa doğru yürüyorum ve kim olduğumu bilen fedaiye başımla selam veriyorum. O da başıyla onaylıyor ve tek kelime etmeden kapıyı açıyor. Belalı bir tetikçi olmanın avantajları sanırım.

"Buraya sık gelir misin?" Grace soruyor.

"Hayır, ama sahibini tanımak sizi daha hızlı içeri sokar."

Grace destek için hâlâ koluma tutunurken, onu kulübün içine doğru yönlendiriyorum. Kalabalık ama attığınız her adımda insanlara sürtünmek zorunda kalacağınız kadar değil. Bara ulaştığımızda Grace etrafını incelerken kesinlikle sersemlemiş görünüyor. Kocaman bir gülümsemeyle bakışlarını bana çeviriyor. "Burası güzelmış."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama barmen arkamızdan geliyor. "Hey çocuklar, sizin için ne getirebilirim?"

"Ben bir şişe *Pale Ale alayım*," diyorum Grace'e bakmadan önce. Dirseklerini bara dayamış, ellerini çenesinin altına koymuş, barmene bakıyor ve öne doğru eğiliyor. Bu pozisyonda adama göğüslerinin harika bir görüntüsünü verdiğini biliyorum, soru şu ki, plan bu muydu?

"Sanırım bir *Sex on the Beach* alacağım," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde, niyeti hakkında hiçbir soru işareti bırakmadan. Damarlarımdaki kan bir anda yirmi derece birden yükseliyor. *Bilerek mi flört ediyor? Buradaki her pisliği öldürmemi mi istiyor?*

"Hemen geliyorum," diyor barmen hızla uzaklaşırken. *Akıllıca bir hareket.* Adam kulak kesilir kesilmez onu tutuyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "O da neydi öyle?" Ona tıslıyorum.

"İyi hissettirmiyor, değil mi?" Dişlerim hiç düşünmeden birbirine çarpıyor, çenemdeki kaslar zıplıyor.

"Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki," diye omuz silkiyor, ikimiz de tam olarak bunu yaptığını bilmemize rağmen. Tebrikler, başardın bebeğim.

Barmen bir süre sonra geri dönüyor, içkileri önümüzdeki barın üstüne koyuyor ve koşarak uzaklaşıyor. Belli ki küçük tartışmamızın bir parçası olmak istemiyor.

Bira şişemi aldım ve hepsini içtim. Tekrar yerine koyduğumda ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Grace bir şekilde kokteylinin yarısını içmeyi başarmış ve şu anda hala pipetten meyveli sıvıyı emiyor.

"Gitme zamanı," diyorum onu tek kolundan tutarak. İçkisini yere bırakıyor ve bana bakıyor. "Buraya daha yeni geldik. Gitmek istemiyorum," diye sızlanıyor.

"Gitmiyoruz. Sadece özel bir yere gidiyoruz, böylece sana bir ders verebileceğim." Gözle görülür bir şekilde titrediğini görebiliyorum ama bunu yapmasına neden olan şeyin korku ya da soğuk olmadığını biliyorum. Kolunu sıkıca kavrayarak onu kulübün içine, dans pistini geçip VIP odalarına çıkan merdivenlere yönlendiriyorum.

"Özel bir oda istiyoruz," diyorum merdivenlerin başındaki fedaiye.

Gözünü bile kırpmadan ağır cam kapıları açıyor ve "En sondaki senin" diyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, Grace'i de yanımda sürükleyerek odaya doğru ilerliyorum. Onu özel salona itiyorum ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Tüm dikkatimi tekrar ona verdiğimde göğsünün hızla inip kalktığını, küçük bedeninin hafifçe titrediğini ama dudaklarında bir gülümsemenin de belirdiğini görüyorum.

Oh, o küçük baştan çıkarıcı ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Ceketimi yavaşça çıkarırken ona doğru yaklaşıyorum. Gözlerinde biriken şehvet ve ihtiyaç, ben yaklaştıkça daha da yoğunlaşıyor. O küçük bir adım geri atıyor ama benim adımım daha büyük ve yine de tam önünde duruyorum.

"Arkanı dön," diye emrediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde tereddüt etmeden itaat ediyor. Sonunda bana güveniyor. En azından vücuduyla.

Parmaklarım elbisesinin üstündeki fermuarı buluyor ve çekiyorum, gittiği yere kadar açıyorum, çıplak sırtını bana gösteriyor. Her iki elimi de kullanarak kollarının her iki yanını aşağı doğru çekiyorum ve elbiseyi vücudundan itiyorum. Bunu yavaşça yapmak niyetindeydim ama kendimi kontrol edemeyecek kadar ileri gitmiştim. Daha sarsıntılı bir hareketle, elbise yere düşüyor ve Grace'i külot ve yüksek topuklu sandaletlerden başka bir şey bırakmıyor.

Sikim o kadar sertleşti ki, pantolonumun düğmesi kopmak üzere. Omuzlarından tutarak, onu yavaşça odanın oturma bölümündeki geniş kanepeye doğru itiyorum.

"O külotu çıkar ve dört ayak üzerine düş," diye talep ediyorum, kelimeleri kulağının kabuğuna fısıldayarak. Kanepeye bir adım daha yaklaşmasını ve parmaklarını külotunun bel bandına daldırmasını izliyorum. Öne doğru eğiliyor, dizlerini düz tutarken kalçalarını büküyor. Çıplak poposu ortaya çıkıyor ve loş ışıkta bile kıvrımları parlayan amını en iyi şekilde görebiliyorum. Yavaşça deri koltuğa doğru ilerliyor, elleri ve dizleri üzerinde sürünüyor. Her nasılsa orada durmayı başarıyorum, ta ki omzunun üzerinden bana bakıp bakışları benimkilerle çarpışana kadar.

Parmaklarım pantolonumun düğmesine uzanıyor ve ona doğru ilerlerken fiske vurarak açıyorum. *Yavaşla, koca oğlan*. Kendime söylüyorum ama Grace söz konusu olduğunda yavaşlamak diye bir şey yok. Söz konusu o olduğunda, her şeyi istiyorum ve şimdi istiyorum. Ona ulaştığımda, pantolonumu aşağı itiyorum, zaten sertleşmiş horozum serbest kalıyor.

"Boxer yok mu?" Grace baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıyor.

"Hayır. Senin için her zaman hazırım bebeğim," diyorum kendimi okşayarak, kremi beyaz kıkına bakarken birkaç kez yukarı ve aşağı, o bakir deliği becermek istiyorum. *Bir gün*. İki elimle kıkının yanaklarını ayırdım, büzülmüş deliğine ve dudaklarının üzerindeki parıldayan uyarılmaya hayran kaldım.

"Seni istiyorum," diye miyavlıyor Grace, daha da öne eğilerek kıkının daha da dışarı çıkmasına neden oluyor. Dilim bu hareketle alt dudağımın üzerinden dışarı fırlıyor, onu becerme ihtiyacı vücudumdaki her hücreyi kavlıyor. Onun tadına bakmalıyım, onu unutulana kadar becermeden önce o tatlı kremini yalayarak temizlemeliyim.

Öne doğru eğilerek, dilimi hassas etine doğru kaydırmadan önce burnumu kıvrımlarının üzerinde nazikçe aşağı yukarı gezdiriyorum. Grace'in vücudu hafifçe titriyor ve ben onun tepkisine neredeyse kıkırdıyorum. O benim için yaratılmıştı, yumuşak, nazik vücudu benim tüm karanlık, sert

parçalarım için yaratılmıştı.

"Ne güzel bir amcık," diye fısıldıyorum, dilimin ucu kıvrımlarının arasından kayarak sert klitorisine çarpıyor.

"Luke," diye inliyor ama deri yüzünden sesi boğuk çıkıyor.

Yakında, bebeğim, yakında. Kendi ihtiyacımı bastırarak, bunun ona bir ders vermekle ilgili olduğunu hatırlıyorum.

"Bu benim," diye homurdanarak kıvrımlarını açıyorum ve birkaç uzun yalamadan başka bir şey yapmadan önce sert küçük yumruyu öfkeyle yalıyorum. Bunu birkaç kez yapıyorum, ta ki uyarılmışlığının kalçalarından aşağı damladığını görene kadar.

"Luke, lütfen." Grace'in nefesi kesildi.

"Hayır, bu senin cezan." Yumuşakça mırıldanıyorum, amına saldırmaya devam ediyorum.

"Lütfen... lütfen..." İki parmağımla girişini sıyrıp, sadece geri çekmek için içeri daldırdığımda haykırıyor.

"Kimin amcığı bu?" Hırlayarak iki parmağımı sırlıslam girişine soktum.

"Senin." İzinsiz giriş karşısında nefesi kesiliyor ve ben de gülümseyerek parmaklarımı geri çekiyorum. "Bu kimin vücudu?" Her şeyi tekrar yaparak soruyorum.

"Senin, o senin. Her şeyim, bedenim sana ait Luke, şimdi lütfen beni becer." Parmaklarımı ona birkaç kez daha pompalarken sırtımdan kendimi alamıyorum, çekilmeden önce uyarılmış parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Parmaklarımdaki ıslaklığın keskin tadını yalıyorum ve pantolonumu aşağı itiyorum, sikimi tutuyorum, başparmağımı zaten dölle boncuklanmış ucun üzerinde kaydırıyorum.

Aletimin başını girişine getirerek ona doğru bastırıyorum, bir elimi onu yerinde tutmak için kalçasına, diğerini de boynunun arkasına koyuyorum.

"Bu çok doğru, sen benimsin, tıpkı benim senin olduğum gibi." Eve doğru kayarken, onun içinde dibe vururken homurdanıyorum.

"Siktir." Grace'in nefesi kesildi ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. Sonunda anlıyor. Geri çekiliyorum, sadece tüm yolu geri çarpmak için, her güçlü itme ile hızımı arttırıyorum ve her zaman olduğu gibi, her vuruşta daha fazlası için sızlanıyor ve yalvarıyor.

"Kahretsin! Siktir!" Kalçalarımı daha hızlı pistonlarken dişlerimin arasından tıslıyorum, tenin tene çarpma sesi havayı doldururken alnımda ter boncukları oluşuyor.

"Ben.... Yaklaştım..." Grace pantolon.

"Yalvar," diyorum, boynunu sıkıca kavrayarak.

"Lütfen... lütfen gelmeme izin ver..." İnliyor, minik tırnakları deriyi kazıyor.

"Henüz değil," diye emrediyorum, onunla birlikte boşalmak istiyorum. Daha hızlı hareket ediyorum, omurgamın alt kısmında karıncalanma hissetmeye başlıyorum ve yakın olduğumu biliyorum, inanılmaz derecede yakınım.

"Luke..." Grace sızlanıyor ve coşkulu bir zevk beni ele geçirirken gözlerim ağırlaşıyor.

"Gel, sikimi sağ," diye homurdanıyorum, içinde hareket etmeye devam ediyorum ve çok sıkı çekilmiş bir lastik bant gibi kopuyor, amı beni o kadar sıkıyor ki görüşümde yıldızlar beliriyor.

"Oh Tanrım..." Vücudu titrerken haykırıyor, amının sıkılması ve zonklaması kendi orgazmımı benden koparıyor. Son bir vuruşla, onun içinde dibe vuruyorum ve rahmini sıcak tohumumla dolduruyorum, vücudumdaki her kas acı noktasına kadar geriliyor.

Grace deri koltuğa yığılıyor ve sikim onun sıkılığından kurtuluyor.

"Bu..." Grace yumuşak bir sesle, "Çok yoğun. Seni kesinlikle daha sık kışkandırmalıyım."

Sırtarak kıcının yanaklarından birine şakacı bir tokat indirdim, "Beni baştan çıkarma tatlım. Sana olması gerekenden çok daha nazik davrandım. Bir dahaki sefere beni kızdırırsan, o bakır kıcını alırım."

"Yapamazsın." Ciyaklayarak ellerinin üzerine kalkıyor, diri göğüsleri hareketle birlikte

sallanıyor ve ben gözlerimi onlardan alamıyorum.

"Yapardım ve yapacağım. Yaramazlık yapsan da yapmasan da fark etmez, çok yakında

her santimini sahiplendim, içini ve dışını. Az önce ne dediğini hatırla, her yerin benim."

"Bunun olacağını düşünüyorsan beni daha çok sarhoş etmen gerekecek."

Pislik gibi gülümsüyorum, "Bu ayarlanabilir."

"Tam bir pisliksin," diye gülümsüyor, ayağa kalkarken bacakları titriyor ve ben de bir centilmen gibi ona uzanıyorum. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"Evet, evet istiyorum." Nazlı nazlı gülümsüyorum ve elbisesini giymesine yardım ediyorum. Bunca zaman sonra ona geri dönmenin yolunu bulduğuma, nihayet sonsuza dek birlikte olma şansını yakaladığımıza inanmak delilik. Tabii Grace paylaştığımız geçmişi ve profesyonel bir katil olarak benim işimi bırakabilirse.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Grace fermuarını çektiğimde soruyor. Saçının bir tutamını parmağımın etrafında döndürüyorum ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeden önce saçına bakıyorum.

"Gece daha yeni başlıyor; ne istersen yapabiliriz. Belki seni sarhoş ederiz," diye göz kırpıyorum.

Grace'in gözleri heyecanla parıltıyor ve bu bakışı, bu gülümsemeyi asla unutamayacağımı biliyorum. O da beni en az benim onu sevdiğim kadar seviyor ve bugünkü itirafı bunu kanıtladı. Şimdi tek yapmam gereken bizi sonsuza dek bir arada tutmanın bir yolunu bulmak.

G

yarış

Cehennemden gelen bir baş ağrısıyla uyandım. Tüm başım sanki biri defalarca çekiçle vurmuş gibi zonkluyor, düşünmek bile acıtıyor. Gözlerimi zorlayarak açıyorum, kırıpıştırıyorum, lanet olsun gözbebeklerim bile acıyor. Kolumu kaldırmaya çalışırken kuru dudaklarımdan bir inilti süzülüyor, vücudumdaki her kas itiraz ediyor. Ağzım haftalardır bir damla su içmemiş gibi hissediyor ve midem ölümcül bir zehir tüketmişim gibi çalkalanıyor.

Ne oldu böyle?

Dün geceyi hatırlamaya çalışmadan önce, nerede olduğumu belirlemek için odaya bakıyorum. Yavaşça, çok yavaşça, böylece gece boyunca tükettiğim belli olan tüm içkileri yere dökmek için başımı hareket ettirerek etrafı tarıyorum. Yatakta, otel odamızdayım ve Luke yok. Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, yatak odasının kapısı açılıyor ve elinde bir kahve fincanı ve bir çeşit paket servis gibi görünen bir kutuyla içeri giriyor.

"Günaydın, Güneşli," diyor sessizce, ama bu bile çok yüksek.

"Ne oldu? Otele nasıl döndüğümü hatırlamıyorum." Sesim, boğazımdaki zımpara kağıdı hissiyle uyumlu bir şekilde hırıltılı çıkıyor.

"Beni hatırladığın sürece sorun yok," diyerek gülümsüyor Luke ve yanımdaki yatağa oturuyor. "Sana biraz kahvaltı ve kahve getirdim. Dün gece içtiğin o kadar içkiden sonra kendini pek iyi hissetmeyeceğini düşündüm."

Elimi yüzüme sürerek inliyorum. Bunu yaparken elimde daha önce hiç olmayan bir ağırlık olduğunu fark ediyorum. Şaşkınlıkla elime bakıyorum. Elimde ışıltılı bir elmas yüzük var.

Ne. Ne. Sikeyim.

"Parmağımdaki de ne?" Hırlıyorum ama sesim daha çok tıslamaya benziyor. "Yüzük parmağındaki mi?" Luke kocaman gülümsüyor.

"Alyansın tabii ki."

"Düğünüm, ne?" İnce gümüş bir bandın üzerinde duran kocaman pırlantaya bakarak soruyorum. "Neden bir alyans takayım ki? Ben evli değilim ki." Kalbim göğsümde taklalar atmaya başlıyor. Dün gece ne oldu böyle?

"Dün değildin ama bugün öylesin." Luke elini uzatarak bana yüzük parmağını süsleyen gümüş alyansı gösteriyor. "Dün gece evlendik, unuttuğuna inanamıyorum. Yani, senin fikrin olduğuna"

göre."

"Siktir, hayır!" Elimi başıma, zonklayan damarın tam üzerine bastırarak tüm bunların geçmesini istiyorum.

"Hadi ama, gerçekten o kadar üzgün olamazsın?"

Yüzümden, "Öyleyim. Töreni bile hatırlamıyorum. Neden böyle bir şey yapmama izin verdin?" Kaşlarımı çatıyorum, kendimi tamamen yenilmiş hissediyorum.

"Bunun gerçekten bir önemi yok. Nasıl olsa bir gün evlenecektik ve ben sana izin verdim çünkü sonsuza dek ilk kez yeniden benim oldun. Beni istedin, beni sevdiğini söyledin. Ve tipik sözümüne sadık kalarak bana evlenme teklif ettin, ben de bunu gerçekleştirdim."

"Luke..." Tekrar inleyerek yavaşça yataktan kalkıyorum. Bunu yaparken soğuk havayı çıplak tenimde hissediyorum. Kahretsin, sanırım seks de yaptık ve ben bunu da hatırlamıyorum.

"Bunu düzeltmeliyiz."

Luke başını sallar, "Düzeltecek bir şey yok. Biz evliyiz."

"Geri alınamaz mı?" Bu sözler karşısında irkildim. Luke'la asla evlenmek istemediğimden değil. Bunu yapacak olsaydım, kendi zamanımda, büyük bir düğünle ve yok edilmediğim bir törenle yapmak isterdim.

Luke'un yüz hatlarında hüznün beliriyor ve ben bunu kalbimde hissediyorum, sözlerimin geride bıraktığı küçük yarayı. "Bu geri alınmayacak. Sen benim karımsın ve ölüm bizi ayırana kadar da öyle kalacaksın. Hikayenin sonu." Yatağın üzerine bir kutu yiyecek, komodinin üzerine de bir fincan kahve bırakarak ayağa kalktı. "Ye, baş ağrın için sana bir şeyler getiriyorum."

Ve beni düşüncelerimle baş başa bırakarak odadan çıkıyor. Yavaşça tekrar uzanıyorum; yumuşak tüy aniden başımın arkasında bir taş yığını gibi hissettiriyor.

Ben evliyim. Kelimelerin içime işlemesine izin verdim. *Luke ile... Luke ile evliyim.*

Bunu hiç düşünmedim desem yalan söylemiş olurum. Gençken, bir gün Luke'la evleneceğimden emindim ve ayrı olduğumuz zamanlarda bile, onun ölümünü gördükten sonra bile, bir parçam onu asla bırakmadı. Bir parçam onu sevmekten asla vazgeçmedi ve vazgeçeceğini de sanmıyorum.

Evlenmenin benim fikrim olduğunu söyledi ve yalan söylediğini sanmıyorum çünkü kendime karşı tamamen dürüst olursam, onunla evlenmek istiyorum. Şimdi tek yapmam gereken bu konuda neden içimde kocaman bir korku ve üzüntü yumağı olduğunu bulmak.

Luke elinde birkaç hapla döndü. Yanıma oturuyor ve boştaki elini başımın altından geçirerek ilaçları alabilmem için hafifçe kaldırıyor. Hapları dilimin üzerine koyuyor ve komodinden bir bardak su alıp içebilmem için dudaklarıma götürüyor. Sertleşmiş yüz ifadesi bana hala kızgın olduğunu söylüyor ama dokunuşu nazik ve şefkatli.

Bardağı tekrar yerine koyuyor ve başımı tekrar yastığa koyuyor ama ayağa kalkmıyor. Ona baktığımda, Luke yanımdayken içimdeki hüznün azaldığını fark ediyorum ve endişelendiğim şeyin evli olmamız olmadığını biliyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ve Luke'un viski gözlerinin benimkilere bakarken yumuşamasını izliyorum. "Keşke düğünümüzü hatırlayabilseydim. Gelinlik bile giymemiştim, pasta bile yememiştim. İlk dans yoktu. Bunların hiçbirini yaşamadım."

"Bu yüzden mi üzgünsün? Büyük bir düğün mü istiyorsun? İstedığın kadar büyük bir düğün yapabilirsin. Bu hafta sonu, az önce söylediğin her şeyle ve daha fazlasıyla bir resepsiyon verebiliriz. Hatta dandik bir DJ bile tutarız. Kimi istersen davet edebilirsin."

Sonra kafama dank etti. Hüznün gitmeme izin vermemesinin gerçek nedeni. *Kimi istersen davet et.* Onun sözleri ne kadar yalnız olduğumu hatırlatıyor. Davet edecek kimsem yok. Benimle kutlama yapacak arkadaşlarım yok, ilk sırada oturup ağlayan annem yok, benimle koridorda yürüyecek ve mihrapta beni teslim edecek babam yok. Luke dışında kimsem yok ve bu korkutucu olduğu kadar

üzücü de. Sanki üzüntümü hissetmiş gibi

Luke bana doğru uzanıyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor.

"Ne oldu? Bunun seni mutlu edeceğini, gülümseteceğini düşünmüştüm?"

"Davet edecek kimsem yok. Arkadaşım yok, ailem yok, hiç kimse yok." Sesim kelimeler arasında çatlıyor. "Kahretsin, üzgünüm bebeğim," diye yatıştırıyor Luke beni kucağına çekerek.

Kollarını bana doluyor,

Beni sıkıca göğsüne bastırdı. "Ne istersen yapabiliriz, küçük ya da büyük düğün, umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey sensin ve ben senin yanındayken bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum ama bu işimi kolaylaştırmıyor. Günün sonunda, sahip olduğum tek kişi Luke.

"Zamanın sonuna kadar seninle ilgileneceğim, ölüm beni senden ya da seni benden uzaklaştırana kadar." Saçlarımın arasına fısıldıyor, yatıştırıcı elini sırtımda gezdiriyor ve ben canlanıp başımı kaldırıyorum, dudaklarım bir ışık gibi onunkileri buluyor. Yalnız kalmaktan, Luke'a bel bağlamaktan ne kadar korkuyorsam, ona sahip olamamaktan, onu kaybetmekten de o kadar korkuyorum ve bu da her şeyi on kat daha karmaşık hale getiriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyorum

Dışarı.

Birkaç gün sonra kendimizi North Woods'ta, Luke'un bizim için yaptığı evde bulduk. Yavaş yavaş gerçekten evli olma fikrine alışmaya başlıyorum. Yaptığı ve yapmaya devam ettiği şeylere rağmen onu sevdiğimi kabul ettim.

Hayatım son birkaç günde çok değişti, ama sonunda daha iyiye doğru değiştiğini görüyorum. Hâlâ aynı kişiyim, hâlâ kendimim ama şimdi gözlerim parmağımı süsleyen elmas yüzüğe takılıyor. Orada bir yüzük görmek garip, Luke'un parmağında görmek ise daha da garip. Luke'un işi hakkında hiç konuşmadık ama kot pantolonunu ve deri ceketini giydiğinde başka bir iş için yola çıktığını anlıyorum.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?" Kanepeye tüneyerek sordum.

Luke bana sert bir bakış attı, "Lütfen bu konuda benimle kavga etme Grace. Aramızdaki her şey harikaydı ve değiştiremeyeceğim bir şey için kavga etmek isteyeceğim son şey."

Alt dudağımı kemiriyorum, tepkimi tutuyorum. Değişmeyeceğinden değil, *değişmeyeceğinden*, ama şimdi bunu bir dağ haline getirmenin bir anlamı yok. Bu yoldan daha önce de geçtik ve ben onu profesyonel bir tetikçi olarak işinden vazgeçmeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtim, bunun yerine onun iyiliği için endişeleniyorum. Onu tekrar kaybetmeyeceğim.

"Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Luke'un bakışları yumuşuyor ve odayı geçerek benimle göz hizasına kadar iniyor. Beni yanaklarımdan kavırıyor ve yüzümü kendine yaklaştırıyor. Gözleri yüzümü tarıyor ve tek yapmak istediğim ona evde kalmasını, bütün gece beni kollarında tutmasını söylemek.

"Ben ülkedeki en tehlikeli adamlardan biriyim ve sen birinin bana *zarar vermesinden* endişeleniyorsun.

Bana mı? Bana bu kadar az mı güveniyorsun, karıcığım?" "İnancım var, sadece endişeliyim."

"Olma o zaman." Önce burnumun ucuna, sonra alnıma, sonra da dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Ciğerlerimdeki hava duruyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Hissedebildiğim tek şey dudaklarının dudaklarıma yapışması ve gömleğine tutunarak ona sarılıyorum. Öpücük bir yere varamadan dudaklarında gergin bir sırtışla geri çekiliyor.

"Seni seviyorum ve o küçük güzel kafan yastığa bile değmeden geri döneceğim." "Elbette döneceksin."

"Arayacağım. Herhangi bir sorun yaşarsan, beni aramak için yatak odasındaki cep telefonunu kullan. Eğer hemen cevap vermezsem, seni hemen geri ararım."

"Hiçbir sorun yaşamayacağım. Bu yüzden bu çılgın güvenlik sistemini kurdurdun, değil mi? Sen yokken burada güvende olayım diye mi?"

"Evet, bir daha kimse bu eve zorla giremeyecek."

"O zaman benim için endişelenmene gerek yok. Sadece git ve güvende ol, lütfen güvende ol."

"Her zaman öyleyim bebeğim," diyor göz kırparak ve silahını kot pantolonunun arkasına sokuyor. Her erkeğin işe giderken yaptığı gibi ön kapıdan çıkıyor ama onun işi insanları öldürmek, dokuzdan beşe çalışılan tipik bir iş değil. Koltuktan kalkıp pencereye gidiyorum ve garaj yolundan çıkışını izliyorum.

O anda beni ilk kez yalnız bıraktığını fark ediyorum. Elbette artık kaçmaya çalışmayacağımı biliyor. Onunla savaşmayı geçtim. Onun hakkında hissettiklerimle savaşmayı geçtim.

Gözden kaybolduğunda kanepeye geri dönüp oturuyorum, kumandayı alıp kanallar arasında geziniyorum. O yokken hiçbir şey ilgimi çekmiyor, düşüncelerim onun etrafında dönüp duruyor. Bu akşamki işi ne? Kimin peşinden gidiyor? Eve yaralı mı dönecek, yoksa daha da kötüsü hiç dönmeyecek mi?

Kendimi korkutmak şu anda bana yardımcı olmayacak, bu yüzden kalkıyorum ve zihnimi rahatlatmak için hafif bir temizlik yapmaya karar veriyorum. Saate bakmadan önce kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkadım ve çamaşırları yıkadım. Bir saat geçti ama bu mümkün değil. Sanki zaman durmuş gibi görünüyor.

Buzdolabına gidip bir gün önce aldığımız yiyeceklere bakıyorum ve akşam yemeği için ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Ne yaparsam yapayım, iki kişiye yetecek kadar yapmak istiyorum çünkü Luke yatmadan önce evde olacağını söylüyor, belki eve geldiğinde akşam yemeği ister. Bilmiyorum ama yine de bir güveç kabı yapmaya karar veriyorum. İhtiyacım olan tüm malzemeleri çıkarıp bir karıştırma kabına koyuyorum ki hafif bir tıkırtı duyuyorum.

Luke'un evde olduğunu düşünerek kalbim küt küt atıyor ama sonra heyecanım başka bir şeye dönüşüyor. Omurgamda huzursuz bir his belirliyor ve mutfakta durduğum her saniye daha da artıyor. Kapının çalınması kesilip de evin içinde bir yerlerden gelen cam kırılma sesini duyduğumda, vücudum nihayet harekete geçiyor.

Elimdeki her şeyi tezgâhın üzerine bırakarak mutfaktan dışarı koşuyorum.

Bir silaha ihtiyacım var. Dolaba gitmeliyim. Saklanmam lazım. Aklımdan binlerce şey geçiyor. Alarm sistemi henüz çalmadı ama Luke birinin içeri girdiğini biliyor olmalı, değil mi?

Merdivenleri yaralamıştım ki ışıklar kesildi ve tüm ev karanlığa gömüldü. Boğazıma bir çığlık düğümlendi. *Kendini ele verme.* Korkumu bastırıyorum ve merdivenleri çıkmaya devam ederken kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Bilmediğim bir dilde konuşan sessiz sesler kulaklarıma doluyor.

Kahretsin, göğsüm hızla inip kalkmaya başlıyor ve ayaklarım titreyerek ve midem çalkalanarak basamakları tırmanıyorum.

Tanımadığım adamların evin içinde dolaştığını duyabiliyorum. Basamakların tepesindeyim, kendimi görünmez kılmak için elimden geleni yaparken gıcırdayan döşeme tahtasını unutuyorum. Tahtaya bastığım anda gıcırta havayı dolduruyor, ağır ayak sesleri duraklıyor ve nefesimi tutup sesin nereden geldiğini duymamaları için dua ediyorum ama artık çok geç.

Basamakların dibinde bir adam belirliyor ve bunca zamandır içimde tuttuğum çığlık yırtılıyor

boğazımdan. Merdivenlerden sıçrayarak yatak odasının kapısına doğru olabildiğince hızlı koşuyorum. Eğer aramıza bir ya da iki duvar koyabilirsem. Parmaklarım kapı kolunu sıyrırken ağır bir beden bana çarpıyor ve beni yüzüstü tahtaya itiyor.

Bir vınlama ile hava ciğerlerimi terk ediyor ve iri yarı adama karşı mücadele ediyorum.

"Çok alıngansın," diye mırıldanıyor kulağıma adam, ellerimi arkamda sabitlerken etli parmakları bileğime batıyor. Bir o yana bir bu yana savrularak ona karşı mücadele ediyorum, büyük olasılıkla kendime ondan daha çok zarar veriyorum.

"Bırak beni," diyorum ve ayağına basıyorum.

Beni göğsüne doğru çekerek gülüyor, ama bu şaka yollu bir gülüş değil, karanlıkla renklendirilmiş vahşi bir gülüş ve omurgamdan aşağıya bir korku dalgası gönderiyor. Nefesi yanağıma değiyor, tütün kokusu burnumu gıcıklıyor ve her yere kusmadan önce yüzümü ondan çeviriyorum.

"Luke'u tanıyor musun, tatlım?" Hemen sustum, kim bu adamlar ve Luke'u nereden tanıyorlar? Herif yine gülüyor, "Öyle olduğunu varsayıyorum..." Sözlerine Rus aksanıyla devam ediyor.

Tüm gücümle adamın elinden kurtulmaya çalışıyorum ama yeterince güçlü değilim ve birkaç saniye içinde yüzüstü yere kapaklanıyorum, iri yarı herifin dizi belime batıyor. Basamakların başında başka bir adam beliriyor ve yanağımı yerden kaldırıyorum, adamın beni tutan adam kadar büyük ve korkutucu olduğunu fark ediyorum.

Karşılıklı konuşuyorlar ve ben daha gözümü kırpamadan ellerim ve ayaklarım bağlanıyor. Sırt üstü yuvarlandım ve saldırganımla yüzleşmeye zorlandım.

"Çok güzel." Parmağını yüzümün yan tarafında gezdirerek mırıldanıyor. Hırlıyorum ve ona dişlerimi gösteriyorum. Piç kurusu sadece gülümsüyor ve boncuk gözlerini ortağına dikeyiyor, bir kez daha konuşuyorlar ve ikinci adam elinde bir rulo koli bandıyla önümde beliriyor.

"Seni bulacak, benim için gelecek," diye bağıryorum, fermuarlı bağlara karşı mücadele ediyorum. İçimdeki korku arttıkça plastik bileklerime batıyor.

"Olay da bu zaten, tatlım." Elinde koli bandı olan adam dişleriyle bir parça koparıırken öyle diyor. Midemde bir korku düğümü oluşmaya başladı ve bant şeridini bana doğru getirdiğinde tıslayarak ona canı bir kedi gibi karşı koyuyorum.

Kolayca zapt edildim ve bant dudaklarıma yerleştirilerek çığlıklarım bastırıldı.

Adamlardan biri "Bu acıtacak," diyor ve ben tepki veremedenden bir silahın kabzasının kafama indiğini görüyorum, tüm dünya bir anda karanlığa gömülüyor.

Luke

iş üç saatten kısa bir sürede bitti ve eve, sevgili karımın yanına dönmenin heyecanı ile başım dönüyor. Hay sikeyim. Grace'e karım demek çok garip hissettiriyor. Onu karım olmaya ikna etmenin olağanüstü bir zaman alacağını düşünmüştüm ama Vegas'tayken onunla evlenmem için bana yalvararak beni çok şaşırttı.

Ve yapmamam gerektiği halde, kendime engel olamadım. Arabayı garaj yoluna çektim ve hemen çok kötü bir şey olduğunu anladım. Ellerim titreyerek ve midem korkuyla çalkalanarak araçtan çıkmadan önce frene basarak aracı zar zor park ettim.

Merdivenlerden yukarı yürüyorum ve eve giriyorum, eşikten adımımı atarken tereddüt etmeden silahımı çekiyorum. Tüm ışıklar kapalı ama pencereden giren gökyüzü nereye gittiğimi görmeme yetecek kadar ışık veriyor. Eşyalar mutfak tezgahının üzerine dağılmış, sanki ortadan kaybolmuş, kaçırılmış gibi bırakılmış. Bu düşünceleri uzaklaştırıyorum. Temiz bir kafaya ihtiyacım var.

Ev sessiz, çok sessiz. Etrafa göz gezdirirken kırık bir pencere fark ettim. Alarm sistemine ne oldu? Alarmin çalması gerekirdi. Öfke içime akıyor, vücudumun her zerresini ele geçiriyor. Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki kafamın içindeki diş çatırtılarını duyabiliyorum.

Her odaya girdiğimde, aklımdan sessiz bir dua geçiyor. *Lütfen iyi olsun. Lütfen incinmesine izin verme.*

Tüm evi bir kez taradım, sonra ikinci kez. Hiçbir şey yok. O burada değil. *Lanet olsun!*

Arka cebimden cep telefonumu alırken ellerimin titrediğini fark ediyorum. Daha önce ellerimin titrediğini hiç hatırlamıyorum. Titreyen parmaklarımla Xander'ın numarasını çeviriyorum. Her çevir sesi bir başka sonsuzluk gibi geliyor.

Sonunda cevap verdiğinde, ben telefona bağırmadan önce sadece adımın ilk harfini söyleyebildi, "Birisi Grace'i aldı, evimden, onu aldılar..."

"Luke, sakın ol, hemen geliyorum." Xander'ın sesi sert ama garip bir şekilde rahatlatıcı.

"Tamam, acele et," diyorum ve telefonu kapatıp evin boşluğuna bakıyorum. Bir şeyler yapmam gerektiğini bilerek garaja, şalter kutusuna gidiyor ve elektriği tekrar açıyorum. Etrafa daha iyi bakmalıyım, bazı ipuçları bulmalıyım, böylece onu kimin kaçırdığını anlayabilirim. Çok fazla insan öldürdüm ve çok fazla düşmanım olmasa da, o pisliğin benim ve Grace'in cesetlerini görmesine izin vermek

yüzler sırtımıza bir hedef koydu.

Işıklar tekrar yandığında, evin içinde üçüncü kez dolaşıyorum. Bana yardım edebilecek bir şey arıyordum. Mutfığa ulaştığımda, buzdolabının üzerinde buldum. El yazısıyla yazılmış bir not buldum. *Sen benim kanımı öldürdün, şimdi ben de senin bir şeyini öldüreceğim. -P. A.*

Hay sikeyim! İlk önce buzdolabına çarptım ve nemli alnımı soğuk çeliğe yasladım. Bu tam da olmasını istemediğim şeydi.

Göğsümde bir ağrı ve karnımda daha önce hiç yaşamadığım bir gerginlik var. Bunun ne olduğunu anlamam bile bir anımı aldı. *Korku.* Dehşete kapıldım ve hayatımda hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Grace'i kaybetme korkusu. Bu gerçek ve tüm bedenime yayılıyor, ruhumun her parçasını ele geçiriyor.

Ön kapının gıcirtısı sıçramama neden oluyor ve silahımı kaldırarak dönüyorum, gözlerim Xander'ınkilere kilitlenince kolumun tekrar yanıma düşmesine izin veriyorum.

"Sorun yok, onu bulacağız. Bana ne olduğunu anlat," diye emretti Xander.

"Paulio Angelini, oldu," diye bağırarak buzdolabının üzerindeki notu gösterdim. "Onunla ilgilendiğini sanıyordum. Şimdi o var, Grace. Ne bok yiyeceğiz şimdi?" Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Mecbur kalırsam her pisliği öldüreceğim, kendi kanlarında boğulmalarını dinleyeceğim.

"Kahretsin, o piç kurusu. Elbette onunla uğraşıyorum Luke, ama o büyük bir balık. Ona ulaşmak kolay olmadı. Her yerde adamları var."

"Neye sahip olduğu ya da kim olduğu umurumda değil. O da dahil olmak üzere hepsini öldüreceğim. Eğer onun saçının tek bir teline dokunurlarsa, yemin ederim, hepsi ölmüş sayılır."

Xander bana bakıyor, gözleri ilk kez yumuşuyor. "Kolay olmadığını söyledim, imkansız olduğunu değil. Onu bulacağız Luke ve hepsi bizimle uğraşmanın bedelini ödeyecek, sana söz veriyorum."

"Daha iyi olurlar."

Son iki saat hayatımın en uzun süresiydi. Akıl sağlığımı zar zor koruyorum ve Grace'i yorulmadan ararken sabrım buz gibi inceldi. Onu son gördüğümünden, dudaklarını öptüğümünden, tenini tenimde hissettiğimden bu yana saatler geçti. Deliriyorum, kuduz bir hayvan gibi, delirmeme saniyeler kaldı.

Xander onu bulmamıza yardımcı olabilecek herkesi aradı ve elimizdeki her kaynağı kullanıyoruz, hatta yapabileceğimiz her iyiliği istiyoruz. Oturma odam küçük bir arama ekibi karargâhına dönüştü ve bu beni hasta ediyor. Xander, Damon ve Hero şimdilik burada kalıyorlar ama çoğunlukla telefonlarının başındalar, şehrin her köşesindeki her adamı arıyorlar, bu yüzden daha çok yalnızmışım, kendi ıstırabımın içinde boğuluyormuşum gibi geliyor. Eğer onu bulursam, eğer iyiye, Tanrım, iyi olması için dua ediyorum, bundan vazgeçeceğim. Eğer o iyiye her şeyden vazgeçerim.

Sonunda, iki dayanılmaz uzun saatten sonra, Angelini'yi bulduk. Xander'ın uyuşturucu satıcılarından biri onu şehir merkezindeki bir otele girerken görmüş. Harekete geçmek için ihtiyacımız olan tüm bilgi bu. Bir dakikadan az bir sürede hazırlandık ve gitmeye hazırız.

"Gelmek istediğine emin misin?" Damon çıkarken bana sordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Gelmek istediğini biliyorum ama şu anda doğru düşünemiyorsun. Onu senin için daha az kan dökerek ve daha az tanıkla alabiliriz."

"Peki ya kaçırılan Kiera olsaydı, biz onu alırken evde bekler miydin?"

senin için?"

"Siktir, hayır! Tamam, anlıyorum ama unutmayın ki bu sadece intikamla ilgili değil. Grace bizim bir numaralı önceliğimiz. Kan istediğini biliyorum ama mesele bu değil."

Gözlerimi deviriyorum ve botumun bileğine bir bıçak yerleştiriyorum, "Sadece karımı geri istiyorum, zarar görmeden, hepsi bu."

"Ve onu geri alacağız," diye onaylıyor Hero sırtıma bir tokat atarak, "şimdi yola koyulalım ki kızı alıp günü kurtarabilelim."

Hero'nun emriyle hepimiz büyük boy Tahoe'ya bindik. Hero ve ben arkaya bindik, Damon sürücü koltuğunda, Xander da yolcu koltuğunda, hâlâ telefonda adamıyla saldırıyı koordine ediyordu.

Şehre doğru yol alırken aklımdan milyonlarca düşünce aynı anda geçiyor. Pek çok farklı senaryo ve hiçbirini düşünmek istemiyorum. Tek bildiğim Grace'in güvende olması gerektiği. Eğer ona zarar verirlerse.

Xander konuşmayı bitirdikten sonra bana döndü. "O iyi olacak. Bir dakikadan kısa bir süre içinde orada olacağız. Onu oradan tek parça halinde çıkarmaktan başka bir şey düşünme. Diğer her şey daha sonra halledilecek."

Başımı sallıyorum, boğazım tek bir kelime bile çıkaramayacak kadar gergin. Gıcırdayan lastiklerle dakikalar sonra otelin arka girişine yanaşıyoruz. Damon motoru durduruyor ve hepimiz arabadan iniyoruz. Üç cip daha buraya park etmiş, adamlar gitmeye hazır.

"Biz konuşurken içeride onu arayan başka adamlarımız da var. Altıncı kattaki bir odada olduğunu düşünüyorlar," diye açıklıyor Xander, hepimiz kapıya doğru yürürken. "Angelini kendi adıyla giriş yapmadı, bu yüzden hangi odaları kiraladığını bilmiyoruz."

Bir koridordan geçip, bizi personel asansörüne götüren bir deponun yanından geçiyoruz. Xander bir kod giriyor ve kapılar kayarak açılıyor. İçeri girdim ve paneldeki altıya bastım. Diğerleri de bindi ve kapı arkamızdan kapandı.

Altıncı katta yeniden açıldıklarında derin bir nefes alıyorum ve içimi bir sakinlik kaplıyor. İyi bildiğim bir his, bir işten hemen önce, tüm duyularımın mükemmel bir senkronizasyon içinde olması gerektiğini bildiğim zaman hissettiğim sakinlik. Bedenim ve zihnim iyi yağlanmış bir makine gibi birlikte çalışırken, silahımın kabzasını sıkıyorum.

Nerede olduklarını bilmediğimiz için bu kattaki tüm kapıları tek tek kırmaktan başka çaremiz yok. Kendimizi ilk kapıda konumlandırıyoruz, içeri girmeye hazırız ki boğuk bir çığlık kulaklarımızı dolduruyor.

Başımı sesin geldiği yöne doğru kaldırıyorum. Diğerleri de duymuş olmalı, çünkü hepimiz sağdaki üçüncü kapıya bakıyoruz. Herkesten önce ben harekete geçiyorum. Kapıya doğru koşuyorum, tekmeleyerek açıyorum.

Tahta ayağımın altında hiçbir şey yokmuş gibi çatırdıyor ve odaya doğru ilerliyorum. Önümdeki manzarayı kavramam sadece bir saniyemi alıyor ama bunun sonsuza dek peşimi bırakmayacağını şimdiden biliyorum.

Grace yatağa yayılmış; elleri ve ayakları birbirine bağlanmış ve ağzı bantla kapatılmış. Gömleği yırtılmış, göğüslerini ortaya çıkarmış ve pijama pantolonu yarıya kadar indirilerek külotuyla bırakılmış. Birinin yüzüne vurduğu belli olan şişmiş yanağında kan var.

Angelini olduğunu tahmin ettiğim bir adam onun üzerinde geziniyor. Ölmek üzere olan bir adam. Odayı insanüstü bir hızla geçiyorum, adamın silahına uzanmasını izliyorum, ama silahını kaldırmaya fırsatı olmuyor, çünkü çoktan peşine düşmüştüm.

Onu Grace'den uzaklaştırırken silahını düşürdü. Onu duvara yapıştırırken ellerim boğazına

dolanıyor ve canını sıkmaya hazır hale geliyor. Gözlerinin yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşmesini, yüzünün kıpkırmızı olmasını izliyorum ve beni uzaklaştırmak için gösterdiği zayıf çabalara gülümsüyorum.

"Luke!" Xander'ın sesi zihnimi kaplayan öfke duvarını zar zor yarıyor. "Luke, dur! Onun icabına bakacağız. Grace'i buradan çıkarman gerek."

Onun adını duymak başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmesi gibi.

Grace. Grace'imın bana ihtiyacı var.

Bok parçasını serbest bırakıyorum ve vahşi gözlerimle odaya bakarak etrafımda dönüyorum.

Grace hâlâ yataktadır, biri üzerine bir battaniye örtmüştür ve Damon ağzındaki bandı çıkarmaktadır. Kontrolsüzce ağlıyor, her hıçkırığında tüm vücudu titriyor. Kendimi onun yanına koştuktan alıkoyamıyorum, ellerimi onun üzerinde gezdirme, parmaklarımı vücudunda gezdirme, iyi olduğundan emin olmak için etinin her santimini inceleme ihtiyacı hissediyorum.

Damon etrafımıza bakarak, "Onu dışarı çıkar, Hero seninle gelecek, burayı temizleyeceğiz," diyor. Ancak o zaman Angelini'nin adamlarının odada olduğunu fark ediyorum. Biri yerde yüzüstü yatıyor; bir diğeri Xander'ın adamlarından biri tarafından silah zoruyla tutuluyor. Kahretsin, diğer iki adamı fark edemeyecek kadar kendimde değildim.

Kollarımı Grace'in altına sokuyorum - battaniye ve hepsi - onu kollarıma alıyorum. Hemen başını çevirip yüzünü göğsüme gömüyor. Hero'yu peşime takıp odadan çıkıyorum. Onu buradan çıkarmak için duyduğum ani ihtiyaç çok büyük.

"Tuttum seni, bebeğim. Ben buradayım. Artık güvendesin." Yukarı çıktığımız yoldan aşağı inerken saçlarına fısıldamaya devam ediyorum. Asansörde Hero el ve ayak bileklerindeki bağları kesiyor. Elleri serbest kalır kalmaz kollarını bana doluyor ve beni daha da yakınına çekiyor. Arabaya giden yolun geri kalanında, kaybolacakmışım gibi bana tutunuyor.

Oraya vardığımızda Hero benim için arka kapıyı açıyor ve Grace'le benim SUV'a girmemize izin veriyor ama kendisi binmiyor. Bunun yerine arabanın kaputuna yaslanıp diğerlerini bekliyor ve bize biraz mahremiyet sağlıyor.

Bir an için ona sarılıyorum, saçlarını okşuyorum, onu tekrar kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum. Göğsüme doğru hıçkırıyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum. Hıçkırıkları biraz yatıştığında, ses tonumu yumuşak tutarak onunla konuşmaya çalışıyorum. "Sana zarar verdiler mi ya da sana herhangi bir şekilde dokundular mı?"

"Hayır," diye mırıldanıyor gömleğimin içine. "Oraya zamanında vardın. Neredeyse..." Ağlaması tekrar şiddetlenerek kesiliyor ama kendimi rahatlamış hissetmekten alamıyorum.

"Sorun yok. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Bundan emin olacağım." Hayatım buna bağlıymış gibi ona tutunmaya devam ediyorum ve belki de öyledir.

Çok geçmeden Damon ve Xander arabaya döndüler. Kapılar açılıp kapandığında Grace irkiliyor ama ben onu susturup kulağının dibine güven verici sözler fısıldıyorum.

"Adamlarım geri kalanıyla ilgilenecek, hadi onu eve götürelim," diyor Xander, motor bir an sonra kükreyerek canlanıyor.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," diyorum havaya ama aslında tüm çocuklara.

"Lafı bile olmaz. Sen ailedensin ve bu artık Grace'i de aile yapıyor ve biz bizim olanı koruruz." Xander bana bunu söylüyor ve bunun için minnettar olsam da, bunun yeterince iyi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ben bu ailenin bir parçası olmasaydım Grace'in başı belaya girmezdi.

Utancı ve suçluluk birbirine karışıyor ve Xander için çalışmaya başladığımdan beri ilk kez içime şüphe düşüyor. Yaptığım şeyi yapmaya devam edip aynı zamanda Grace'i nasıl güvende tutabilirim? Onu tüm bunlardan, korku dolu bir gelecekte korumak için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

G

yariş

Arabadan inene kadar evimize geri dönmediğimiz FARKINA BİLE VARMIYORUM. Luke hala beni taşıyor, bunun için minnettarım çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda ayaklarımın üzerinde dik durabilir miyim bilmiyorum.

"Şimdilik Xander'la kalacağız. Şehirdeki en güvenli yer orası," diyor Luke beni ön merdivenlerden yukarı taşıırken. Kapı açılıyor ve iki kadın beliriyor; birini hemen tanıyorum. *Elyse*. Onun burada ne işi var?

"Aman Tanrım. Grace, iyi misin?" Elyse koşarak yanımıza geliyor, küçük elleriyle alnımı usulca okşuyor.

"Evet, sanırım. Burada ne yapıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hero beni ve çocukları evde yalnız bırakmak istemedi, o yüzden beni buraya getirdi," diye cevap veriyor, ailesinden bahsedince gülümsüyor ve ben şimdi noktaları birleştiriyorum. Luke'la birlikte gelen adamlardan biri olan Hero, Elyse ile birlikte. Luke ve Sophie'nin onlar hakkında konuştuklarını hatırlıyorum ama her şey olup biterken şu ana kadar aklıma gelmemiştir.

"Onu içeri alayım," diyor Luke, sesi zihinsel olarak tükenmiş gibi gergin çıkıyor. "Elbette, evet içeri gel. Sizin için hazır bir misafir odamız var zaten." Elyse bir adım atıyor uzaklaşıp, içeriye doğru ilerliyor. Kapıdaki ikinci kadın henüz tek kelime etmedi ama göz ucuyla Xander'ın yaklaşip onu öptüğünü görüyorum. Bu Ella olmalı, karısı.

Diğerlerini arkamızda bırakarak Elyse'i merdivenlerden yukarı doğru takip ediyoruz. Bizi geniş ve süslü bir yatak odasına götürüyor ve buranın bir malikane olduğunu şimdi fark ediyorum. Oda cömertçe dekore edilmiş ve ortasında gölgelikli bir kral yatak var. Eğer burası misafir yatak odasıysa, evin geri kalanının neye benzediğini bilmek istiyorum.

Luke beni nazikçe yatağa yatırıyor ve odadan çıkmadan önce Elyse'in ona hızlıca sarılmasını izliyorum. Kapı kapandığında ve sadece biz kaldığımızda Luke yanıma oturuyor.

"Senin için çok endişelendim, sana zarar verdiklerini ya da daha kötüsünü düşündüm." Luke'un beni sevdiğini biliyordum ama bu şekilde konuştuğunu duymak, sesinin ham duygulardan başka bir şey olmaması, bunu ilk kez gerçekten görmemi sağladı.

"Gerçekten korkmuştum ama benim için geleceğini biliyordum."

"Her zaman, her zaman seni bulacağım. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Biliyorum."

"Seni buradan çıkarıp banyoya sokmaya ne dersin?" Luke öneriyor.

"Duş almayı tercih ederim." Suyun beni yıkadığını görmek ve suyun boşa akıp gitmesini izlemek istiyorum, umarım bu gecenin anıları da onunla birlikte gider.

"Ne istersen bebeğim," diyor Luke, cızırtılı otel battaniyesini sıyrarak. Çıplak göğsüme çarpan serin hava bana yırtık gömleğimi hatırlatıyor. Luke'un çenesindeki kasların seğirdiğini, alnında bir damarın çıktığını görebiliyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

O beni soymaya devam ediyor, ben ise hareketsiz bir şekilde uzanıp benimle ilgilenmesine izin veriyorum. Tamamen çıplak kaldığımda, kollarını altımdan geçirip beni kaldırmaya hazırlanıyor.

"Yürüyebilirim," diye itiraz ediyorum ama yine de beni kaldırıyor. Ancak duş kabine girdiğimizde beni tekrar ayaklarımın üzerine yatırıyor. Duş başlığını duvardan çıkarıyor ve mükemmel sıcaklığa ulaşana kadar suyu bizden uzaklaştırarak açıyor. Sonra tekrar duvara takıyor ve dışarı çıkıyor.

Sıcak suyun içine girip ağrıyan kaslarımı ve o adamın bana vurduğu yerdeki acıyan yüzümü rahatlatmasına izin veriyorum. Luke duşta bana katılmadan önce kendi kıyafetlerini çıkarıyor. Kollarımı gövdesine doluyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum, o da kollarıyla beni sarıyor.

Bir koza gibi beni kucaklıyor, koruyor ve dünyadan uzak tutuyor. Luke, benim koruyucum, ilk ve tek aşkım ve şimdi de kocam. Onsuz yaşayabileceğimi nasıl düşündüm bilmiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ve hiç tereddüt etmeden beni kaldırıyor ve bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum, siki girişime süründüğünde iç çekiyorum.

"Emin misin?" diye soruyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Evet." Topuklarımı kışının üst kısmına bastırarak ısrar ediyorum.

Luke, içinde yaşadığını bilmediğim bir şefkatle içime giriyor. Başım fayansa doğru düşüyor ve bu his karşısında tıslıyorum, kalbim göğsümde yükseliyor. Yavaşça, o kadar yavaş ki neredeyse ağlayacaktım, ikimizi de orgazma ulaştırıyor, bedenlerimiz ayrılmadan önce bir araya geliyor. İkimiz de konuşmuyoruz, bedenlerimiz ikimizin de söyleyemediği tüm kelimeleri söylüyor.

Duştan sonra beni kuruluyor ve yatağa geri götürüyor, yanıma kaymadan önce kalın bir yorganla üzerimi örtüyor. Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar bedenimi kendine çekiyor. Sırtım onun ön tarafıyla aynı hizada. Yarı sert aleti kalça yanaklarıma bastırıyor.

"Özür dilerim... orada olmadığım için çok özür dilerim. Bu asla olmamalıydı. Evde seninle olmalıydım, dışarıda iş yapıyor olmamalıydım."

Koluna rahatlatıcı bir el koyarak, "Sorun değil, benim için geldin" diyorum.

"Xander'ın adamları seni bu kadar çabuk bulmasaydı, sana zarar vermesine çok az kalmıştı..." "Ama buldular," diye sözünü kestim. "Beni buldular ve sen de benim için geldin."

"Yine de haklıydın Gracie. Xander için çalıştığım sürece asla güvende olamayacağız. Ona yaptığım şeyi yapmaya devam edemeyeceğimi söyleyeceğim." Göğsümün içinde bir şeyler çatırdıyor. Bunca zamandır bunu istiyordum ve şimdi o bana bunu veriyor.

"Ciddi misin?" Bu konuda bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum ama bugün olanlar yüzünden mi böyle söylüyor emin değilim. Günlük hayatımıza döndüğümüzde fikrini değiştirebilir.

"Söz veriyorum, yarın Xander'la konuşacağım. Ama bunun nasıl olacağından emin değilim. Mafyadan öylece ayrılabilceğini sanmıyorum. Onun için çalışmaya devam etmemi ve başka bir iş yapmamı isteyebilir."

"Bunu yapabiliyor mu?"

"O Xander Rossi, canı ne isterse onu yapabilir."

"Ya onun için öldürmeye devam etmenizi isterse?"

"O bir pislik ama *o kadar* da büyük bir pislik değil. Biz bir aileyiz ve o ailesiyle ilgilenir." Xander'ın da arabada aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum. "Sen ailedensin ve bu Grace'i de aile yapıyor." Bunu gerçekten söylediğine hâlâ inanamıyorum. Uzun zamandır yeniden bir ailenin parçası olmak istiyordum, insanların beni korumasını diliyordum. Görünüşe göre dileğim sonunda gerçekleşti.

"Durmak istememin nedenini ona söylediğimde bana bunu yaptırmayacak," diye devam ediyor Luke. "Sebebi neymiş peki?" Cevabı zaten biliyorum ama tekrar söylediğini duymak güzel.

"Sen, Gracie, bırakma nedenim sensin. Sen benim her şey için sebebimsin." Sözlerine gülümsüyorum, mutluluk bedenimi dolduruyor ve bu duyguya tutunarak önceki tüm kötü hislerin uçup gitmesine izin veriyorum. Uzun zamandır ilk kez burada Luke'la birlikteyim. Sanırım her şey yoluna girecek.

Ertesi sabah Luke erkenden kalkıyor ve kahvaltıdan önce Xander'la konuşmaya gidiyor. Yatakta bağdaş kurup oturuyorum ve dönüşüne kadar geçen saniyeleri sayıyorum. O kadar endişeliyim ki ağlayabilirim. Evet, Xander beni kurtarmaya yardım etmiş olabilir ama ya Luke'un gitmesine izin vermezse? Bu adamı gerçekten tanımıyorum, ya Luke'a yardım etmeyi, bana yardım etmeyi kafasının üstünde tutuyorsa? Ya gitmesine izin vermemesinin nedeni beni kurtarmaksa?

Düşüncelerim dönüp duruyor ve kan tadı alana kadar yanağımın içini ısıırıyorum. Kapı nihayet açıldığında, beklentiden neredeyse patlayacaktım. Gözlerim Luke'unakilere kilitleniyor. Yüz ifadesini okuyamıyorum, bu da endişe seviyemi artırıyor.

"Ne dedi?" Bir şey söylemesini beklemekten yorulduğum için ağzımdan kaçırdım.

Luke yüzünü buruşturdu, "Mutlu değildi ama anlayışla karşıladı. Hâlâ onun için çalışabileceğimi ama yasal işlerinden birinde çalışabileceğimi söyledi."

"Gerçekten mi?" İçimi bir ürperti kaplıyor, sanki göğsümden kocaman bir kaya parçası kalkmış gibi hissediyorum. "Evet, sana endişelenmemeni söylemiştim, değil mi?" diyor bana doğru yürürken yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Sen

Yeterince şey yaşadın, endişelenmen gereken son şey benim." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve parmak eklemleriyle yanağımı sıyrıyor. "Kahvaltıya hazır mısın?"

Öfkeyle başımı sallıyorum çünkü gerçekten açlıktan ölüyorum. Dün gece tek bir şey yiyemeyecek kadar endişeliydim ama şimdi bütün bir büfeyi yemeye hazırım. Birkaç dakika sonra aşağıya indik. Dün bu evin güzelliğini görme fırsatım olmamıştı, bu yüzden şimdi önünden geçerken kendimi her küçük şeye aval aval bakarken buluyorum. Luke ve ben el ele tutuşarak, iki kişinin oturduğu geniş yemek odasına giriyoruz.

"Bize katılabildiğine çok sevindim. Umarım bu sabah kendini iyi hissediyorsundur Grace?" Xander'ın derin sesi kulaklarımı deliyor ve başımı sallayarak ona bakıyorum. Vücudundaki her gözenekten güç sızıyor ve ben ani bir korkuyla titriyorum. Bu adam tamamen iş adamı ve bir o kadar da ısırgan.

"Teşekkür ederim." Sesim çatlıyor ve yan yana iki boş koltuğa otururken sesimi temizliyorum. "Luke'a yardım ettiğin ve beni kurtardığın için."

"Daha önce de söylediğim gibi, önemli bir şey değil. Lütfen biraz yemek yiyin. Eminim acıkmışsınızdır ve karım Ella gelmiş geçmiş en güzel yaban mersinli keklerden yaptı." Xander

gölümser, karısının elini tutarken gözleri yumuşar.

Ella bana yumuşak bir gülümseme veriyor, "Berbat koşullar altında da olsa seninle tanışmak çok güzel Grace. Senin hakkında pek çok harika şey duydum. Luke'un sonunda seni geri almasına sevindim."

Sonra Luke'a döner. "Bu sabah Violet'le konuştum ve görünüşe göre gerçekten taşıyorlar. Her şey ayarlandı, Roman ve Sophie de taşıyor."

Luke masanın altından elimi hafifçe sıkarak, "Bu harika, herkesin bir arada olması güzel olacak," diyor.

"Öyle olacak," diye ekliyor Xander, yüzünde içten bir gülümsemeyle ve yeni bir aile bulmuş olabileceğimi fark ediyorum. "Oh, unutmadan. Güvenlik sisteminizi kuran adamın Angelini'nin maaş bordrosunda olduğunu öğrendim. Şu anda adamlarımdan birine yeni bir tane kurduruyorum."

Luke, "Teşekkür ederim," diye karşılık verir ama Xander elini kaldırır.

"Bana teşekkür etmeyi kes artık." Tam o sırada tiz çocuk kahkahaları evin içinde yankılanıyor. "Çocuklar oyun parkında oynamayı bitirmiş olmalı."

Bir an sonra kapıdan küçük bir çocuk girer, saçları Xander'ınkilerle aynı koyu renktedir. Masanın etrafında koşarak önce Ella'ya yaklaşır, kolundan tutup aşağı çekerek kucağına oturtur.

Henüz tanışmadığım bir kadın, Ella'nın minik bir versiyonuna benzeyen küçük bir kızın elini tutarak odaya giriyor. İki yaşında bile olmayan kız "Dada," diye ciyaklıyor ve Xander'a doğru koşmaya başlıyor, o da kollarını açarak kızı yakalıyor ve kucağına oturtuyor.

Xander genç kadına, "Clare, günün geri kalanında izin alabilirsin, biz bütün gün evde olacağız," der. Kadın nazikçe başını sallar ve koşarak uzaklaşır.

"Bu Quinton," diye tanıtıyor Ella kucağındaki oğlanı bana, "ve bu küçük babasının kızı da Scarlet," Xander'ın göğsüne sarılmış, uyumak üzereymiş gibi görünen küçük kızı işaret ediyor. Başımı kaldırıp Xander'ın yüzüne baktığımda, daha önce gördüğüm adamı neredeyse tanıyamıyorum. Artık bir iş adamı ya da mafya babasına benzemiyor. Kızına bakarken bakışlarında gördüğüm tek şey ailesine duyduğu sevgi. Ve şimdi o ailenin bir parçası olduğum için her zamankinden daha çok mutluyum.

"Biz kendimizinkini koruyoruz Grace, seni, Luke'u ve gelecekte sahip olmaya karar verdiğin tüm çocukları da koruyacağız." Xander bana gülümsüyor ve söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

EPİLOG

Luke

Cep telefonumun ekranına bakıyorum, gözlerim Xander'ın bana gönderdiği bilgiler üzerinde geziniyor. Kahretsin, şu anda burada olmamalıydım, bu işi yapmamalıydım, ama bu sık kafalının değerli oksijenden bir nefes daha alması düşüncesi beni öfkeliyor. O restorandaki genç adamın gözlerindeki bakış bana, kendisine ait olanı korumak için tüm dünyayı alaşağı etmeye ya da bu uğurda ölmeye hazır olduğunu söylüyordu ve ben buna hayranlık duyuyorum. Bu işi yapacağımı söylememin nedenlerinden biri de buydu. Dangalağın malikânesinin önünde dururken ne yapmak üzere olduğumu düşünüyorum. Buranın etrafında biraz güvenlik var, ama baktan, bu bir iş olacak. Kolay iş.

O yatana kadar bekleyip arka verandaya gizlice geçiyorum, alarm sistemini devre dışı bırakıyorum ve Xander'ın her hafta gelip burayı temizleyen kadından aldığı anahtarla arka kapının kilidini açıyorum.

Merdivenleri çıkarken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum, öldürmeden önceki o tanıdık heyecan duygusu damarlarımı dolduruyor. Grace için olmasaydı, bundan asla vazgeçmezdim. Ama onun için bırakacağım. Vazgeçtim. Çünkü bu duyguyu ne kadar seversem seveyim, onu daha çok seviyorum.

İçinde olduğunu bildiğim yatak odasına gidiyorum, silahımı sıkıca kavriyorum ve boştaki elimle kapıyı sessizce açıyorum. Odaya girdiğimde ışığı açıyorum. Normalde yaptığım bir şey değil ama bunu yaparken adamı görmek istiyorum. Gözlerindeki acı ve ölüm korkusunu görmek istiyorum. Başkalarına acı çektiirdiği gibi ona da acı çekirtmek istiyorum.

Işık odayı aydınlatıyor ve öldürmek üzere olduğum adam yatağında kıpırdanıyor. Neler olduğunu anlaması sadece bir saniyesini aldı. Komodinine uzandı, muhtemelen orada bir silahı vardı, ama ona ulaşmasına izin vermedim. Daha çekmeceyi açmadan onu omzundan vurdum. Acıyla haykırıyor, sanki kan kaybından ölecekmiş gibi yarasını tutuyor.

Silahımı kafasına doğrultarak, "Kalk ayağa, pislik," diye emrediyorum.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Bana önemsiz sorular sorarak yataktan fırlıyor. "Boxerını indir," diye hırlıyorum.

"Ne? Neden?"

"Bırak şu siktiğimin boxerını!" Tıslıyorum ve o da bir korkak gibi eğilip boxer'ını çıkarıyor.

"Ŗimdi bacaklarını aç."

ŖaŖkınlıkla bana bakıyor, bacaklarını iki yana açarken tüm vücudu korkudan titriyor. Önce

Ne yapmak üzere olduğumu anladığımda silahımı indirip tetiği çekiyorum ve bu bok parçasının aletini ve taşaklarını vuruyorum.

Yetişkin bir adamın hiç bu kadar yüksek sesle çığlık attığını duymamıştım ve acı dolu bir çığlık duymaktan hiç bu kadar zevk aldığımı sanmıyorum. "Kan kaybından ölürken iyi eğlenceler, seni siksiz amcık."

Kapıdan girer girmez gözlerini üzerimde hissettim. O biliyor, tek kelime bile etmeden, bildiğini biliyorum.

"Bu saçmalığı bıraktığını sanıyordum Luke! Bana duracağına söz vermiştin. Kaçırılmam, tecavüze uğramam ve bu tür bir bok yüzünden öldürülmem yetmedi mi ve sen ne yapıyorsun, aynı şeye geri mi dönüyorsun?"

Güzel yüzüne bakıyorum, ona dokunmak için içimde bir kaşıntı oluşuyor.

"Bitirdin mi güzelim, yoksa daha söyleyeceklerin var mı?" İki elini kalçalarına koyarak bana bakıyor. Benden bir karış kısa olabilir ama bir kasırga gibi. Tam yüzünüze çarpma kadar sahip olduğu gerçek gücü asla bilemezsiniz.

"Yemin ederim, eğer başka bir işe girersen..." Küçük sevimli dudağını hırıldatıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ceketimi çıkarıp yakındaki bir sandalyeye atıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra ona doğru ilerliyorum, gözleri açılıyor, sıcaklıkla titriyor.

"Ne yapacaksın?" Bir kez onun önünde sordum.

"Git. Seni terk edeceğim." Dudakları inceliyor ve onun bu itirafı karşısında gülümsemem daha da genişliyor. Kahretsin, denediğini görmeyi çok isterdim.

Onu çenesinden tutarak bana bakmaya zorladım, "Dene bebeğim. Gitmeye çalışırsan seni dünyanın öbür ucuna kadar avlarım. Seni sikip teslim alacağım ve mağarama geri getireceğim, orada karnını tohumlarımla dolduracağım, tekrar tekrar, sen bir ihtiyaç karmaşasından başka bir şey olmayana kadar."

Gözlerini deviriyor, "Sen tam bir Neandertalsin, şimdi bana ne olduğunu anlat."

"Evet, ama hoşuna gidiyor." Göz kırıyorum, onu serbest bırakıyorum ama burnuna bir öpücük kondurmadan önce değil. Koltuğun kenarına oturup botlarımı çıkarıyorum ve anlatmaya başlıyorum: "Xander'ın tanıdığı bir adam yardım istemeye geldi. Yıllardır kadınları taciz eden ve parası ve bağlantıları olduğu için bundan kurtulmaya çalışan bir adamdan haberi varmış. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu bir iş değildi. Bana ödeme yapmak istedi ama ona bunun için para istemediğimi söyledim. Yani buna bir iyilik diyebilirsiniz, yeryüzünü bu pislikten temizlediğim için insanlığa bir iyilik."

Açıklamam bittiğinde Grace'in gözlerinde yaşlar vardı, "Bunu yaptığın için sen bir kahramansın." Kollarını boynuma dolayarak ağlıyor.

"Hayır bebeğim, ben sadece sevdiği kadını korumaya çalışan ve ara sıra onu kızdırmayacak iyi seçimler yapan bir adamım."

"Kapa çeneni ve öp beni" diye fısıldıyor, pembe dudaklarını dudaklarıma bastırarak. Dudaklarımız birbirini bulduğu anda dünya ve gecenin olayları yok olup gidiyor. İşleri ağırdan almak, duygusal bir şekilde, yavaşça, tekrar tekrar sevişmek istiyorum, ama ona olan ihtiyacım o anda aklımdaki her tekil düşünceyi bastırıyor. Onun içinde olma, ona bağlanma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum.

Kendimi geri çekerek onu kucağımdan yavaşça itip yanımdaki mindere yatırıyorum. Şaşkın bir

ifadeyle bana bakıyor. Kemerimi çözmeye başlarken "Eller ve dizler, bebeğim," diye emrediyorum. Her zamanki gibi, elleri ve dizleri üzerinde hareket ederek bana itaat ediyor. Üzerindeki sundress'in arkasını çeviriyorum ve onu tamamen çıplak bulduğumda kıkırdıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Omzunun üzerinden soruyor.

"Oh hiçbir şey, sadece benim için açıkça hazır olduğun gerçeği." Bir parmağımı sırtının alt kısmında ve kıcının çatlağında gezdiriyorum. Henüz onun o kısmına sahip çıkmadım. Ama sahipleneceğim.

"Senin için her zaman hazırım." Kıcını ileri geri oynatıyor ve ben de kremli küreciklerden birine sert bir tokat atıp arkasında kırmızı bir iz bırakıyorum.

"Burada kal, kıpırdama, yoksa kıcını su toplarım," diyerek koltuktan kalkıyorum. "Aslında, beni terk etmekle tehdit ettiğin için bunu yine de yapabilirim." Yatak odasına gitmeden önce mükemmel küçük kıcına bir şaplak daha atıyorum ve bu sırada pantolonumu çıkarıyorum. Komodine gidip bu özel durum için aldığım kayganlaştırıcıyı çıkarıyorum. Elimde kayganlaştırıcı ile kanepeye döndüğümde Grace'i tam olarak bıraktığım yerde buluyorum. Bana bakıyor, kayganlaştırıcı şişesini gördüğünde gözleri inanılmaz derecede genişliyor.

"Senin büzülmüş göt deliğini alacağım ve sonunda vücudundaki her deliğe sahip çıkacağım," diye homurdanıyorum, kendimi onun arkasına yerleştiriyorum. Kayganlaştırıcı şişesini sehpanın üzerine koyuyorum ve parmaklarımı zaten damlayan kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. Benim için her zaman çok hazır, sırlıslık ve sikime aç. Bana çocuk sahibi olmaya hazır olduğunu söyleyeceği günü iple çekiyorum, böylece karnının büyüüp yuvarlaklaşmasını izleyebileceğim.

İki kalın parmağımı amına sokup, parmaklarımı makaslayarak içine girip çıkıyorum. Bu onun miyavlamasına neden oluyor, sırtı dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Amım, götüm, hepsi benim," diye tıslayarak göt yanağına bir öpücük konduruyorum. Elime karşı kıpırdanana, ihtiyaçtan inleyene, sikim için yalvarana kadar onu parmaklıyorum ve sonra kayganlaştırıcıyı alıp kapağını açıyorum. Kıç yanaklarının arasına cömert bir fişkırtma koyarak, iki parmağımı kullanıyorum ve soğuk yapışkanı sıkı kas halkasına karşı döndürüyorum.

"Luke, sana ihtiyacım var," diye sızlanıyor Grace.

"Yakında bebeğim, çok yakında ve boşaldığında vücudunun içinde binlerce havai fişek patlamış gibi olacak." Büzüşmüş göt deliğine masaj yapmak biraz zaman alıyor ama ben sabırlı olmaktan çok daha fazlasını yapıyorum. Her iki elimi de kullanarak bir elimle klitorisiyle oynuyorum ve serçe parmağımın ucunu kıcına sokuyorum, bunu yaparken vücudunun hareketsizliğini fark ediyorum.

"Rahatla bebeğim, sadece güzel ve derin nefes al, kasma," diye yönlendiriyorum. Yavaşça gerginlik vücudundan sızıyor ve serçe parmağımı kıcına sokup çıkarmaya başlıyorum, inlemeye başladığında bir parmak daha ekliyorum, kıcını bana doğru itiyor. Onu germeye başladığımda yine geriliyor ama durmamı istemiyor.

Onunla bir keman gibi oynayarak, orgazmın eşiğine gelmesini bekliyorum, sonra geri çekiliyorum ve kıcına üçüncü bir parmağımı sokuyorum, kıcının parmaklarımın etrafında nasıl gerildiğini hayranlıkla izliyorum. Lanet olsun, yeterince sert değildim.

"Ne güzel bir kıç, parmaklarımı yutuyor. Yakında benim sikim olacak," diye fısıldıyorum, kıcını öpücüklere boğuyorum. Parmaklarımı kıcımdan çıkardığımda inliyor ve ben de etini yoğurarak onu yatıştırıyorum. Sonra kayganlaştırıcıya uzanıyorum ve elime biraz fişkırtarak kalın sikimi onunla kaplıyorum.

Biraz dar olacak ama kızımın bunu kaldırabileceğinden eminim.

Kıç yanaklarını açarak, sikimin başını kıcının sıkı halkasına yerleştiriyorum ve ileri doğru bastırmaya başlıyorum, işte o zaman Grace paniklemeye başlıyor.

"Sığmayacaksın," diye inliyor ve bir elini kalçama koymak için uzanıyor.

"Yapacağım bebeğim, sadece rahatla. Çok acırsa dururum ama sen yapma diyene kadar bu tatlı kıç sikeceğim."

Grace başını sallıyor ve yavaşça içine giriyorum, sıkı göt deliğinin kaslarının büyük horozuma yol vermesini saf bir ihtiyaçla izliyorum. Yarı yolda, Grace nefes nefese ve ben aramızda bir el yılan

sert klitorisıyla oynamak. Kadın sırlıslıkla, uyarılmışlığı kalçalarından aşağı damlıyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" Biraz öne eğilerek soruyorum.

"Ahhh, evet," diye haykırıyor ve ben yardım edemiyorum ama gülümsüyorum. Bir santim daha içeri giriyorum, sonra bir tane daha, ta ki kıcı sikimin her santimini yutana kadar. Kıcına bakarak hayranlıkla izliyorum, ona alışması için bir an veriyorum ve sonra onu sık itişlerle becermeye başlıyorum, bu da bir kedi yavrusu gibi mırıldanmaya başladığında vücudu tokatlayan itişlere dönüşüyor.

"Luke, siktir!" Ben onu bir canavar gibi sikerken Grace yüzünü minderlere gömüyor ve o güzel küçük kıcına sahip oluyor. Beni o kadar sıkı sıkıyor ki sanki ölüp kendi kişisel cennetime gitmişim gibi hissediyorum. Klitorisine saldırmaya devam ederken, düzensiz pantolonlardan ve dudaklarından çıkan inlemelerden kenara yaklaştığını biliyorum.

Kızıışmış bir kedi gibi kanepeyi pençeliyor ve ben de ona sadece onun bildiği gibi yapabileceğimi veriyorum. Küçük bedeni titriyor ve kulaklarımda çınlayan bir çığlıkla boşalırken öne doğru sarkıyor. Amının spazmını kıcında hissedebiliyorum ve saniyeler sonra ben de boşalıyorum, yapışkan tohumumu kıcının derinliklerine fıskırtıyorum. *Sikeyim*. Gözlerimin önünde yıldızlar beliriyor. Aklımı başımdan aldı.

Bir süre sonra yavaşça içinden çıkıyorum ve bir bez almak için banyoya girmeden önce kıcına bir öpücük konduruyorum. Onu temizledim, ikimizi de soydum ve duşa girdim. Grace'in gözleri ağır ama dudaklarında bir gülümseme var.

"Neden bu kadar mutlusun?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

"Çünkü seni sadece bir suçlu olarak görüyordum ama artık çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Sen benim kahramanım, kocam ve hayatımın aşkıydın. Sadece bunu hatırlamam uzun zaman aldı."

"Peki ya şimdi hatırladığına göre, şimdi ne olacak?" Ne söyleyeceğini merak ettiğim için soruyorum. Ondan asla vazgeçmeyeceğim, bir milyon yıl geçse bile.

"Şimdi hayatımızın geri kalanını birlikte planlıyoruz," diye fısıldıyor beni öpmeden önce, kaderlerimizi sonsuza dek birleştiriyoruz... tek bir kader olarak.

SON

ROSSİ SUÇ AİLESİ SERİSİ

Beni Mahkum Et

(ÜCRETSİZ)

Beni Korum

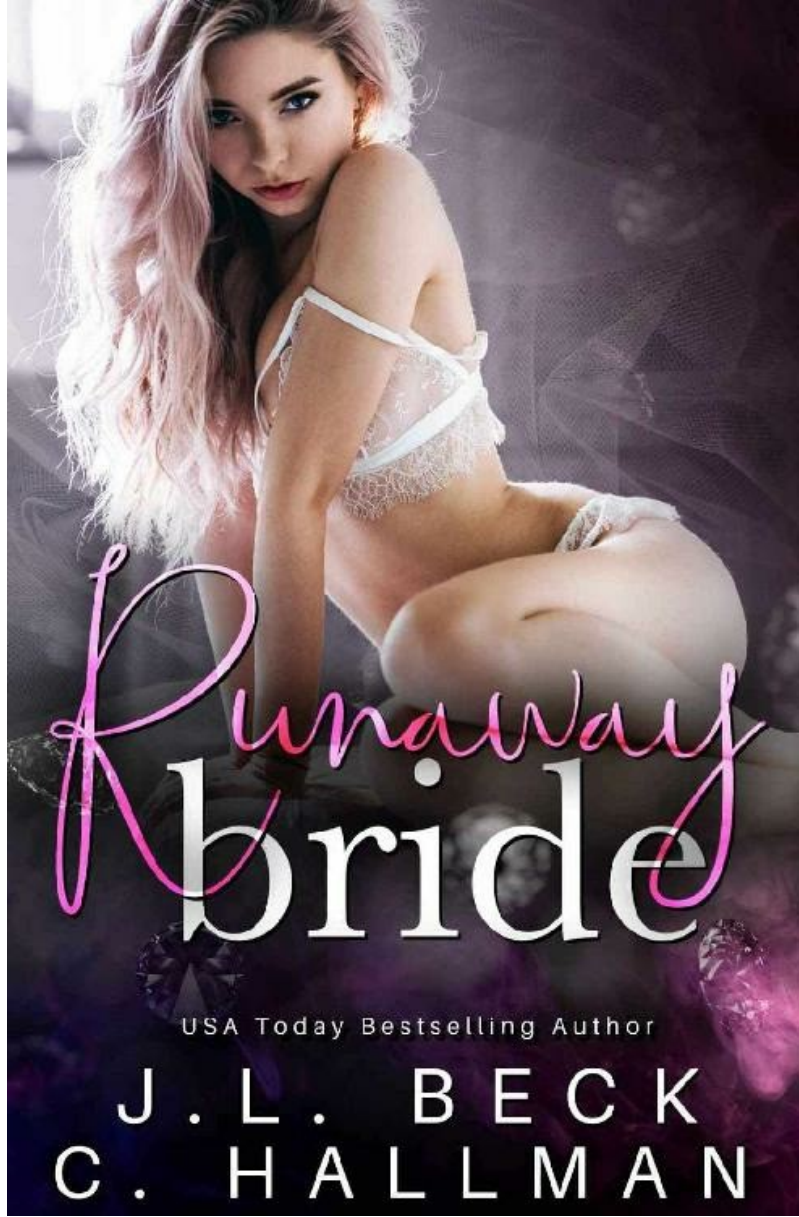
Beni Sakla

Beni Korum

Beni Evcilleştir

Her kitap tek başına okunabilir, ancak serinin sırayla okunması en iyi sonucu verecektir

AYRICA J.L. BECK VE C. HALLMAN

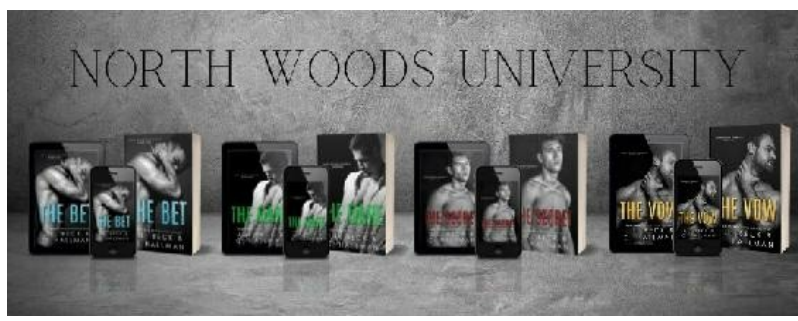
Kaçak Gelin

(Buharlı Bir Novella)

BookHip.com/JLVWGK adresinden ÜCRETSİZ olarak edinilebilir)

Bir North Woods Üniversitesi

(Bully Romance)

Önizleme bu kitabın arkasında!

Bahis

Cesaret Sır

Yemin

Bayshore Rakipleri

Rakipler

Düşerken Rakipler

Kaybederken

Rakipler Severken

BAHİS

BİRİNCİ BÖLÜM

Remington

Dudaklarımı yalıyorum, yanımda oturan büyük memeli sarışın sikimi taş gibi sertleştirdi. Profesörün anlattığı şeylere odaklanmam gerektiğini biliyorum ama umurumda değil. Tek düşünebildiğim, yaklaşık bir saat içinde dudakları ve diliyle yapacağı şeyler.

Yüksek bir gıcırtı sesi odayı dolduruyor, Bay Johnson'ın sözünü kesiyor ve beni bir an için Layla'dan, belki de Lacy'den, tam hatırlayamıyorum, yanımdan uzaklaştırıyor. Yanımdaki kızdan kapıya doğru bakıyorum.

Kim olursa olsun, kışına tekmeyi yiyecek. Üniversitede profesörler geç kalmanızı ya da gelmemenizi pek umursamazlar, bu yüzden Bay Johnson'ın geç kalanları neden şov haline getirdiğinden emin değilim, yine de bir saniye içinde sızlanmaya başlamayacağı konusunda nefesimi tutmuyorum.

Odaya giren kişiyi gördüğümde tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor. Büyük mavi gözler, yumuşak pembe dudaklar ve uzun sarı bukleler, tam da hatırladığım gibi.

Jules.

Tek bir bakışla kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. *İmkânı yok.* Rüya görüyor olmalıyım, kafam güzel olmalı, sarhoş olmalıyım ya da üçü bir arada olmalı, çünkü onun gerçekten burada olma ihtimali yok, hele ki bu sınıfta.

Onu üç yıldır görmedim. Üç.

Lanet olsun. Üç.

Onun anısı tenimde kızgın bir demir gibi. Gittiği gün, kim olduğumun bir parçasını kaybettiğim gündü... omzumun üzerinden attığım ve bir daha asla bulmayı umursamadığım bir parça. Dişlerimi sıkıyorum, çenem baskıyla esniyor.

Bay Johnson ona bağıracakmış gibi parmağını kaldırmış bir halde arkasına döner, ancak odanın ortasında duran tatlı meleği görünce yüzü değişir, başka bir şeye dönüşür. O bile bu tatlı yaratığa bağırmaya cesaret edemez.

Tatlı yaratık. Neredeyse homurdanacaktım. Bu kız, yani artık açıkça kadın, sakladığı kıvrımlara ve tüm poposunu gösteren dar kot pantolonuna bakılırsa beni kırdı.

"Özür dilerim. Bölmek istememiştim. Sadece odayı bulmakta zorlandım," diye fısıldıyor, şarkı söyler gibi çıkan sesi odayı dolduruyor. Uzun kirpiklerini masumca adama fırlatıyor ve adamın tek yaptığı boğazını temizleyip oturmasını işaret etmek oluyor.

Bu odadaki pisliklerin çoğu muhtemelen onun rol yaptığını, masum rolü oynadığını, yanlış

yapamayan bir kadın olduğunu düşünüyör ama ben daha iyi biliyorum. Onunla ilgili her şey tatlı ve nazik. O

bir sineği bile incitmezdi. Hiçbir şeyi sıkıntı olarak görmezdi, beni bile.

Jules her zaman tanıdığım en tatlı insandı... ta ki kalbimi göğsümden söküp parçalanmış parçalarını da yanına alarak beni terk ettiği güne kadar. Tatlılığı taşındığı gün bozuldu ve bunun tek nedeni babasını memnun etmek istemesiydi. Mücadele bile etmedi. Bizim için, arkadaşlığımız için, aşk şansı için savaştı.

Öylece gitti... Ona her şeyden, havadan, hayattan daha çok ihtiyacım varken gitti. Onu kaybetmek ruhumun bir parçasını kaybetmek gibiydi, beni öldürdü ama hayatta kaldım. Kendimi yeniden inşa ettim ve bugün olduğum adam oldum.

"Affedersiniz," diye fısıldıyor, orta koridordan aşağıya doğru yürüyor ve bana gittikçe yaklaşıyor. Attığı her adım beni öfkeliyor. Bırakın onunla aynı odada olmayı, yanımda bile olmasını istemiyorum. Önümdeki sırada açık bir koltuk görüyor ve sürünerek oraya oturuyor ama gözlerini kaldırıp odayı incelemeyi önce değil.

Profesör tekrar konuşmaya başladı ve odanın çoğu tahtaya odaklanmış, yazılan her küçük kelimeyi karalıyor, bu yüzden kimse onun bakışlarını fark etmiyor. Kıvrılmış bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sonra sanki tüm evren bizi lanetlemek istiyormuş gibi gözleri benimkilere kilitleniyor.

O büyük mavi gözler, bir zamanlar hayatla, merakla, benim için, *bizim* için sevgiyle doluydu. O anda, tüm dünya etrafımızda havaya uçabilirdi ve biz bunu fark etmezdik. Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor, benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyor ve sonra dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Remington..." Yanımdaki kız manikürlü elini kalçama sürterek mız mızlanıyor ve birden sikim sönüyor. Midem bulanıyor, içim içimi yiyor ve bunların hepsi Jules yüzünden.

Bana küçük bir el sallıyor ve sonra koltuğuna yerleşiyor.

Ne oldu lan? Az önce ne oldu öyle? Cidden bana el mi salladı? Kızgın öfke içimde zonkluyor. Kim olduğunu sanıyor bu? Bana el sallıyor, ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranıyor. Saatler ilerliyor ve her geçen dakika öfkem daha da artıyor. Üstü açık kaynayan bir tencere su gibi hissediyorum. Kaynamasına bir saniye kaldı.

"Dersten sonra hâlâ takılmak istiyor musun?" "Hayır," diye homurdandım.

"Neden? Sakın bana az önce sana el sallayan kız yüzünden olduğunu söyleme. Kim ki o?" Elimi kullanarak onunkini kalçamdan uzaklaştırdım ve lanet şeyi kıracak kadar güçlü bir şekilde kalemimi kavradım. Belki de ona evet demeliydim, ama tatlı bir gülümsemesi ve yumuşak bir kalbi olan sarışın, lanet olası günümü, yılımı, hatta hayatımı mahvetti.

"O hiç kimse değil. Onu tanımıyorum bile, bu yüzden kıskançlık yapmayı kes," diye fısıldıyorum, oysa tek yapmak istediğim bağırarak. Acaba Jules beni duyabiliyor mu, umarım duyuyordur. Bana ulaşmaya çalışmasını, benimle konuşmaya çalışmasını istemiyorum. Benimle ilgili hiçbir şey yapmasını istemiyorum.

"Tamam, o zaman neden?" Suratını astı ve ben de ondan uzaklaştım.

Bu sınıf çok küçük, çok fazla insanla dolu ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Onun varlığı bile kalbimin göğsümden sökölüp atıldığını hissettiriyor.

"Gitmem gerek Remington." Başımı sallıyorum, ne dediğini anlamıyorum.

"Ne oluyor Jules? Neden?" Ona küfredemem gerektiğini biliyorum ama anlamıyorum. Annemi zaten kaybettim. Jules'u da kaybedersem derin uçtan düşme riskim var.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, sanki söyleyeceklerini söylemek istemiyormuş gibi bana bakıyor: "Annemle babamın boşanacağını biliyordun ve annem işleriyle çok meşgul olduğu

için onunla yaşayamıyorum. Babamın yanına taşınmak zorundayım."

Gözlerimi kırptırdım, "Taşınmak mı? Gitmek gibi mi?" Ciğerlerim sönüyor, kalbim ortadan ikiye ayrılıyor.

"Evet." Kaşlarını çatı. "Onları ikna etmeye çalıştım, Remington. Anneme onunla kalıp kalamayacağımı sordum. Yeterince büyüğüm ama hayır dedi. Çok fazla seyahat ediyor ve beni günlerce yalnız bırakma riskini göze alamıyor."

Ne dediğini anlıyorum ama tek hissedebildiğim acı, öfke ve kalp kırıklığıydı.

"Sen benim en iyi arkadaşımın Jules. Sana ihtiyacım var." Sesim çatlıyor, içim acıyla burkuluyor.

"Biliyorum." İri mavi gözlerinde yaşlar parlıyor. "Telefonumuz var. Seni arayabilirim, seni kontrol edebilirim. Gelip ziyaret edebilirim."

Elimi yumruk haline getiriyorum. Kızgınım, Jules'a, ailesine, kendi anneme, çocukları yerine lanet olası içkiyi seçtiği için.

"Biliyor musun, benim için endişelenme. Git ve babanla yaşa." Sözlerim onu delip geçti ve canının yandığını söyleyebilirim. Bana doğru uzandı, eli pazuma değdi ama ben omuz silktim. Beni söylediği kadar önemsiyorsa bu işi yürütmenin bir yolunu bulurdu.

"Öyle davranma. Ben de istemiyorum." Konuştuğunu duyabiliyorum ama tek hissedebildiğim ihanet. Eğer gidiyorsa, artık burada olmayacaksa, o zaman buna bir son vermeli, onun yapmasına izin vermek yerine kendi lanet kalbimi söküp atmalıyım.

"Git buradan Jules. Eşyalarını topla ve gözümün önünden defol. Seni bir daha görmek istemiyorum." Kelimeleri zar zor çıkarıyorum. Tanrım, aynı şeyleri söylemek çok acıtıyor, çok kötü acıtıyor.

"Ne? Öyle demek istemedin." Bana doğru bir hamle daha yapıyor ama ben geri adım atarak aramıza mesafe koyuyorum.

İşte bu kadar. Sona geldik.

"Biliyorum. Seni, arkadaşlığımızı hiç umursamadım. Hiçbir şey ifade etmiyorsun. Tıpkı annem gibi. Hiçbir şey." Ona bakarak kelimeleri noktalıyorum. Pembe dudakları titriyor, hayatım boyunca öpmeyi düşündüğüm dudaklar, elleri titriyor ve gözyaşları dökülmeye başladığında arkamı dönüyorum.

"Sen... yapamazsın..." Başladı ama ben geri dönerek onun alanına girdim. Onu hiç incitmedim, benden korkmasını hiç istemedim, lanet olsun ki bu istediğim en son şeydi, ama şu anda onu gözlerinde yaşlarla, kalbi kırılmaya hakkı varmış gibi görmek beni çok kızdırıyor. Hayatımda sevdiğim sadece iki kadın var ve birini zaten kaybettim, şimdi onu da kaybediyorum.

Beni kimsesiz bırakarak.

"Seni umursamıyorum. Git buradan. Hemen. Bizi mahvettin.

Arkadaşlığımızı." "Kontrol edemediğim bir şeyi değiştiremem Remmy."

"Ben de yapamam. Şimdi gözümün önünden çekil. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama ben başımı sallayarak ona uyarıcı bir bakış atıyorum. Ağzından tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Pembe dudaklarını, büyük mavi gözlerini ya da yumuşak sarı buklelerini bir daha asla görmek istemiyorum.

"Remington," diye seslenen biri beni anılarımdan çekip çıkarıyor ve Jules'un gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün görüntüsünün zihnimden kaybolmasına izin vererek gözlerimi kırptırıyorum. O zaman insanların sınıftan çıkmaya başladığını fark ediyorum. Hay sikeyim. Gözlerim önümdeki koltuğa gidiyor, Jules'un ben dalmadan önce oturduğu koltuğa. Şimdi boş, şükürler olsun. Şimdi tek yapmam gereken bu hatundan kurtulmak ve buradan çıkabilirim.

"Bak, Lacey..." Masayı iterek başladım.

"Aslında Layla," diye alay ediyor, gözlerinde hoşnutsuzluk beliriyor.

"Uhh, evet üzgünüm, her neyse... Yapacak işlerim var. Sana sonra mesaj atarım?" Bütün eşyalarımı sırt çantama tıktırdım ve konuşmasına bile izin vermeyerek merdivenlerden inmeye başladım. Dışarı adımımı atar atmaz

Onu gördüğüm sınıf.

Jules. Kalbim. En iyi arkadaşım.

Gözleri benimkilerle birleşiyor, pembe dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve öne doğru bir adım atıyor. Sırt çantamı daha sıkı tutuyorum, vücudumdaki her kas geriliyor.

Ne oluyor lan?

Ne yaptığını sanıyor bu kadın?

Jules

Kalbim göğsümün içinde o kadar şiddetli atıyor ki, vücudumdan kopup koridorda koşacağını düşünüyorum. Üç yıl oldu... kalbimi alıp meşhur blenderdan geçirdiği günden bu yana üç uzun yıl geçti. İleriye doğru bir adım atıyorum, ayaklarım kendi kendine hareket ediyor.

Şimdi çok farklı, daha büyük, daha uzun, ona bakmak zorunda olduğumdan çok daha uzun. Gözlerim vücudunda geziniyor, bir atlet gibi kaslı ve güçlü. Yırtık kot pantolonu ve beyaz tişörtü yontulmuş vücudunu gizlemeye yetmiyor. Koyu kırmızı kahverengi saçları hâlâ her zamanki gibi asi, her yöne dağılıyor. Değişmemiş gibi görünen tek şey, şu anda benimkini delip geçen, derinliklerinde öfkeli bir ateşin titrettiği koyu yeşil gözleri. Başını dik tutuyor ve içinden kibir sızıyor.

Yüzünde çatık bir ifade var ve beni gördüğüne sevinmek yerine kızgın, inanılmaz derecede kızgın görünüyor. Taşınmama hâlâ kızgın olamaz, değil mi? Hayır, mümkün değil. Benim tanıdığım Remington asla kin tutmazdı. Yine de o gece, onu son gördüğümde söylediği şeyleri hatırlıyorum. O zaman bile bunları kastettiğine inanmamıştım. Nasıl inanabilirdi ki? İlkokuldan beri arkadaştık, birini öylece unutamazdınız... aslında onların hatası olmayan bir şey için onlardan nefret etmeye başlayamazdınız.

Vücudum onun varlığına tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi tepki veriyor ve kendimi bir adım ileri atarken buluyorum, sonra bir adım daha, ta ki ince kollarımı ortasına dolayana kadar.

"Remmy," diye iç geçiriyorum, onu gördüğüm için biraz fazla mutlu hissediyorum. Bir an için dünyada her şey yeniden yoluna giriyor. Babam ölmemişti. Annem mutlu. Remington ve ben yeniden arkadaşız. Ona yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sıcaklığının iliklerime işlemesine izin veriyorum.

Hâlâ aynı sabun ve nane gibi kokuyor, vücudu daha sert olsa da hâlâ aynı hissi veriyor ve göğsüne yaslanıp gülümsüyorum. Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. Onu görmeyi beklemiyordum, bugün değil, belki de bir daha hiç.

Sonra o an geçiyor ve biri beni onun üzerinden çekince gerçekliğe geri dönüyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kimsenin beni ondan çekmediğini, aksine onun beni ittiğini fark ediyorum. Ağzım açılıyor ve gözlerindeki öfkeyi gördüğümde ona sorunun ne olduğunu sormak üzereydim.

Beni kolumdan yakalıyor, çelik gibi sert tutuşuyla koridorda koşmaya başlıyor ve beni de peşinden sürüklüyor. Onun hızlı temposuna zar zor ayak uydurabiliyorum, boyu onun adımlarını benimkilerden daha büyük kılıyor. Görünüşe göre kafası karışan tek kişi ben değilim çünkü yanından geçtiğimiz herkes en az benim kadar şaşkın ve ne olduğunu anlayamamış görünüyor.

Köşeyi dönüyoruz ve geçtiğimiz ilk kapıyı açarak beni odanın içine itiyor. Beni bir itişle serbest bıraktığında ayaklarımın üzerinde tökezliyorum ve bir masaya tutunuyorum. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve ciğerlerim hava ile dolmayı reddediyor. Ağzını açıp bana bağırmaya başladığında neler olup bittiğini merak ederek boş sınıfa bakıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Beni tanıyormuş gibi davranarak buraya öylece giremezsin."

Öfkeden kuduruyor, sözleri göğsümü kesen kör bir bıçak gibi geliyor.

Onu tanıyormuş gibi mi davranıyor? Ne demek istediğini anlamıyorum, neden bu kadar öfkeli ve nefret dolu olduğunu da anlamıyorum. Eskiden çok iyi arkadaştık, kesinlikle, bunu hatırlıyor, değil mi?

"Benimle konuşma, bana el sallama, bana doğru nefes bile alma ve kesinlikle bana Remmy deme! Benim adım Remington. Artık kimse bana Remmy diyemez, özellikle de sen," diye homurdanıyor, hırıltılı bir nefes veriyor, bakışları kararıyor.

"Sadece yolumdan çekil ve benden uzak dur. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Arkadaşı olmadığımı söylemesi beni gerçekliğe geri döndürüyor ve aniden ben de kızıyorum, kızmaktan da öte. "Beş yıl önce olan bir şey için hâlâ kızgın olamazsın," diye hayıflanıyorum, dilimin ucunda acı bir kahkaha.

Bir adım öne çıkıyor, vücudu üzerime geliyor, gözleri karanlık, o kadar karanlık ki neredeyse siyah görünüyor. Ondan hiç korkmadım, hayatım boyunca hiç korkmadım, ama şu anda onda o kadar sinir bozucu, o kadar korkutucu bir şey var ki neredeyse kapıya doğru koşmak istiyorum.

"Oh, inan bana... Kızgın değilim. Seni hiç umursamadım bile. Taşındığın için mutluydum, sonunda senin mızımız kışından kurtuldum. Seninle sadece Jackson yüzünden takıldım," diye küçümseyerek bana sırtlıyor ve sözlerinin beni ne kadar incittiğini bildiğini bile sanmıyorum, bilemez, kardeşime ne olduğunu bilmiyor.

Kardeşimi hatırlatması şu anda kaldırılabileceğimden çok daha fazla, kaybının yaraları hala taze, hala çiğ. Onu iterek geçip kapıyı açıyorum ve beni yakalamaya çalışmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Koridorda hızla yürürken nereye gittiğimi zar zor görebiliyorum, çıkarken üç kişiyle karşılaşıyorum. Dışarı çıkmalıyım... Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum, ne kadar nefes alıp veririm vereyim ciğerlerim havasız kalıyor.

Dışarı çıktığımda ciğerlerime hava girmesi için zorladım, gelmek üzere olan panik atağı durdurmak için birkaç kez nefes alıp verdim. Ona sarılmak kötü bir fikirdi, onunla konuşmak muhtemelen daha da kötü bir fikirdi. O güne dair kin tutmayacağını düşünmekle hata etmişim. İncinmişim, onu kaybettiğim için, söylediği şeyler yüzünden çok üzülmüştüm ama ona asla bana davrandığı gibi davranmazdım.

Bir elimi göğsüme bastırarak kardeşimin ve babamın düşüncelerini uzaklaştırıyorum. Onları kaybetmek zordu ve şu anda burada olmamın tek nedeni de buydu. En çılgın rüyalarım da bile Remington'ın burada olacağından şüphelenmezdim. Ailesinden olabildiğince uzaklaşacağını düşünmüştüm ama yine de onların burnunun dibinde kaldı.

Cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. *Kahretsin!* Remington'la yaptığım küçük konuşma beni geride bıraktı ve şimdi bir derse daha geç kalacağım. Telefonumu dar kot pantolonumun içine geri sokuyorum ve kampüs boyunca koşmaya başlıyorum. Bir sonraki dersim o kadar uzakta değil ve Tanrı'nın lütfuyla bir şekilde sınıfa varıyorum, sadece birazcık geç. İçeri girdiğimde öğretmen çoktan konuşmaya başlamıştı ve tabii ki tıpkı geçen derste olduğu gibi diğer tüm öğrenciler sandalyelerinde sessizce oturuyorlardı.

Odaya gizlice girip oturacak bir yer bulmaya çalışırken tüm gözler üzerimde. Vücudumu tarayan tüm gözler yanaklarımı ısıtıyor... Dönemin ortasındayız, bu yüzden yeni olan herkes dikkat çekecektir, en azından kendime söylediğim şey bu, böylece tüm günü utanç verici hissetmiyorum.

Bulduğum ilk boş koltuğa oturuyor, en azından profesörün söylediklerini dinleyebilecek kadar düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Bir kalem ve not defteri çıkarıp kendimi öğrenmeye hazırlıyorum.

"Zor bir gün, ha?" Yanımda biri fısıldıyor. Başımı çeviriyorum ve yanımdaki adamla gözlerimi

kilitliyorum. *Gerçekten o kadar bitkin mi görünüyorum?* Merakla ona bakıyorum. Tam bir Amerikan çocuğu gibi çekici, Remington'a hiç benzemediğı kesin. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Kimseyi o pislikle kıyaslamamalıydım.

"Evet, öyle de denebilir," diye cevap veriyorum, bakışlarımı tekrar masaya çevirmeden önce ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Profesörün tahtaya bir diyagram çizmeye başladığı odanın önünde.

"Burada yeni olduğunuzu varsayıyorum çünkü bu sınıfta böyle güzel bir yüz gördüğümü hatırlayacağıma eminim."

"Teşekkür ederim ve evet yeniyim. O kadar belli oluyor mu?" Alnımdaki bir tutam saçını siliyorum ve adamın yüzümü taramasını izliyorum.

"Pek sayılmaz, ama dediğim gibi, sınıfa girerken senin kadar çekici birini fark edeceğime eminim."

İltifatlarını pek umursamasam da, kaba olmak istemediğim için ona küçük bir gülümseme daha veriyorum, özellikle de yaşadığım günden sonra. Kitabımı açıp önümdeki materyale konsantre olmaya çalışıyorum ama Remington'ın bana söylediği tüm o korkunç şeyleri tekrar edip duruyorum. Sanki zihnim o anı tekrar tekrar yaşatarak bana işkence etmek istiyor.

Okumaya
devam et Bahis

YAZARLAR HAKKINDA

Almanya'da doğup büyüyen **Cassandra Hallman**, on sekiz yaşındayken Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındı. Şu anda üç erkek çocuk annesi ve mutlu bir evliliği var. Okumaya karşı her zaman bir sevgisi vardı, bu sevgi yavaş yavaş yazmaya dönüştü. Parmaklarını klavyeye koydu ve romantizmin karanlık tarafı hakkında yazmaya başladı. İlgi çekici hikayeleri ve karmaşık karakterleriyle tanınıyor.

[Bültenine Kaydolun Facebook](#)

[Grubuna Katılın](#)

[Facebook'ta Takip Edin](#)

[Goodreads'te Takip Edin](#)

[Instagram'da Takip Edin](#)

|

J.L. Beck USA TODAY BESTSELLING YAZARI, elliden fazla farklı aşk romanı yazdı. Yazma yolculuğuna 2014 yılında başladı ve o zamandan beri bir saniye bile yavaşlamadı.

Gerçek romantizm onu büyülüyor ve güçlü "ALPHA" erkeklerin yanı sıra ne istediğini bilen ya da bilmeyen şımarık kadın kahramanları okumayı seviyor. En çok sonsuza dek mutlu sonlar sunmasıyla tanınıyor ancak bir ya da iki kez işleri uçurumda bitirdiği de oldu.

Bir sonraki kitabını yazmadığı zamanlarda onu iki sevimli çocuğuna anne ve lise aşkına eş olarak bulabilirsiniz.

Starbucks'a, sosyal medyaya takıntılı ve kesinlikle kediden çok köpekleri seviyor.

[Bültenine Kaydolun Okur](#)

[Grubuna Katılın](#)

[Facebook'ta Takip Edin](#)

[Instagram'da Takip Edin](#)

[Amazon'da Takip Edin](#)

Ayrıca

www.bleedingheartromance.com

web sitesine de göz atın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.